

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 53
9 de maig de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 32, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre els peatges a les autopistes i les autovies (tram. 310-00210/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les estructures (tram. 310-00209/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el cabal ecològic de l'Ebre (tram. 310-00213/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les prestacions que estableix la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a les persones en situació de dependència (tram. 310-00215/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'amenaça del Govern de l'Estat de suprimir municipis (tram. 310-00218/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la creació d'una hisenda pròpia (tram. 310-00212/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre els recursos per a garantir la continuïtat dels serveis d'inserció laboral de col·lectius amb dificultats especials (tram. 310-00211/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les noves polítiques fiscals (tram. 310-00216/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'impacte en la indústria del nou Pla de l'energia (tram. 310-00217/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la norma que faculta el Govern per a multar els ciutadans que no paguen els peatges de les autopistes (tram. 317-00137/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la falta d'equitat en el tracte atorgat pel Govern de l'Estat a les entitats financeres Bankia i Catalunya Caixa (tram. 317-00135/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reorientació de la política econòmica i les mesures d'austeritat (tram. 317-00138/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acció de govern i sobre les mesures de reactivació de l'economia productiva (tram. 317-00136/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment dels articles de l'Estatut relatius al garantiment de l'accés lliure i gratuït als serveis sanitaris públics (tram. 317-00140/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ofensiva recentralitzadora del Govern de l'Estat que pot afectar les decisions que pren el Govern de la Generalitat (tram. 317-00139/09) p. 20

Comunicació

al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament) p. 21

Proposició de llei

de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran (debat de totalitat) (tram. 202-00075/09) p. 21

Proposta de resolució

per la qual es reitera la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats de la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00014/09) p. 29

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa (tram. 401-00032/09) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 300-00159/09) p. 44

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 300-00160/09) p. 50

Interpel·lació

al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració (tram. 300-00163/09) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 300-00161/09) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 300-00158/09) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 300-00162/09) p. 71

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 32.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta.
2. Comunicació al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 200-00015/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 309).
4. Proposició de llei de creació de l'impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit (tram. 202-00068/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 152, 17).
5. Proposició de llei de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran (tram. 202-00075/09). Conselh Generau d'Aran. Debat de totalitat.
6. Interpel·lació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 300-00159/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 300-00160/09). Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració (tram. 300-00163/09). María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 300-00161/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 300-00162/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 300-00158/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 302-00135/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00136/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 302-00137/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa (tram. 302-00138/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 302-00139/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents (tram. 302-00140/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier del Ple.

Els recordo que el punt 5, relatiu a la Proposició de llei de segregació del terme municipal de Naut Aran, es substanciarà en acabar la sessió de control al Govern i al president de la Generalitat.

Així mateix, tal com ja s'ha anunciat en la convocatòria d'aquesta sessió plenària, el punt 3, relatiu al Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, se substanciarà demà, dijous, a les deu del matí. I en acabar demà el punt 3 substanciarem, tot seguit, el punt número 4.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i atesa la sol·licitud presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista, Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la decisió presa per la Junta de Portaveus tinguda aquest matí, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que s'inclogui un nou punt, que és la Proposta de resolució per la qual es reitera la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats de la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Aquest punt se substanciarà aquest matí en acabar el debat de totalitat de la proposició de llei del punt número 5.

S'aprova per assentiment aquesta ampliació? *(Pausa.)* Doncs, queda ampliat en aquest sentit l'ordre del dia.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral –preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els peatges a les autopistes i les autovies (tram. 310-00210/09)

La primera pregunta és sobre els peatges a les autopistes i les autovies. La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, que a Catalunya paguem més peatges que a altres, a moltes altres comunitats d'Espanya és conegut i reconegut. Així mateix ho feia la ministra de Foment ahir en el Senat. (*Remor de veus.*)

Voldríem saber què està fent el Govern de la Generalitat per tal de reduir aquesta desigualtat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

Demano una mica de silenci, senyors diputats i senyores diputades.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyor diputat. Miri, Catalunya amb molt poc s'ha beneficiat del Pla d'autovies de l'Estat, que es va finançar, com sap vostè, en una gran mesura, amb fons comunitaris. Només tenim un 4,9 per cent de les autovies lliures de peatge de titularitat estatal. Això, òbviament, està molt per sota del nostre producte interior brut o del nostre percentatge de població. Un català paga de mitjana 2,3 cops més peatges que un ciutadà de la resta de l'Estat. El 37,5 per cent de la recaptació de peatges, arreu de l'Estat, es dona a Catalunya.

És evident que els compromisos adquirits l'any 2006 o que s'havien de realitzar entre l'any 2006 i 2012 per equiparar la situació de Catalunya amb la resta de l'Estat quant a carreteres o autovies lliures de peatges no s'han complert; hi ha un deure de 1.800 milions d'euros en obres viàries acordades entre Generalitat i Estat que no s'han executat.

En fi, el greuge comparatiu és important, i avui debatem en aquesta cambra una proposició per presentar en el Congrés dels Diputats en la qual es planteja entre altres coses la creació d'un fons per a l'homogeneïtzació i el rescat de les autopistes de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable conseller. Però crec que no m'ha entès bé, conseller. Miri, abans d'ahir, en un sopar d'empresaris del Garraf i el Penedès, el president de la Generalitat deia una cosa força assenyada: «És més im-

portant el que fem que el que diem.» Doncs, això. Nosaltres li preguntem per allò que és important: el que fan.

Conseller, la C-32 sud, l'autopista Pau Casals pel Garraf i pel Baix Penedès; la C-32 nord, l'autopista del Maresme; la C-33, de Barcelona a Montmeló; la C-16, els túnels de Vallvidrera, seguint per l'autopista de Montserrat fins a Manresa, són totes elles autopistes de peatge de concessió de la Generalitat de Catalunya, sense esmentar el túnel del Cadí.

Mentre la mitjana del preu per quilòmetre a les autopistes de l'Estat és de deu cèntims, la mitjana a les autopistes de la Generalitat és de dinou cèntims, amb puntes de fins a cinquanta-cinc cèntims, com és el cas dels túnels del Garraf, entre Castelldefels i Sitges.

Ja sabem que n'hi han molts que es manifesten abans i després de governar, però que no fan res quan governen. És més, quan governen, preveuen nous peatges, com el de la B-500, al túnel de la Conreria, o a la ronda Nord de Figueres.

Fins avui, l'única barrera d'un peatge que s'ha aixecat definitivament a Catalunya va ser a una autopista de l'Estat, el de la B-30 a Sant Cugat, i ho va fer un govern del Partit Popular. En el que va del seu mandat en aquesta legislatura, el que coneixem que ha fet el seu Govern és homogeneïtzar, però no els peatges, com demana el president, i que hem defensat des del Partit Popular a Catalunya, sinó les bonificacions, i això ha suposat un increment de tots els peatges sense tenir en compte peculiaritats territorials, com el peatge de les Fonts a Terrassa, a Mollet, a Alella o als túnels del Garraf.

Conseller, ja no és diputat d'una minoria al Congrés. Ara no fa oposició, ara és govern. I el que s'espera dels governs és que governin.

I al nostre grup parlamentari ens agradaria conèixer què fa el Govern de la Generalitat per reduir la desigualtat que en matèria de peatges patim els catalans.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Rodríguez, perdoni, escolti, no, no confonguem. Miri, a Catalunya hi han 476 quilòmetres d'autopistes titularitat de l'Estat; 220, de la Generalitat. A on està el problema? (*Remor de veus.*) Si us plau...

La presidenta

Si us plau..., si us plau, senyores diputades, senyors diputats, si us plau!

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Hi ha 341 quilòmetres de peatges a l'ombra pels quals la Generalitat paga 140 milions d'euros l'any.

Vostè es pensa que la Generalitat construeix autopistes de peatge a l'ombra per voluntat o potser és perquè el nostre sistema de finançament no ha deixat altra alternativa als respectius governs, fins i tot als anteriors governs que han dirigit aquest país?

Què hem fet nosaltres? Home, hem passat a un sistema d'homogeneïtzació dels descomptes, que pot fer que un ciutadà, doncs, que reuneixi els requisits no pagui en les barreres titularitat de la Generalitat; hem reclamat l'eurovinjeta –cosa que el Govern de l'Estat es nega a aplicar; altrament ho estan fent governs d'arreu Europa.

Però, miri, senyor Rodríguez, no es pot anar a missa i repicar campanes alhora: o estan amb els que volem acabar amb aquest greuge o estan amb els que el perpetuen.

I, si us plau, espero que no admetin que els seus companys de partit...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...justifiquin el rescat de les autopistes de Madrid amb càrrec a l'allargament de les concessions a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el finançament de les estructures.

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les estructures (tram. 310-00209/09)

La formula l'il·lustre senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, presidenta. En tot cas, i com a prèvia, deixi'm dir, ja que parlem d'autopistes, que s'ha de tenir..., hi ha gent que té la cara molt dura, de ciment armat, per reclamar i exigir certes coses quan des de sempre no han evitat que a Catalunya paguéssim més peatges. (*Remor de veus.*) Per tant, em sembla que hi ha algunes coses que són sobreres.

Entrant ja en qüestió, i tenint en compte que s'ha dit que no s'havia fet res...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. (*Pausa.*) Continui.

Marc Sanglas i Alcantarilla

El Govern anterior sí que va fer un seguit de qüestions, com van ser bonificacions en alguns trams d'au-

topistes; la cosa és que no es pot dir que no s'hagi fet res. I que, en tot cas, s'ha evitat per part del Govern de l'Estat que les coses poguessin avançar més, tal com veurem posteriorment en la presentació de la proposició de llei.

Senyor Recoder, agraïm d'entrada la convocatòria immediata del grup de peatges, tal com va demanar aquest grup parlamentari, però en tot cas li voldríem plantejar quines solucions concretes planteja de cara a aquest grup de peatges.

Pensa reintroduir les bonificacions als peatges d'Alella, les Fonts i Mollet, tal com va acordar la Comissió de Territori i Sostenibilitat la setmana passada en aquest Parlament? Què pensa fer aquest Govern per fer que les autopistes deixin de ser de pillatge en aquest país?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; senyor Sanglas, escolti, nosaltres tenim model, i amb un any ho hem demostrat. Hem treballat pel rescat selectiu i l'homogeneïtzació. D'un sistema de bonificacions que estava mancat de qualsevol lògica global hem passat a un sistema que incorpora elements com és la regulació de la mobilitat o l'impuls de l'ús de vehicles més eficients des del punt de vista energètic.

En aquest sentit, sap vostè que des del dia 1 de gener els usuaris poden obtenir, de fet, la pràctica gratuïtat en la pràctica totalitat de les barreres de peatge que depenen del Govern: si en fan un ús recurrent, tenen el 30 per cent de bonificació; si usen vehicle ecològic, tenen el 30 per cent de bonificació, i si el vehicle té tres o més ocupants, tenen el 40 per cent de descompte. I això..., tots aquests descomptes són acumulables.

També, com deia abans, hem reclamat l'aplicació al conjunt de l'Estat de l'eurovinjeta, que ha de contribuir a homogeneïtzar el sistema i també a finançar el manteniment de les autopistes i fer noves inversions.

Em sembla que tot això, doncs, posa de manifest que aquest Govern, com li deia, té una proposta clara, un full de ruta i l'està aplicant.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula, l'il·lustre diputat.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, presidenta. En tot cas, el que ha quedat clar aquests dies, arran de la protesta, és una reclamació que ha efectuat aquest país en els darrers anys però que s'ha vist manifestat en els quinze últims dies a través de la protesta de la campanya de no pagar els peatges.

Entenem que hi ha..., una de les qüestions, a banda d'un greuge comparatiu, perquè l'Estat no ha invertit en moltes ocasions en autovies, com vostè manifestava anteriorment..., i que, per tant, inversions claríssimes com la de l'N-II no s'han dut a terme mai per tal d'afavorir les autopistes de peatge, al nostre entendre. Entenem que les concessionàries obtenen uns grans beneficis.

Què pensa fer el Govern? Pensa revisar els plans econòmics financers per tal que aquestes empreses els beneficis els reverteixin sobre realment reinvertir en noves infraestructures sense que això suposi una revisió dels períodes en els quals han estat atorgades aquestes concessions? Què pensa fer per garantir l'equilibri econòmic i financer d'aquestes concessions?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Sanglas, escolti'm, les concessionàries no són el problema. Les concessionàries van fer una proposta; la va aprovar el Govern que fos, en molts casos els governs anteriors dels quals vostès formaven part, i ara simplement el que reclamen és el compromís contractual que en el seu moment es va aplicar.

I, òbviament, qualsevol, diguem-ne, excepció a allò que es va acordar implica el pagament d'una bonificació. En aquest moment, la Generalitat està pagant 50 milions a les concessionàries l'any per bonificacions acordades per governs anteriors.

Per cert, senyor Rodríguez, la Generalitat està pagant la seva part de les bonificacions. El Govern de l'Estat no està pagant la seva part de les bonificacions, la part que es va acordar i que està compresa i que està signada contractualment.

Per tant, nosaltres estem fent la nostra feina com a govern de la Generalitat. Ara, senyor Sanglas, permeti'm que li ho digui, jo estic disposat a debatre-ho tot i a respondre per tot, però deixi'm que li digui també que té gràcia que aquells que han estat durant set anys callats ara vulguin en set dies recuperar el temps perdut. *(Remor de veus.)* Sí, senyor Sanglas.

La presidenta

La pregunta següent... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, sé que és excepcional, però també de forma excepcional el conseller ha alludit a la meua intervenció sense...

La presidenta

Deu segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Per raó... *(Remor de veus.)* No, no, si hi han queixes..., escolti, però és que..., el conseller que contesti al diputat que li pregunta i no a altres diputats.

Deu segons. Simplement per recordar que l'Estat ha aportat a Catalunya més de 600 milions d'euros en bonificacions també d'autopistes.

(El conseller de Territori i Sostenibilitat demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Recoder...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Rodríguez, és cert o no és cert que en el projecte de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012 l'Estat no aporta allò que té compromès formalment? És cert o no és cert? És cert.

La presidenta

Pregunta següent.

Pregunta

al Govern sobre el cabal ecològic de l'Ebre
(tram. 310-00213/09)

És sobre el cabal ecològic de l'Ebre. La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, malauradament des del Govern de l'Estat ens tornen a arribar males notícies per al país i per a les Terres de l'Ebre, i veiem perillar la supervivència de nou del principal riu català i del seu delta.

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre va presentar el passat 25 d'abril, en el marc de la constitució del Consejo del Agua de la Demarcació de l'Ebre, una proposta de cabal ambiental per al tram final del riu Ebre, una proposta que tira per terra les expectatives que teníem com a Terres de l'Ebre i que contradiu, de forma molt clara, els criteris científics que avalen la proposta de règim de cabal de la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, proposta de la comissió que sempre ha defensat el Govern de la Generalitat.

Ara la proposta de la confederació estableix un cabal mínim mitjà de només 106,9 metres cúbics per segon, molt lluny de la proposta defensada pel Govern de la Generalitat. A banda de contradir els criteris de la Directiva marc d'aigua, aquest cabal proposat per la CHE suposaria la fi del riu Ebre i del seu delta, tal com el coneixem a dia d'avui.

A més, creiem que aquesta proposta amaga interessos riu amunt i estem convençuts que el cabal ecològic no

és tal, sinó que és el cabal que resulta una vegada descomptades totes les concessions a l'Aragó.

Des del Grup de Convergència i Unió, creiem del tot desafortunada la proposta de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre perquè és insuficient i compromet la supervivència del riu Ebre i del seu delta.

Per tant, conseller, davant de l'amenaça que ens suposa aquesta proposta per a les Terres de l'Ebre i per al país, des del Grup de Convergència i Unió voldríem conèixer quin és el capteniment del Govern pel que fa amb relació a la proposta del cabal ecològic que ha proposat la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora Roigé, efectivament, el delta és la zona humida més gran de Catalunya i, a més, és una de les més importants de l'Europa occidental.

I, al mateix temps, sap vostè que a l'espai de la conca hidrogràfica de l'Ebre hi convergeixen dues administracions que no sempre coincidim. La confederació hidrogràfica ha fet per sorpresa una proposta de cabal ambiental per al tram final del riu que contradiu de ple els estudis científics dels quals nosaltres disposem. El Govern, ho sap vostè, defensa el règim de cabals que va proposar en el seu dia i va aprovar la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, i els puc anunciar que hem convocat una reunió d'aquesta comissió per al proper dia 25 de maig.

Que la proposta de la confederació hidrogràfica no tingui en compte els criteris del Govern és greu, però encara és més greu, per a nosaltres, que no respecti els criteris de la Directiva marc de l'aigua de la Unió Europea.

La confederació disposava de la nostra informació, de la informació de la Generalitat, des del mes d'octubre de l'any 2009, els cabals es basaven en la nostra proposta en un estudi rigorós que era fruit, i en va ser fruit, de la col·laboració entre l'Agència Catalana de l'Aigua i l'IRTA.

I la pregunta que cal fer-se, i que sembla que no s'ha fet la confederació hidrogràfica, és si els cabals que proposen permeten complir les funcions ecològiques del riu, permeten mantenir el delta i permeten mantenir l'ecosistema marí associat. La nostra resposta és que no, però també és negativa quan ens preguntem si permeten mantenir totes les activitats econòmiques que en aquest moment es desenvolupen en el tram final del riu.

La confederació mai no ens ha fet arribar una valoració contrària a la nostra proposta, ni ha cercat una solució consensuada.

Des del Govern, què farem? D'entrada, presentarem al·legacions fonamentades en el període d'exposició pú-

blica, buscarem el consens en la reunió de la comissió de sostenibilitat i defensarem políticament la nostra proposta, però, si cal, no ens aturarem aquí i, en darrera instància, Europa és qui ha de vetllar per al compliment de la seva normativa.

I li reitero un cop més que a l'Ebre no li sobra una gota d'aigua, li'n falta. I la defensa d'un cabal ecològic suficient és una batalla que es presenta dura, però de la qual estic segur que ens en sortirem.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el finançament de les prestacions que estableix la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a les persones en situació de dependència.

Pregunta

al Govern sobre el finançament de les prestacions que estableix la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a les persones en situació de dependència (tram. 310-00215/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Cleries, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem preguntar-li, avui, per al compliment de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, l'anomenada «Llei de la dependència», la LAPAD. Una llei estatal que va ser aprovada amb els nostres vots en contra, perquè envaïa competències de la Generalitat de Catalunya i perquè estava infradotada de pressupost des d'un inici, la qual cosa fa ja més de cinc anys avisàvem que podia crear falses esperances i molta frustració.

Aquesta llei, en l'article 32 del capítol 5, determina que l'aportació de la comunitat autònoma serà per a cada any almenys igual que la de l'Administració general de l'Estat.

Entenem, doncs, conseller, que el Govern de l'Estat ha de cofinançar en la mateixa proporció que la Generalitat, les prestacions i serveis que es deriven d'aquesta llei.

Què ha passat, conseller? Realment l'Estat ha esmerçat durant el darrer exercici pressupostari els mateixos recursos econòmics que la Generalitat per fer front a la demanda de les persones dependents que hi tenen dret? Molt ens temem que no. Què hauria passat, conseller, si la Generalitat, tal com marca la llei hagués destinat la mateixa quantitat que ha destinat l'Estat a Catalunya l'any 2011 per a dependència? Volem saber, conseller, quina ha estat la realitat, quina ha estat l'aportació de l'Estat i quina ha estat la de la Generalitat pel que fa a l'atenció a les persones amb dependència.

No tenint-ne prou amb aquesta vulneració de la Llei de dependència, constant des dels seus inicis, practica pels diferents governs de l'Estat i denunciada insistentment per aquest grup parlamentari, ha transcendit en els últims dies que l'actual Govern de l'Estat ha

anunciat una important rebaixa en el nivell acordat de finançament d'aquesta llei que avui ens ocupa.

Ahir mateix, part de la societat civil que treballa per als drets de les persones grans i per als drets de les persones en situació de dependència presentava un manifest anomenat «La Llei de dependència, un dret». El manifest en qüestió reconeix l'esforç i la millora en l'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de dependència i reclama el compliment de la llei per part de l'Estat.

Conseller, la constant vulneració de la LAPAD en l'apartat de finançament per part del Govern de l'Estat i la voluntat de rebaixar el nivell acordat de finançament a la mínima expressió, com pot afectar el desenvolupament de la Llei de dependència a Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com vostè diu, ahir hi va haver un acte del Cocarmi, de la FATEC i d'altres entitats que s'hi van sumar que demanaven que l'Estat compleixi amb el finançament que li marca la Llei de la dependència.

La Llei de la dependència en els seus articles 7, 8, 10, 32 i a la disposició transitòria primera diu que el Govern ha d'aportar el nivell acordat i després el nivell mínim garantit. El nivell acordat se'ns diu que passarà a zero aquest any. Per tant, doncs, de vegades ens diuen allò de fer... –i que nosaltres diem–, de fer més amb menys, però més amb res és difícil de fer, no? I aleshores aquest nivell acordat posat a zero vol dir, per a aquest any 2012, 48 milions menys respecte dels que hi va haver l'any passat.

Si mirem les xifres de l'any passat, que vostè deia, el Govern de la Generalitat va posar 907 milions d'euros i el Govern de l'Estat 258 –258, el Govern de l'Estat; 907, el Govern de la Generalitat.

Per tant, si nosaltres haguéssim posat el mateix, que és el que vostè em preguntava, 258 i 258, 516. Quants milers de persones haurien quedat fora de l'atenció si nosaltres haguéssim posat això o anteriors governs haguessin posat estrictament el que posava el Govern de l'Estat?

Per tant, el Govern de l'Estat ens diu, d'una forma clara, que pensa incomplir la Llei de la dependència. Nosaltres no hi estem d'acord perquè aquesta llei, que la va aprovar precisament i es va promoure a nivell de l'Estat, ha de comptar amb aquest finançament per part de l'Estat.

I ahir vam veure com entitats socials i Govern de la Generalitat fem pinya perquè l'Estat compleixi, i evidentment nosaltres haurem de portar el contenciós administratiu si el Govern de l'Estat incompleix aquest

conjunt d'articles de la Llei de la dependència. Demanem, per tant, que hi hagi el finançament adequat.

La Llei de la dependència va ser i és una llei invasora de les nostres competències: mal finançada des del primer dia i mal dimensionada des del primer dia.

I, per tant, nosaltres el que demanem al Govern de l'Estat és que no dimiteixi de la seva responsabilitat davant dels ciutadans. Perquè després qui ha de donar la cara davant dels ciutadans és el Govern de Catalunya, els ajuntaments i els consells comarcals, i mentre ells estan tancats al ministeri a veure-les venir...

I li demanem responsabilitat al Govern de l'Estat i que compleixi la llei, perquè les lleis són per a tothom.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'amenaça del Govern de l'Estat de suprimir municipis.

Pregunta

al Govern sobre l'amenaça del Govern de l'Estat de suprimir municipis
(tram. 310-00218/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Miranda, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Miranda i Torres

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, m'adreço a vostè en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que sempre ha set sensible al concepte d'equilibri territorial. I ho faig també des de la meua condició de diputada de les comarques de Lleida; una demarcació que té 231 municipis, la majoria d'ells petits com molts d'altres de les comarques Catalunya, que viuen amb neguit els darrers anuncis o globus sonda fets pel Govern central o el recent informe de la Federación Española de Municipios y Provincias segons el qual estarien condemnats a desaparèixer si no tenen més de vint mil habitants.

De fet, hi ha moltes comarques a Catalunya que, sumant tota la població dels seus municipis, no arriben a aquesta xifra; o, en el cas de les comarques de Lleida, amb una dispersió important ja que representem un terç de la superfície de Catalunya tan sols un municipi, la capital, superaria aquests vint mil habitants. Una realitat extrapolable a molts altres territoris de Catalunya: les Terres de l'Ebre, les comarques de Girona i Tarragona i també moltes de Barcelona, com molt bé saben molts alcaldes i regidors presents avui en aquesta cambra.

Des de Convergència i Unió som conscients que cal racionalitzar els recursos i més encara en aquests moments de dificultats econòmiques, buscant fórmules de mancomunar serveis i evitar duplicitats en la prestació d'aquests. A més, cal assenyalar, també, que aquests tipus de propostes recentralitzadores, fetes aquests darrers dies pel Govern de l'Estat, contravenen clarament l'article 151 del nostre Estatut d'autonomia de Catalunya, el qual atribueix a la Generalitat la competència exclusiva sobre la determinació, modificació i eliminació en la configuració de l'organització territorial de Catalunya.

És per tot plegat que voldríem conèixer el capteniment del Govern davant de tantes especulacions, davant de tants globus sonda.

No cal que li digui, perquè sap que coincidim, que des de la perspectiva de Convergència i Unió a Catalunya no sobra cap municipi, perquè de la mateixa manera que som perfectament conscients de la necessitat de racionalitzar recursos públics, que destinem a les nostres administracions, també ho som en la necessitat de recolzar l'Administració més propera als ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, vostè sap que el model que planteja l'Estat no és el model català. El model català no està basat en la supressió forçosa de municipis, sinó en l'agrupació voluntària i, en tot cas, sobretot, en la racionalització de les competències. El model català està basat en la mancomunació de serveis i d'inversions, en respectar el principi de subsidiarietat i, sobretot, en aquesta política de proximitat que es basa en un principi de menys burocràcia i més eficàcia.

Per tant, en aquest sentit, el model de l'Estat nosaltres entenem que vulnera el principi d'autonomia local, així com la Carta europea d'autonomia local i suposa, com vostè deia molt clarament, un desconeixement de la realitat i del caràcter natural dels municipis, el mapa local català; un mapa asimètric que està basat en criteris de llarga tradició històrica, cultural, però també d'un fort arrelament a la nostra terra, al nostre territori. Vostè en feia esment, no? Però, de les 41 comarques catalanes, 26 tenen grans extensions de territori en les quals no hi conflueix, per exemple, cap municipi major de vint mil habitants; d'aquestes, si em permet, l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà, la Terra Alta i el Priorat no tenen cap municipi major de cinc mil habitants.

Aquesta és la realitat, la mateixa realitat que ens diu que els quasi cinc-cents municipis de fins a mil habitants, que representen la meitat del territori, és a dir, quinze mil quilòmetres quadrats dels trenta-dos mil que té Ca-

talunya, són una part important que, amb aquest model, quedarien totalment desertitzats.

Per tant, en aquest sentit, també tots aquells arguments que s'esgrimeixen a favor de la fusió forçosa com un estalvi econòmic, hi han diferents estudis, el més recent de la Fundació Carles Pi i Sunyer d'estudis autonòmics i locals que qüestionen aquest estalvi, i a més a més posen valor en estabilitat política que demostra.

Per tant, per nosaltres és tornar a un plantejament centralista, homogeneïtzador, preconstitucional, vulnera competències de la Generalitat, perquè en aquest sentit el procés de tutela de la fusió dels municipis és de la Generalitat, i, per tant, actuarem amb fermesa i contundència.

I, en aquest sentit, juntament amb la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, el Govern de la Generalitat està treballant en una llei de governs locals i d'hisendes locals, basada en un model propi, basada en la realitat asimètrica del país.

I defensarem, com no podia ser d'altra manera, els alcaldes i alcaldesses i els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la creació d'una hisenda pròpia.

Pregunta

al Govern sobre la creació d'una hisenda pròpia (tram. 310-00212/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, els darrers mesos hem seguit constatant els greus desavantatges que té per a Catalunya el fet que no recaptem els nostres impostos: un reguitzell de retallades que sembla que no s'acaba mai; un augment de la pressió fiscal; una impossibilitat d'accedir als mercats de crèdit internacionals; a més a més, també, la impossibilitat o la manca de recursos per fer les inversions que contribueixin a la reactivació econòmica.

A tot això hi hem de sumar les constants amenaces del Govern espanyol d'intervenir Catalunya, la Generalitat, i a més un govern que, mani qui mani, mani el Partit Popular o mani el PSOE, incompleix sistemàticament les seves obligacions de pagament amb Catalunya, i a sobre tenen l'audàcia encara de dir que hem d'agrair les bestretes que fan perquè paguem les nòmines. Bé, crec que aquesta situació és insostenible per a les finances de la Generalitat.

I, honorable conseller, la pregunta és quina és la posició i l'estratègia del Govern de la Generalitat davant de la creació d'una hisenda pròpia, catalana. I això inde-

pendentment de les negociacions que es fan pel pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor Laporta, com vostè sap, l'eix central de l'estratègia fiscal, i jo diria de l'estratègia d'autogovern, del Govern de Catalunya en aquests moments passa pel pacte fiscal. Esperem que aquest també sigui l'eix central d'un marc més ampli de l'arc parlamentari a fi i efecte de poder desenvolupar una negociació efectiva en els propers mesos amb el Govern de l'Estat. Convé que tothom sàpiga, i en particular el Govern de l'Estat, que aquest no és un assumpte menor o petit, per a nosaltres. I, evidentment, el pacte fiscal inclou la capacitat de recaptar tots els impostos i un tracte bilateral amb l'Estat. És a dir, una hisenda pròpia.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, gràcies per les seves explicacions, honorable conseller. En qualsevol cas, dir que aquesta situació d'ofec premeditat i permanent que es produeix per part del Govern de l'Estat ha quedat perfectament reflectida amb la publicació de les balances fiscals; que vostès proposen el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, per a això ja tenen consens; que, també per paraules del molt honorable president, hi hagi o no hi hagi pacte fiscal, hi haurà hisenda pròpia. I per això la meua pregunta, perquè, davant d'aquesta situació que es produeix de patiment dels ciutadans per aquest finançament injust, entra dins de la lògica que des del seu departament, la seva conselleria, ja s'estigui treballant per dissenyar tot el que fa referència a la hisenda pròpia. Crec que tenen vostès la voluntat ferma d'anar per aquesta via, i en aquest sentit esperar que això es produeixi al més aviat possible, perquè si no serem coresponsables del patiment dels catalans.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Senyor Laporta, efectivament, des del meu departament treballem molt en moltes coses. Jo crec que a vostè li agradaria que ara li expliqués exactament què farem si la negociació del pacte fiscal fra-

cassa. Home!, en les negociacions convé deixar una mica d'incertesa sobre què es farà després amb les diferents incidències d'una negociació. Per tant, deixi'm deixar la incertesa. Tampoc vull donar per descomptat que fracassarà. No som tan innocents com per pensar que aquesta és una negociació fàcil. Serà una negociació molt difícil. I evolucioni com evolucioni convé que se sàpiga que el Govern de Catalunya, i jo aniria més enllà i diria Catalunya, no renunciarà a una hisenda pròpia. Això estarà constantment sobre la taula d'una manera o d'una altra. La hisenda pròpia, que incorpora la recaptació de tots els impostos i la relació bilateral amb l'Estat, és, ho repeteixo, totalment...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i coneixement

...irrenunciable, i tenim tota la intenció de mantenir-ho així.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els recursos per garantir la continuïtat dels serveis d'inserció laboral de col·lectius amb dificultats especials.

Pregunta

al Govern sobre els recursos per a garantir la continuïtat dels serveis d'inserció laboral de col·lectius amb dificultats especials (tram. 310-00211/09)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, les retallades en polítiques d'ocupació que el Govern estatal planteja en el Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2012, juntament amb l'anunci del nostre propi Govern, del Servei d'Ocupació de Catalunya, on diu que no sortirà cap convocatòria de programes de foment de l'ocupació, porten els centres especials de treball i els serveis d'inserció laboral de persones amb discapacitat a una situació extrema, que comportarà, i comporta de fet, la fallida d'entitats, nous acomiadaments i, sobretot, la desatenció de les persones usuàries.

Quins recursos activarà el Govern per garantir la continuïtat dels serveis d'inserció laboral dels col·lectius amb especials dificultats?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyora Laura Massana, les persones discapacitades són quelcom més que una prioritat, molt més que una prioritat. Si m'ho permet dir així, la política amb relació a les persones discapacitades ens surt del cor, de l'ànima. Però no només al Govern, a la societat catalana, la societat catalana que sempre ha volgut que les persones discapacitades portessin una vida normal en allò personal, en l'esfera social i també en la laboral, que és de la meua competència, sigui a través de la seva inserció en empreses ordinàries o en centres especials de treball.

Però, certament, s'ha de parlar també, des de l'ànima i des del cor, de normes i de pressupostos. L'Estat, a través de la conferència sectorial, té la capacitat normativa i pressupostària. Compte!, diners que ja hem pagat els ciutadans catalans però que es distribueixen allà. I la Generalitat té la gestió.

Vostè diu molt bé que els pressupostos generals de l'Estat, que han reduït dràsticament les polítiques actives d'ocupació, 256 milions d'euros, fan que els centres especials de treball tinguin una partida assignada amb una reducció del 51,58 per cent. Senyora diputada, això no és només un incompliment de la llei, perquè és un incompliment de la llei, més enllà de l'austeritat pressupostària. Això, si més no fins ara –falta una conferència sectorial, està ajornada, de fet avui s'havia de celebrar la conferència sectorial i també ha estat ajornada–, més que austeritat pressupostària, més que incompliment de la llei, és una política, si més no a hores d'ara, sense ànima que el Govern i la societat catalana no permetran.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Miri, senyor conseller, amb el cor a la mà, també li ho dic: estem cansadets de la cançó de Madrid, molt tips –molt tips. Perquè li parlem, també des de l'ànima i el cor, d'alguna cosa més que trobar excuses. El que volem del nostre Govern..., i el nostre Govern si hi creu, com jo crec que hi creu tot l'arc parlamentari, en els centres especials de treball... Perquè, de fet, en els seus pressupostos, pactats amb el Partit Popular, hi havia el compromís de mantenir la subvenció per als centres especials de treball. I vostès ho compleixen.

Vostès tenen aquesta ànima social o no la tenen? Perquè parlem de butxaca, parlem de diners, però, com vostè diu, també parlem d'un model que ens el creiem. El defensa el conseller Cleries, el defensa el president Mas allà on va i el defensa aquesta cambra. Ara mateix hauríem d'estar debatent el futur del model dels CET, de la funció territorial, social, que fan en el nostre país. D'això, hauríem de parlar. Hauríem de parlar del fet que el volem mantenir, com quan sortim en aquest hemicicle i diem que volem l'escola catalana. És o no és aquest el nostre model social? És o no és el

model que volem per a Catalunya? Si ho és, siguin capços d'arribar a un acord per al seu finançament. No són tants diners; vostès ho saben. Ho podem fer des d'aquí. I això és el que li diem, senyor conseller, i ho diem al seu Govern. Els diem: «No gestionin.» Per a això que vingui un gestor o portem els papers a una gestoria. Prenguin decisions polítiques, que vol dir governin –governin; governin en allò que creiem, en un model que volem que perduri, i parlem de com volem que continuïn els CET.

Vostè, senyor conseller, no m'ha donat cap solució pel que fa al Govern català. Ni una. La hi demanem a vostè, la solució; la hi demanem immediatament. Hi ha 34.124 persones que es poden veure afectades, persones que, a més a més, si són fora d'aquí seran o bé a l'atur, la qual cosa també serà un cost..., i sobretot no hi haurà un rendiment social, que és el que volem.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora Massana, el Govern fa pinya amb els 217 centres especials de treball catalans i les 12.180 persones discapacitades empleades. I és per això que ja va sortir la convocatòria que complia allò que ha incomplert el Govern de l'Estat de la subvenció del 50 per cent del salari mínim interprofessional, el 100 per cent de la bonificació de la seguretat social, conveni laboral específic..., i, li ho puc demostrar en multitud de casos, amb una preferència per la contractació i compres públiques en benefici dels centres especials de treball.

Ara, li haig de dir una cosa: la major part d'aquests centres no tenen aquest problema que vostè apunta. Sí, per una circumstància, uns quants, perquè resulta que la societat catalana vol també que els discapacitats neurològics, aquells que tenen una productivitat laboral baixa, també facin vida social i laboral normal. I és aquí on el 50 per cent és insuficient i cal aquest 75 per cent.

No es preocupi, que aquest 40 per cent de discapacitats neurològics de l'Estat que tenim a Catalunya inserits laboralment tindran la seva partida pressupostària i, per tant, podran fer la seva vida personal i laboral normal.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les noves polítiques fiscals.

Pregunta

al Govern sobre les noves polítiques fiscals (tram. 310-00216/09)

I la formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, una de les primeres accions que va fer el seu Govern, en nom del compliment del programa electoral de Convergència i Unió, va ser suprimir l'impost de successions i donacions, que tal com estava reformat només pagava el 6 per cent més ric de catalans; un impost, per tant, just i meritocràtic. El varen suprimir i van renunciar, per tant, a uns ingressos que avui ens haurien permès, per exemple, evitar el drama del PIRMI o de les escoles bressol.

Vostès es van mantenir en aquesta posició fins fa poques setmanes, perquè varen votar en contra de recuperar aquest impost, amb esmenes, per exemple, a la llei d'acompanyament que els va presentar el Grup Socialista. Però fa pocs dies vàrem conèixer una possible rectificació en paraules del nou secretari general de Convergència i president del grup parlamentari que dóna suport al Govern, que deia que el Govern recuperaria aquest impost.

Ens agradaria, conseller, que vostè ens concretés quan i com el recuperarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Honorable presidenta... Senyora diputada, tenim una realitat fiscal que és molt diversa, que inclou molts impostos. En aquest moment la bonificació de l'impost de successions és part del que hi ha. S'ha arribat a aquest punt per molt bones raons. I ara també li diré que les raons per les quals vostès el van bonificar en una part molt substancial eren perfectament bones, i les raons per les quals nosaltres vam arribar al límit també eren perfectament bones. Per tant, la realitat de la situació en aquest moment és que està bonificat per línia directa de parentiu. No està bonificat ni el de donacions ni el de parentiu de grau més enllà de fills o cònjuges. Per tant, això és el que hi ha en aquests moments, i, ho repeteixo, és el que hi ha perquè vostès i nosaltres vàrem pensar que hi havia molt bones raons en el seu moment i en el nostre moment per fer el que es va fer.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Conseller, jo li demanava concreció; no li demanava que m'expliqués la llei que vàrem aprovar en aquest Parlament i que hem discutit a bastament. Li demanava concreció després de seguir les declaracions que va fer el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I li ho dic sincerament, perquè estem preocupats per aquesta desorientació, i no creiem que sigui la manera de tirar endavant tots els problemes que

té Catalunya, que en té molts. Puc citar l'atur, podem citar la falta de drets o el desànim general dels ciutadans del nostre país.

No pot ser que vostès aprovin un dissabte la independència, diguin-ne «independència», diguin-ne «estat propi», i el dia següent votin la llei que permet la intervenció *de facto* de Catalunya a Madrid. No pot ser que el president de la Generalitat, el molt honorable president, digui un dia que s'ha de relaxar el dèficit davant dels representants del Banc Central Europeu, i el mateix dia vostè faci un article en què demana més ajustos, més dogmatisme, més retallades. Vostès, avui, que fan del socialisme l'origen de tots els mals, s'apunten a la victòria del socialista François Hollande a França, i això sincerament no ho entenem, perquè és desorientació, i no sabem quin és el rumb d'aquest Govern, i tenim... (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Un moment –un moment–, senyora diputada...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...i demanem, conseller, si us plau, que ens ho aclareixi...

La presidenta

Un moment...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...perquè entenem, sincerament, que seria bo, necessari, per al país que vostès clarifiquessin el seu rumb en general, i en concret en les polítiques fiscals que necessitem i que necessiten els ciutadans.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

La victòria del senyor Hollande, tota seva, eh? (*Remor de veus.*) Li dono el cent per cent del crèdit passi el que passi, eh? Si funciona, molt bé; s'apunten la medalla. Si té problemes, també se l'apuntaran. Tota seva. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a la política fiscal, com vostès saben la política fiscal és quelcom –i d'impostos– dinàmic. Les situacions varien. En diferents moments poden haver-hi diferents necessitats i diferents demandes. Com saben, aquest any en els pressupostos hi han hagut algunes noves taxes i impostos. Veurem quin efecte tenen, perquè encara no han entrat plenament en funcionament, i veurem com les coses han d'evolucionar.

I sí, penso que no s'ha de ser dogmàtic, que s'han de tenir les opcions obertes i que la prioritat en aquests moments en els serveis públics centrals és mantenir la seva qualitat. Si això demana...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...un taxa selectiva i moderada, potser és millor que degradar la qualitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'impacte en la indústria del nou Pla de l'energia.

Pregunta

al Govern sobre l'impacte en la indústria del nou Pla de l'energia (tram. 310-00217/09)

La formula el senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, com ens hem de veure, eh?, aquí, discutint el Pla de l'energia en dos minuts i mig, quan vostè encara no s'ha dignat ni tan sols a passar-nos aquest voluminós Pla de l'energia que porta cada setmana. No sé per què el porta, li agafarà mal de columna. (*Rialles.*) És el pla més voluminós del món, que jo conegui, de vuit-centes pàgines. Senyor conseller, es podria dignar a passar-nos el pla aquest alguna vegada i venir a discutir-lo al Parlament? Ho haurà de fer en comissió, perquè així li ho hem demanat.

Però la pregunta concreta és: per què renuncien vostès a tenir una política energètica pròpia, moderna, sostenible i al servei de la indústria i dels ciutadans de Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, efectivament, el Pla de l'energia i el canvi climàtic de Catalunya 2012-2020 es presentarà i es discutirà a bastament aquí al Parlament. I ja li dic que sortosament no pateixo de mal d'esquena..., però mai serà d'això. Potser d'algunes altres coses, senyor Sabaté. Però no hi entrarem, en això.

L'objectiu del Pla de l'energia amb relació a la indústria és alinear-se amb l'objectiu, com sap molt bé, 20-20-20, perquè ja hem parlat també a bastament aquí al Parlament, al Ple i a la Comissió d'Empresa i Ocupació, i ara també en el nou Pla de l'energia i el canvi climàtic..., reduir la intensitat energètica –reduir la intensitat energètica–, és a dir, el consum d'energia de la indústria, entre altres coses pel seu preu i cost, que la fa menys competitiva. I també, simultàniament,

reduir l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, sobretot el CO₂. És a dir, fer una indústria menys contaminant, sempre complint l'equació energètica.

Garantia i qualitat de subministrament. La indústria no pot arriscar la garantia i qualitat de subministrament energètic, i el preu i cost. La nostra indústria, química, cimentera, siderúrgica, ens diu que només competeix favorablement en termes de preu i cost energètic amb Xipre, amb Irlanda i amb Eslovàquia. Això ha de canviar. Per exemple, com a Alemanya, que només paga a la indústria el preu de l'energia del règim ordinari, i si opta la societat pels règims especials això s'ha de canalitzar via la tarifa general domèstica.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Xavier Sabaté i Ibarz

Miri, senyor conseller, vostès renuncien amb aquest Pla de l'energia a una política pròpia en matèria energètica, perquè s'han sotmès als criteris del PP i al seu Decret 1/2012, entre altres coses..., que els seus diputats a Madrid van xiular, i van mirar cap a una altra banda i es van abstenir. Em diu que sí. Per tant, m'ho confirma.

Miri, senyor conseller, l'article 133... (*Remor de veus.*) L'article 133 de l'Estatut confereix al Govern de la Generalitat àmplies competències en matèria energètica que vostès no s'han molestat a desenvolupar, similars, per exemple, al que acaba d'assegurar avui el Govern en boca d'un altre conseller pel que fa al cabal ecològic de l'Ebre, que sí que sembla que al·legaran. Per què no ho fan en aquest decret del Partit Popular? Vostès s'han sotmès als criteris del Partit Popular i s'han sotmès també als interessos de les grans corporacions en matèria d'energia.

Vostès amb aquest Pla de l'energia renuncien també a tenir una política energètica moderna, com ja ho és a tots els països desenvolupats. Catalunya és un dels països amb més nuclears per quilòmetre quadrat, i vostès diuen que ja en parlarem l'any 2020 perquè la vida útil de les centrals nuclears acaba el 2023, com si es pogués fer i planificar un tancament de les nuclears, i de les comarques on aquestes estan implantades, amb tres anys només d'antelació.

Amb aquest pla de política energètica vostès renuncien a fer una política sostenible. No hi ha ningú que vulgui invertir ni ningú invertirà a Catalunya per generar un sol quilovat nou renovable amb la regulació que ha establert el Partit Popular. I a més vostès han disminuït la investigació, els recursos destinats a investigació.

I renuncien a una política energètica al servei de Catalunya.

Aquest Pla de l'energia, conseller, no és creïble, entre altres coses perquè el problema és vostè, conseller, i són vostès, que no tenen ambició, no tenen projecte de país i no tenen veu pròpia davant el PP i els poderosos. Expliqui al president de la Generalitat què vol dir això de la veu pròpia, que l'altre dia ens ho volia recordar a

nosaltres. Pensen vostès que qui dia passa any empeny i *sic transit gloria mundi*...

La presidenta

Senyor diputat, ja ha exhaurit el temps.

Xavier Sabaté i Ibarz

...però el problema és que Catalunya es mereix un govern millor que el que representen vostès.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor diputat, per dir que no coneix el Pla de l'energia, Déu n'hi do, del que en parla!

Escolti, nosaltres no hem donat suport al Reial decret llei 1/2012, entre altres coses perquè vam negociar que s'excloués tot el tema de cogeneració, tota la qüestió de biomassa, tota la qüestió eòlica marina, i no ho van fer, i per tant no hi vam donar suport. I tampoc ens hem rendit, ni molt menys, a grans corporacions, per importants que siguin les empreses energètiques, perquè aquí hi ha la reducció de la tarifa de distribució, el tema de la reducció amb garantia de potència, tot el tema de la interruptibilitat, que afecta moltes i grans empreses, òbviament tot el tema de carbó nacional, que hi estem totalment d'acord, i el tema de l'extrapeninsular. Per tant, de tot això que vostè diu, doncs, somiar i fer truites, perquè realment no té res a veure amb la realitat.

Nosaltres fem una aposta, i molt important, per les energies renovables, perquè volem anar a més de cinc mil megawatts l'any 2020. Fem una aposta, i molt important, potser no quantitativament però sí qualitativament, per la biomassa, i sobretot per la valorització de residus forestals. Pel tema de la cogeneració, perquè considerem que és competitivitat de la indústria. Per la generació distribuïda, el balanç net i l'autoconsum. I l'estalvi i l'eficiència energètica. Aquesta és una gran aposta, perquè és la nostra font d'energia primària.

El que passa és que vostès, com que Energia estava a Finances...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i Medi Ambient, no hi entenien molt, del tema de què parlem.

La presidenta

La pregunta següent és al president de la Generalitat, i és sobre l'actualitat política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la norma que faculta el Govern per a multar els ciutadans que no paguen els peatges de les autopistes (tram. 317-00137/09)

La formula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Alfons López i Tena

Sí; gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, quina és la norma que considera el seu Govern que el faculta per multar les persones que no paguen les factures privades d'una empresa privada, com és un peatge?

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Codi de circulació.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Alfons López i Tena

Continua vostè fent com va fer el seu Govern, que la nit d'un dissabte o la nit d'un divendres treu una referència al Codi de circulació sense atrevir-se ni a posar l'article. Però, com vostè no deu ignorar, no existeix cap article al Codi de circulació ni cap article en cap normativa vigent en aquest país, sigui europea, sigui catalana o sigui espanyola, que el faculti per multar per no haver pagat..., multes privades d'una empresa privada, de la mateixa manera que vostè no es multa a si mateix quan no paga els milers de factures que té impagades de proveïdors, de la mateixa manera que l'Administració pública no multa ningú per no haver pagat les factures concretes que empreses grans, petites, mitjanes, que professionals, que autònoms, tenen impagades tant en un període normal, de bonança econòmica, com en període de crisi. Són relacions privades, i per tant l'ordenament jurídic, com vostè no hauria d'ignorar, el que preveu és la possibilitat que qualsevol persona que tingui una factura impagada pugui reclamar el seu pagament per les vies establertes en dret: davant dels tribunals de justícia, amb les possibles garanties d'embargaments, etcètera.

El Codi de circulació, que vostès s'inventen, no estableix cap mena de multa per no haver pagat un peatge. Estableix multes per moltes raons: per excessos de velocitat, per no haver-se aturat en una barrera que indica que algú s'ha d'aturar en aquella barrera –per exemple en un peatge, per exemple en una duana–, però en cap cas estableix una multa específica, perquè no esta-

bleix prèviament cap falta administrativa, pel fet de no pagar un peatge.

Per tant, torno a dir-li el mateix, i no s'escudi en una referència genèrica a l'ordenament jurídic, perquè de l'ordenament jurídic hi ha dues coses: una, la no-existència en cap norma administrativa de poder multar les persones per no haver pagat factures privades d'empreses privades, i dos, un codi penal que té previstes altres figures, com són l'abús d'autoritat, com són les coaccions il·legals, com és la prevaricació.

Per tant, mirin vostès amb deteniment quina és la concreta norma que els faculta per a aquestes multes que anuncien a efectes d'atemorir la gent en benefici d'una empresa privada, que també preguntaria per què concretament és aquesta empresa privada l'afavorida per la seva amenaça administrativa i no els milers d'empreses privades que hi ha a Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor López Tena, si vol entrem en una discussió estrictament jurídica; no sé si és el seu propòsit o no. Concretament, em sembla que és l'article 153 del Codi de circulació el que fa falta posar sancions quan no s'obeeixen els senyals de peatge. Vostè diu que no. Doncs, miri, la gent que hi entén diu que sí. I a partir d'aquí la discussió jurídica pot ser eterna.

En qualsevol cas, no es tracta d'afavorir cap empresa privada. Si a l'empresa privada no se li paga el peatge i considera que s'ha de reclamar aquest impagament als tribunals, ja ho farà, i si considera que no ho ha de fer, doncs no ho farà, però aquí el Govern no hi té absolutament res a veure, no?

Segona cosa que li volia dir. No hi han vies privades. Les carreteres no són privades. Són públiques. El que passa és que algunes estan fetes sota concessió i altres no. Però les que estan fetes sota concessió no són vies privades. Són vies que ha construït una empresa, pública o privada, per cert, que la té durant el termini de la concessió amb unes condicions concretes. I a partir d'aquí, quan s'acaben les concessions, reverteix a on? Reverteix en aquell que va fer possible que es construís aquesta carretera o aquesta infraestructura. I qui és, aquest? Doncs aquest és l'Administració, la que sigui, en aquest cas el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, etcètera.

Un altre concepte que crec que paga la pena començar a aclarir, no? Vostès distingeixen entre vies gratuïtes i vies de peatge. I això vostès ho poden explicar com vulguin, però potser valdria la pena començar a explicar que de vies gratuïtes i de vies de peatge, no n'hi ha, perquè de gratuïtes, no n'hi ha. Hi ha vies que es paguen amb peatges, que paguen els usuaris que passen per allà, i vies que les paga tothom amb els seus impostos, fins i tot les persones que no utilitzen les

carreteres. Per exemple, si hi han persones grans, pensionistes, que paguen impostos i no utilitzen habitualment les carreteres, si el que volem és que no hi hagi peatge enlloc, aleshores el que farem és que aquestes persones, que moltes vegades no tenen recursos, hagin de pagar per tots els que utilitzen després les vies aquestes i aquestes carreteres.

I, finalment, el gran tema, senyor López Tena, és el greuge amb la resta de l'Estat. El que no pot ser és que a Catalunya es paguin els peatges que es paguen i a la resta de l'Estat sigui tot pràcticament gratuït. Aquest és el problema.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la falta d'equitat en el tracte atorgat pel Govern de l'Estat a les entitats financeres Bankia i Catalunya Caixa (tram. 317-00135/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, ahir escoltàvem portaveus del seu grup polític, que dóna suport al Govern, i del mateix Govern comparant la situació entre el que és aquest rescat amb diner públic de Bankia i la subhasta imminent que tenim de Catalunya Caixa. Quina és l'opinió i què pensa fer el Govern davant d'això?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, el que defensa el Govern és que hi hagi equitat en el tracte. Recordo, de tota manera, perquè hem de ser objectius, que Catalunya Caixa, i moltes altres entitats financeres de l'Estat espanyol, i també de Catalunya, van rebre diner públic del FROB. Vull recordar això. I a partir d'aquí, el que nosaltres pretenem, primer..., és que malauradament s'hagi arribat a aquesta situació. Ja no hi hauria d'haver diner públic per al sistema financer. Primer punt. Desgraciadament, dissortadament, estem aquí. Si estem aquí i n'hi ha d'haver per salvar entitats financeres que puguin complir la funció de fer circular el diner, i per tant d'ajudar l'economia i el seu creixement, aleshores que hi hagi un tracte equitatiu entre totes aquestes entitats.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Vostè ho ha dit: hi ha una falta d'equitat. Aquesta mateixa falta d'equitat és la que comença a surar a Madrid quan es diu que la solució al tema de la falta de cobertura dels peatges de Madrid es farà amb la nacional II, privatitzant el tram que va cap a Catalunya. No al sud de Madrid, no; la que va cap a Catalunya. Fixi's vostè quin és el concepte d'equitat. El mateix que podem trobar quan hi ha l'actitud recentralitzadora de l'Estat en àmbits com el de la sanitat o el de l'educació.

Vostè, davant d'aquesta falta d'equitat, vostès, com a Govern, han reaccionat dient que això ho portaran al Tribunal Constitucional. Molt bé. És el camí lògic i legal que s'ha de fer. Molt bé. Cinc anys, tardarem. D'acord. Però vostè sap perfectament que l'única mesura contundent que vostè ha posat damunt de la taula, i com a mínim clara, és dir que s'avançaran eleccions. És la seva posició, lògica i lícita.

Però n'hi ha una altra, president. I vostè té majoria. Mentrestant no hi hagin eleccions, vostè pot fer un pas clar pel que és la hisenda pròpia catalana, que sembla que és la nova icona del partit que li dona suport. Perquè ho pot fer ara, té majoria en aquesta cambra. I fer-ho vol dir una cosa ben senzilla: que el seu Govern digui als ciutadans de Catalunya on han d'ingressar les seves declaracions de renda i el seu IVA. Aquest seria l'únic gest clar i contundent que el Govern espanyol entendria, i per aquí s'acaba el tema. Perquè vostè sap perfectament que del Constitucional, el Govern del Partit Popular, com el Govern del PSOE, se'n riuen, i tenen majoria i fan el que han de fer. Ho vam viure amb la sentència. Sap perfectament que de totes les campanyes que puguem fer a Catalunya, ells se'n riuen, com fa el senyor Montoro sistemàticament sobre tots els catalans.

Però vostè sap perfectament que si l'Estat sap i rep un missatge que vostè fa una hisenda pròpia..., això vol dir que totes les famílies catalanes i les empreses catalanes podran ingressar els diners, la seva declaració, al Govern de Catalunya, a l'Administració catalana i no a l'espanyola, que n'estem farts, de pagar i no rebre a canvi i rebre aquest maltractament sistemàtic. Per tant, vostè ho sap, senyor president, té majoria per fer-ho en aquesta cambra.

Vostè pot convocar eleccions quan vulgui. És un dret que té, i farà bé si creu que és el millor que pot fer. Però crec que l'únic gest que entendran per part del Partit Popular i les institucions de l'Estat és que s'acabi de xuclar la mamella catalana, que s'acabi d'una vegada.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, jo no discrepo del fons del que vostè planteja. No en discrepo. És més, vostè ens deu haver escoltat i em deu haver escoltat més d'una vegada dir en aquest sentit que el fet

que Catalunya –ho ha dit abans el conseller d'Economia– acabi tenint aquesta hisenda pròpia ens sembla un camí que és clar i que a més a més és irrenunciable. Això es pot fer per la via del pacte, que per això se'n diu «pacte fiscal», o si no hi ha pacte es pot fer per una altra via. Saben que tenim uns calendaris establerts, que crec que vostès, a més a més, poc o molt –poc o molt– hi estan d'acord. El juliol, votació en el Parlament de Catalunya. El setembre, això arriba al Govern espanyol. S'obriran unes setmanes de negociació. En funció de com acabi tot això, i sempre dintre d'aquest any, es prendrà una decisió definitiva.

Però el camí és el que vostè diu: Catalunya tindrà hisenda pròpia per la via del pacte o per la via, diguem-ne, de la pròpia decisió. Jo ho he plantejat així. Mai cap Govern de la Generalitat ho havia plantejat d'aquesta manera. Mai. Serà el primer cop que ens hi enfrontem. Serà el primer cop que ens endinsarem en un escenari desconegut. I aquí és evident, com vostè deia, que caldrà fer molta pinya dintre de Catalunya, dintre del Parlament i fora del Parlament, perquè si agafem aquest camí de la hisenda pròpia el puguem arribar a assolir en qualsevol dels escenaris que es puguin plantejar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reorientació de la política econòmica i les mesures d'austeritat (tram. 317-00138/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, deu coincidir amb mi que les eleccions a França obren un escenari diferent a Europa. El senyor Homs ha valorat positivament la victòria d'Hollande; el senyor Duran i Lleida va felicitar la senyora Merkel i va donar la benvinguda a les polítiques de creixement en un moment entranyable; el senyor Oriol Pujol ha valorat la possibilitat de recuperar l'impost de successions.

I jo li vull preguntar com pensen reorientar la política econòmica, si pensen tocar la política d'ingressos, quina és la política de lluita contra el frau, què pensen fer i quan ho pensen fer entorn d'aquest nou escenari que s'obre avui a Europa entorn d'unes polítiques d'austeritat que comencen a dibuixar-se ja no com un dogma.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, vostè sap, perquè ens hi hem referit des del primer moment

d'aquest Govern, que nosaltres som partidaris de polítiques d'austeritat i polítiques de creixement combinades, i de reformes. I aquest Govern n'ha fet algunes, de reformes, importants. Som partidaris de tot això des del primer moment. També som partidaris d'una cosa que és de sentit comú, que és que mentre no canviïn les normes, i de moment avui encara no han canviat, les normes que hi ha s'han de complir. Som partidaris de tot això: polítiques d'austeritat, polítiques de creixement, reformes i complir les normes, perquè a vegades el preu de complir les normes és més baix, per dir-ho així, que no pas el preu d'incomplir-les. Si estiguessin d'acord amb aquest esquema, no estariem tan allunyats en algunes percepcions i en algunes opinions.

La presidenta

Per pregar la paraula l'illustríssim senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Vostè ha dit «austeritat» i «creixement». Però la realitat és que ho fa tot, fins ara, a les retallades. Com vostè deia als empresaris: «Fixin-se en el que fem, no en el que diem.» I en un any i mig nosaltres li hem dit que abans de retallar cal redistribuir. I avui ni tan sols pot confirmar la recuperació de l'impost de successions amb el que cau? Tant pesa al seu programa els interessos de partit per davant dels interessos de país i els interessos de la gent?

Senyor Mas, els electors francesos han desautoritzat les polítiques d'austeritat. A Grècia, els electors han abandonat els partits de l'austeritat injusta. Avui, hi ha un debat profund entorn del fet que l'austeritat no és útil, que econòmicament no és necessària i que..., socialment, a més, hi ha una exigència de rebuig. Això s'ha expressat a Catalunya el primer de maig, es va expressar a la vaga, espero que es torni a expressar el proper dissabte...

I des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, nosaltres el que li diem és que no volem que aquest país sigui el primer a retallar i l'últim a deixar de fer-ho. I quan l'escolto, i sobretot quan veig el que vostès fan, temo que Catalunya sigui l'últim país a deixar de fer-ho.

Quan a Madrid retallen, vostès, depèn del dia, diuen que defensaran les competències. Cada dia apellen al sobiranisme, permeti-m'ho, de faristol. Però entorn de les retallades, el que vostès els diuen és: «Retallin més, de forma més eficaç, de forma més enèrgica.» És el que el senyor Mas-Colell deia l'altre dia al Govern de Madrid amb un article. El seu estimat «no hi ha alternativa» s'esquerda, i això li ho diuen al carrer i li ho diem des d'aquí. I per això li diem que reorienti la política, que encari una política d'ingressos, i si no ho vol fer convoqui una consulta entorn de les retallades, i si tampoc la vol fer doncs convoqui eleccions perquè d'una vegada, en aquest país, puguem votar les alternatives a les retallades que vostès plantegen.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Vostè coneix, senyor Herrera, algun govern d'Europa que no retalli? Me'n pot posar algun exemple? No me'n posarà cap. I per què governs de països teòricament independents, molt més independents que Catalunya, també retallen? I per què aquests països moltes vegades estan dirigits per partits d'esquerra i també retallen? I per què retallava el senyor Zapatero a Espanya? I per què retallava també vostè quan estava al Govern de Catalunya, per exemple els sous de la funció pública? (*Remor de veus.*) Per exemple!, en un mateix 5 per cent. Per què es feia, tot això? Doncs es feia per una cosa elemental, senyor Herrera, que vostè coneix perfectament, més enllà de la demagògia típica de cada dia. Es feia perquè hi ha unes normes a Europa que obliguen a fer això en aquest moment. Tant de bo que aquestes normes es relaxin una mica. Nosaltres no som fanàtics de l'austeritat –no som fanàtics de l'austeritat. Som persones compromeses amb el compliment dels deures. I això és l'única manera de sortir-se'n: enfrontar-se a la realitat, per dura que sigui, senyor Herrera. Si vostès ho haguessin fet en el seu moment, enfrontar-se a la realitat, Catalunya en aquest moment estaria en una situació clarament millor de la que està, i la Generalitat i les polítiques públiques també. I finalment: vostès també van retallar l'impost de successions! Cinc-cents milions d'euros, es van carregar vostès, de recaptació, en plena crisi, de l'impost de successions!

I, aleshores, posats a fer demagògia, senyor Herrera, fem una cosa: fem una consulta per veure si la gent no vol retallades, però també fem una consulta per veure si la gent no vol pagar impostos. És clar que no, tot-hom s'apuntarà al fet que no hi hagi retallades i que no hi hagi impostos. I el país on anirà? A fer punyetes, senyor Herrera.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'acció de govern i sobre les mesures de reactivació de l'economia productiva (tram. 317-00136/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Si us plau, senyores diputades, senyors diputats...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat: quina és la seva valoració de la seva acció de govern al llarg d'aquests darrers mesos, i quines són les accions de mesures d'economia productiva que vostè ha fet per incrementar l'ocupació a Catalunya i per reduir l'atur?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, permeti'm que la valoració sobre l'acció del Govern no la faci jo. Ja la faran vostès, la farà tothom, la faran els mitjans de comunicació, la faran els crítics... La nostra és fer l'acció i seguir el camí.

Li posaré un exemple d'això que vostè diu, d'ahir mateix: fer un pla a Catalunya, que comença a donar fruits, perquè la formació professional es faci a les aules i a les empreses. Per primera vegada en aquest país tenim unes quantes desenes d'empreses que s'apunten, pagant elles un salari –no pagant l'Administració, que era la cosa tradicional, no, pagant elles un salari–, a agafar nois i noies que fan formació professional a les aules i que complementaran aquesta formació professional a les empreses, i es desenvoluparà així aquella antiga figura de l'aprenent que tanta gent en el món econòmic en aquest moment reclama. Aquesta és una mesura concretíssima de creixement i de creació d'ocupació.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Vull començar amb una prèvia, amb una reflexió que crec que és seriosa, i amb una valoració per part de tots en aquesta cambra: estem en moments d'extraordinària emergència nacional a tot Espanya i estem en moments gravíssims per a l'economia de Catalunya, d'Espanya i de la resta del món. Quan alguns aquí demanen més despesa, més inversió, que no es pot mantenir, i són els responsables d'haver deixat el gran deute que tenim, jo també demanaria reflexió seriosa sobre això, perquè les retallades o els ajustos no són una opció i un caprici, sinó una responsabilitat i una obligació.

Vostè ha respost molt parcialment, senyor president. Vostè m'ha posat solament un exemple. Jo li he demanat la seva acció de govern. I aquest exemple, si vol que li contesti, afecta 300 alumnes, 29 empreses, 9 centres. Molt bé. És significatiu. Però tres-cents alumnes del país, eh?, senyor president.

Jo li vull recordar, senyor president, que vostè està aquí per governar, i jo també estic cansada de la cantarella que tota la culpa és de Madrid. La seva acció de govern, senyor president, ha fet que s'hagi reduït només un 0,5 per cent de dèficit, en termes absoluts hauríem reduït 1.800 milions, i vostè ara té unes obligacions molt serioses per reduir més de 4.500 milions, amb un pla d'ajust que ens hauria de dir en aquesta cambra com es troba.

Senyor president, vostè el que fa és prendre mesures d'ajust en el dèficit. I jo reconec que en aquest aspecte és un govern seriós, un govern que fa el que toca fer

per taponar el deute del dèficit. Però no governa, no fa mesures d'impuls de l'economia productiva. On està la Llei d'emprenedors? On estan les ajudes a la petita i mitjana empresa?

El seu Govern i el seu portaveu fa dues coses: criticar el Partit Popular i criticar les accions del Govern d'Espanya, i fer victimisme. Miri, els peatges. Dels peatges, han de saber els catalans tota la veritat, que la meitat dels quilòmetres són de la Generalitat de Catalunya i són, a més, pagats per empreses concessionàries catalanes subvencionades per entitats financeres catalanes; que els diners del sistema financer han vingut..., a Catalunya Caixa, més de 1.250 milions, a Unnim Caixa més de 380, i totes aquestes sumen més de 10.800 milions d'euros, que han vingut a Catalunya i que sembla que no estan a l'espòli fiscal.

Vostè vol parlar del pacte fiscal. I jo li dic: «Vostè pagarà les pensions, amb 2.900.000 pensionistes...? Vostè, també, en aquesta caixa, demanarà les cotitzacions? Com es pagaran, amb 2 milions de treballadors, quasi 3, 1.600.000 pensions a Catalunya?» Expliquin tota la veritat.

La presidenta

Senyora...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Nosaltres també farem una campanya d'explicar tota la veritat i no la veritat a mitges.

La presidenta

Senyora diputada! (*pausa.*) Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, ha barrejat tants temes en la mateixa intervenció que jo no sé exactament quin agafar. Però, bé, n'agafaré un parell, no?

Vostè diu: «Coses que s'han de fer.» Doncs, miri, coses que s'estan fent, apart d'això que li he explicat..., que ja és molt important, tot això de la formació professional, eh?; és dels temes més importants de tots. Si ens en sortim, en això, ens n'hauréu sortit en una de les grans assignatures pendents d'aquest país.

Segona cosa, miri l'activitat de l'Institut Català de Finances, compari-la amb la de l'ICO, sobre la petita i mitjana empresa, faci això, i quan tingui el resultat en parlem. I veurà vostè com el Govern de Catalunya està sent molt més àgil per ajudar financerament, que és un altre coll d'ampolla, a la petita i mitjana empresa, que no pas l'ICO en aquest moment, que potser està centrat en altres prioritats: proveïdors pels antics..., morositat, el tema del deute, etcètera, no?

Una altra. El conseller Mena li n'ha explicat una altra, de cosa, molt important per a aquest país: un pla d'energia sencer. Tothom sap que aquest és un pilar

clar de competitivitat. El Pla d'energia està aprovat pel Govern, es discutirà en el Parlament. Per tant, no em digui que no s'estan fent coses des del punt de vista del que és precisament l'estímul econòmic.

Ara, deixi'm aclarir-li un concepte, senyora Camacho, perquè no es pot barrejar tot, no es pot barrejar pomes i peres contínuament. Les pensions, senyora Sánchez-Camacho, es paguen a través de *cotitzacions* i no a través d'impostos. I, per tant, quan estem demanant el pacte fiscal i la hisenda pròpia, el que estem demanant sobretot és els impostos. I les pensions, mentre les cobri Madrid, que les segueixi pagant Madrid, a través de les cotitzacions (*remor de veus*), i si un dia les podem... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment. Si us plau, si us plau, cada un ha tingut el seu torn, si us plau.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, i encara que siguin deficitàries, si les pensions les poguéssim pagar nosaltres, també les pagaríem, com hem fet sempre en els temes d'autogovern, quedar-nos amb tot el que podem, perquè aquest és un país que vol governar-se ell mateix. (*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment dels articles de l'Estatut relatius al garantiment de l'accés lliure i gratuït als serveis sanitaris públics (tram. 317-00140/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable presidenta... Molt honorable president, pensa complir i fer complir els articles 23, 37 i 42 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que garanteixen als ciutadans de Catalunya el lliure i gratuït accés i el dret a aquests serveis sanitaris públics amb gratuïtat i universalitat?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, la resposta és òbvia, és fàcil i és evident: sí, i a més a més s'està fent.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, sap que no, que no s'està fent, que ho hauria de fer, que és una garantia que ens vam donar tots plegats primer en la Constitució, després en l'Estatut, entremig en la Llei de 1986, Llei general sanitària, i que en aquests moments a Catalunya està passant una cosa molt greu, que és el doble greuge, retallades a iniciativa del Govern de Catalunya i retallades en les prestacions sanitàries a iniciativa del Govern de l'Estat, i, per altra banda, el trencament radical d'un model que atorgava el dret a la universalitat i a la gratuïtat dels serveis públics sanitaris.

I això s'està trencant i fa aigües per tots costats. I els ciutadans de Catalunya reben una re-retallada d'aquests drets sanitaris, primer aplicada pel seu Govern, després aplicada altre cop, amb més contundència encara i amb un caràcter més discriminatori, per part del Govern de l'Estat, que en el decret en què vol atorgar sostenibilitat i estabilitat a les prestacions sanitàries el que fa és girar full, trencar amb una tradició que comença amb la Llei general sanitària de 1986, que figura a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que es va desplegar amb una llei catalana, vigent, de l'any 2010, i que correm el risc que s'incompleixi i que arribem a un punt en què es negui als més febles el dret més elemental a la sanitat.

I si vol li ho diré, senyor president, amb paraules d'un altre, que no li sonaran estranyes. Diu avui un articulista a *La Vanguardia*: «Els grans partits de dreta i d'esquerra» –i a Catalunya Convergència i Unió és un partit gran– «no poden cedir en aquesta batalla per la dignitat de la persona. Si cedeixen, legitimaran de manera suïcida els pitjors enemics de la llibertat i del benestar.»

Si vostè no planta cara...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...al decret espanyol, si no decideix incomplir-lo, farà que no s'estigui complint la seva afirmació que garanteix el que l'Estatut atorga als catalans.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, de veritat que vostè ha fet un discurs que pot sonar magnífic, eh?, però jo no l'entenc, perquè és com si s'hagués trencat la universalitat i s'hagués trencat la gratuïtat per accedir al sistema sanitari. (*Pausa.*) Doncs, escolti'm, ja ens ho

explicaran, perquè, que jo sàpiga, en aquest moment tothom pot accedir al sistema sanitari. Una altra cosa és que després hi hagin llistes d'espera, però tothom hi pot accedir. I, a més a més, a Espanya i a Catalunya, a diferència de tota l'Europa continental –de tota, absolutament de tota, de tots els països– a Espanya resulta que s'hi accedeix d'una manera gratuïta –s'hi accedeix d'una manera gratuïta–, no hi ha copagaments, excepte en l'àmbit dels medicaments. Sí, és clar...

Ah, però facin-me un favor, agafin el mapa d'Europa; que nosaltres devem estar aquí, no devem estar ni al nord d'Àfrica, ni a l'Àfrica subsahariana, ni a l'Amèrica Llatina ni als Estats Units d'Amèrica, devem estar a Europa, no? Vostès agafen el mapa de l'Europa continental i diguin-me un sol país d'Europa continental, un de sol, que només tingui copagament en l'àmbit de la farmàcia, un de sol –un de sol. Per tant, escolti'm, si en algun lloc –si en algun lloc, si en algun lloc– en aquest moment a Europa encara la sanitat és absolutament gratuïta, excepte en el tema dels medicaments, l'únic lloc és l'Estat espanyol –i Grècia. L'únic lloc. Per tant, presentin-ho com vulguin.

Poden dir –i això seria legítim–..., podrien plantejar-lo en uns altres termes –i això fóra legítim. Podrien dir: «Podrà Espanya, i en aquest cas Catalunya, mantenir aquesta situació, que és completament diferent de la de la resta d'Europa, inclosos els països tipus, per exemple, Alemanya, que són molt més rics i molt més productius? Podrà Espanya mantenir aquesta situació? Podrà Catalunya?» Això seria un interrogant de cara al futur; en qualsevol cas, seria un interrogant.

Però dir que en aquest moment s'ha trencat la gratuïtat, senyor Nadal, és simplement enganyar la gent. I això no es pot fer; no es pot enganyar la gent. En aquest moment, hi ha gratuïtat en el sistema sanitari a Catalunya i a la resta de l'Estat, i hi és excepte en el tema dels medicaments.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ofensiva recentralitzadora del Govern de l'Estat que pot afectar les decisions que pren el Govern de la Generalitat (tram. 317-00139/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, com en altres ocasions ens veiem obligats a fer referència a un conjunt de mesures que de fa temps prenen els governs de l'Estat i que sota el pretext de la greu situació econòmica afecten directament el nostre autogovern.

És una ofensiva en tota regla del reconeixement del fracàs del «cafè per a tothom». La suma d'una escalada d'incompliments, per una banda, o la invasió desacomplexada de competències en molts àmbits, per una altra, o la duplictat de serveis i de ministeris sense competències, o els reiterats incompliments de les sentències dels tribunals a favor de Catalunya, o la negació d'acords econòmics segellats porta a constatar aquesta clara involució.

Per això entenem i recolzem el Govern en la defensa de les competències de la Generalitat, que vol dir la defensa de les eines i els diners que tenim dret a tenir justament per fer front a la difícil situació i no esquivar-la.

Per altra part, els diferents governs de l'Estat cada cop més no són capaços de trobar altra excusa, que no solució, per a aquests greus problemes que mirar cap als altres. Però a més a més van posposant i retardant decisions que saben que hauran d'acabar prenent o desdibuixen i no reconeixen decisions dels nostres socis europeus, com l'eix mediterrani o d'altres, o ajornen o apliquen criteris diferents per conveniència, i no pas econòmica, al sanejament de les institucions financeres en funció d'on són, etcètera. I, és clar, tot això dificulta els fonaments per a la recuperació i ens acaba afectant també molt, a Catalunya.

En aquest context, i en contraposició, no ens cansarem de dir que la mateixa proposta de pacte fiscal que volem que hi hagi pot ser el punt d'inflexió per a aquestes mesures en positiu a emprendre per afavorir el creixement, beneficioses per a Catalunya i el seu creixement econòmic, però també beneficioses per a l'Estat i el seu creixement, com molt bé apunta i de manera molt clara i nítida l'informe recent del CA-REC. O totes aquelles altres mesures, que vostè avui n'ha parlat, com aquella d'ahir tan important per a la formació professional. O tot el contingut del que van suposar les lleis òmnibus, que ara són referència a molts indrets fora de Catalunya.

El camí cap al progrés, el redreçament econòmic i la viabilitat de l'estat del benestar passa per assumir la realitat, dir la veritat i executar les accions amb coratge i serenor; fer allò que pot anar bé més que allò que pot quedar bé.

Per tot això, president, voldríem saber quin és el seu parer i el capteniment del seu Govern sobre les diferents decisions que, sense prendre's aquí, a Catalunya, ens poden afectar molt en contraposició a aquelles que està prenent el seu Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, jo li he de dir que a mi m'ha sorprès una mica, en algunes intervencions que s'han produït avui en aquest Ple, aquest

recurs de dir: «En Madrid no ens hi hem de fixar perquè queda malament dir que allà, doncs, retallen una cosa o n'incompleixen una altra. Això són excuses» –això ho hem sentit aquí–, «això són excuses», no?

Doncs, home, resulta que defensar els diners que ens pertoquen a Catalunya i que en aquest moment estan a Madrid. Això són excuses? Defensar els diners que es produeixen en aquest país i que recapta Madrid. Això són excuses, com s'ha dit en aquesta cambra? Això és victimisme? O això és reivindicar allò que ens toca en un moment crucial i especialment delicat del nostre país?

Per tant, és evident que això s'ha d'explicar també d'aquesta manera, no? I a Madrid, no, diguem-ne, a plantejar..., a demanar almoïna, no, no a demanar almoïna, sinó a defensar amb respecte però amb fermesa el que són els interessos de Catalunya aquest Govern hi seguirà anant, i a tots els àmbits que pugui, perquè en alguns casos d'algunes polítiques estan realment incomplint coses que són fonamentals.

Abans s'ha parlat del tema dels peatges. Doncs, escolteu, en el tema dels peatges, els que han portat la partida a zero de les compensacions que estaven acordades és el Govern espanyol. I nosaltres què hem de fer, aplaudir i mirar cap a un altre costat, quan després se'ns exigeixen responsabilitats aquí? Cadascú ha de ser responsable dels actes que en aquest moment estan prenent tot tipus de governs.

Per cert, parlant d'això, vostè ha fet una referència a les institucions financeres. Vostès s'imaginin que, en aquest moment, durant aquests dies i aquestes hores, la institució financera que estigués al peu dels cavalls fos la Caixa de Pensions en lloc de la Caja de Madrid? Què dirien a Madrid sobre Catalunya? Com ens presentarien en aquell moment a la resta d'Espanya? (*Remor de veus.*) I resulta que això és exactament al revés, en aquest moment, no? Però, és clar, nosaltres no hem de dir mai res!

La presidenta

President..., president, un moment –un moment. Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, una mica de silenci. (*Pausa.*) Senyor president, continuï.

El president de la Generalitat

Nosaltres sobre això no hem de dir mai res, perquè queda malament. Però, si fos al contrari, la que ens cauria a sobre seria espectacular.

Conclusió: també a Madrid molt sovint es fan coses malament. I això s'ha de poder dir.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de la Mesa d'una comissió.

Comunicació

al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de la Mesa de la Comissió d'Estudi de la Seguretat Viària ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual està inclosa al dossier que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que s'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei

de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran (debat de totalitat) (tram. 202-00075/09)

Em permetran, però, que en primer lloc saludi en nom de la Mesa del Parlament, el síndic d'Aran, el magnífic senyor Carlos Barrera, els representants del Consell General de l'Aran i de l'Ajuntament de Naut Aran que avui ens acompanyen.

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, té la paraula per a la presentació d'aquesta proposició de llei el magnífic senyor Carlos Barrera, síndic d'Aran.

El síndic d'Aran (Carlos Barrera Sánchez)

Presidenta, president, vicepresidenta, diputats, diputades, bon dia a toti. Ben, ei un plaer tà jo, coma president deth Govèrn d'Aran, poder èster ací, deuant d'aguesta cramba entà hèr era presentacion deth debat ara totalitat d'ua iniciativa legislativa neishuda en Aran.

Aguesta exposicion demori que sigue mès distesa qu'eth debat qu'acabi de presenciar. Evidentaments qu'es moments son fòrça difícils, e per tant era demana dera Val d'Aran ei ua demana que non compòrte ne component economic ne despenes addicionaus, e qu'arren d'aqueri contèxtes que tant mos preocupen en aguesti moments an a veir damb çò que les vau a expausar seguidaments.

Se tracte simplaments d'auançar en aquera accion de gestion des pròpi recorsi deth nòste país, d'aplicar un model ena gestion d'aguesti recorsi molt ar empar dera filosofia dera Querimònia, d'aqueth document de 1313 qu'ei era nòsta carta magna, qu'er an que ven complirà sèt cents ans.

E per tant ei simplaments aquerò, de desafectar era gestion d'ua part deth nòste territòri, d'un model de gestion cinegetic com ei ua resèrva nacionau de caça, que neishec en Aran en 66, que pòc a que veir damb eth nòste esperit des aprofitaments naturaus deth nòste país, e que, per tant, ara eth Parlament de Catalonha,

e per tant aguesta via de prepausa de lei, facilitarà eth retorn ad aquera normalitat dera gestion territoriala que nosati desiram.

Ben, era caça e era pesca formen part dera nòsta tradicion, non solet dera Val d'Aran, senon deth mon rura, e sustot deth Pirenèu. Aqueth sentiment de pertenença e de gestion des nòsti recorsi, de troba-mos ena natura coma en casa nòsta ei fòrça present, encara que «es-tèssem» en sègle XXI, mès era nòsta realitat ei aguesta.

Ja en an 1950 se creïc era Societat de Caça e Pesca dera Val d'Aran. Hè fòrça ans. En aqueri moments, era practica dera caça e dera pesca era molt liberada, inclús ena Val d'Aran i auie ua fòrta pression de caçaires e pescaires francesi. Es aranesi ja en aqueth moment, en 50, enteneren qu'era forma d'associar-se ère «defensar» er aprofitament coma un miei propi deth país. E atau neishec aquera Societat de Caça e Pesca dera Val d'Aran qu'en aguesti moments ei practicaments era que «està gestionant», per delegacion, es aprofitaments, que eth conselh, evidentaments, planifique, mès que s'acaben executant e amiant a tèrme per aguesta societat.

En an 1966 se creïc era Resèrva Nacionau de Caça, ua filosofia de caça complètaments naua tà nosati e alièna; non auia arren «que» veir damb era nòsta cultura des aprofitaments tradicionaus. E atau a anat foncionant er aprofitament cinegetic deth tèrme de Naut Aran, enquia qu'a arribat un moment en qué, per voluntat der Ajuntament de Naut Aran, des pobles de Naut Aran e deth Plen deth Conselh Generau d'Aran, se pren era decision de hèr aguesta prepausa de lei de desafectacion o segregacion d'aguesta part deth territòri aranes d'aguesta figura de resèrva nacionau de caça.

Ací i a ua dada important, coma reflèxe de çò qu'a estat era voluntat deth pòble aranes dera gestion dera caça, que independentaments qu'en an 1997, e quan s'assolic agueth traspàs de competències en aguesta matèria, per tant aquera voluntat de dus govèrns, deth Govèrn dera Generalitat e deth Conselh Generau d'Aran, dera gestion per part deth Conselh Generau d'Aran des aprofitaments cinegetics, que tanben i anaue ena planificacion dera gestion dera part dera Resèrva Nacionau de Caça der Alt Pallars - Aran, territòri aranes..., en an 1989 ja se creïc era zòna de caça «controlada» que fisicaments ocupe es terrens de Miei e Baish Aran.

Er aprofitament d'ua zòna de caça «controlada» ei, en aguesti moments, laguens des figures d'aprofitament cinegetic, era mès sociau e era que reaulments permet ara gent deth territòri gestionar e aprofitar aqueth recors, e per tant practicar era caça e era pesca. En aguest cas, mos cenhem ath tèma dera caça. Per tant, molt abantes de qu'eth Conselh Generau assolisse eth traspàs des competències, en 97, en 89 ja «s'estaue gestionant» des deth pròpi territòri, er aprofitament dera caça.

Eth municipi de Naut Aran..., es terrens que configuren en aguesti moments aguesta part dera resèrva nacionau e qu'aué vos ne prepausam era desafectacion o segregacion son 24.889 ectares de 106.661 que compòsen era totalitat dera figura dera resèrva nacionau, qu'en aguesti moments quedarà ena part deth Pallars, pensi qu'ei era Ribagorça, e ua part dilhèu d'Er Urgell.

Ben, son 24.889 ectares que s'incorporarien as qu'actuauments ja èren zòna de caça «controlada», per tant tota era Val d'Aran aurie eth madeish modèl e gestion omogènia der aprofitament dera caça, e tornariem, com è dit, dilhèu, ad aquera figura, ara Querimònia, ath dret istoric des aranesi, des aprofitaments des montanhes, des peisheus, des aigües, dera caça e dera pesca.

En definitiva, i a ua voluntat d'un poble de dar un pas entà deuant en aquera gestion der ambit mès tradicionau e dilhèu d'aqueri aprofitaments qu'aué en dia, en sègle XXI, en d'auti lòcs non s'entenon que siguen massa importants, mès que ta nosati formen part d'ua causa e d'ua tradicion tant arraïtzada com ei era nòsta pròpia vida en nòste país.

Com è dit ath començament des mies paraules, ei era voluntat der Ajuntament de Naut Aran –es sòns representants aué mos acompanyen–, deth president dera Societat de Caça e Pesca de Naut Aran; tanben ei damb nosati eth conselhèr d'Agricultura, Ramaderia e Miei Ambient deth Conselh Generau d'Aran, e veigui ar alcalde de Les, ar amic Emili Medan, que tanben mos acompanye.

Ben, toti eri..., supòsi qu'an entenut eth message, que compartissen damb jo aguest pensament e sustot aguesta forma de voler gestionar aguest recors, que digui que, deuant dera situacion qu'acabi d'escotar en aguesta cramba, hè ua estona, quan i auem estat presents, des preguntes ath Govèrn, deth debat, dera preocupacion de toti es deputats, evidentaments, dera situacion economica e sociau que viuem, aguest ei un tèma qu'enteni qu'ei ua qüestion menora e que dilhèu a servit entà hèr un petit parentèsi en aguesta tension e en aguesta preocupacion de toti e entà veir qu'aguestes causes, que son senzilhès, que non còsten dinèrs, pòden ajudar a hèr «feliça» ara gent d'un territòri, d'un país, e vos pòden ajudar a recuperar fòrça; un modèl de gestion qu'enteni que s'ajuste molt mès ara qualitat e ara responsabilitat de mantier eth nòste entorn naturau e toti aqueri èsters que l'abiten, e qu'a hèt aqueth parentèsi deuant d'aguesta auta realitat qu'ei era situacion economica e era situacion sociau.

Ben, deputats e deputades, damb aguestes paraules les voi arregrair a toti era sua predisposicion, que me cònte. Per tant, enteni qu'aguesta prepausa aué ja serà ua realitat. E damb aguesta realitat..., tanben arregrair-les era sua comprension e era sua collaboracion e eth supòrt «qu'estan»..., e que sabi qu'a títol individuau e collectiu an, damb eth hèt diferenciau e era realitat dera Val d'Aran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, magnífic síndic d'Aran. A continuació, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, té la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Llana.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Honorable diputat, quan vulgui.

Joaquim Llena i Cortina

Moltes gràcies, molt honorable president. Diputades i diputats, membres del Govern, magnífic síndic d'Aran, representants del Consell General d'Aran i d'alguns ajuntaments, de la Societat de Caça i Pesca, alcalde de Les, senyor Medan, bé, reiterant algunes de les paraules de les explicacions del magnífic síndic d'Aran, el senyor Barrera, l'objecte d'aguesta iniciativa legislativa és molt concret, el que pretén és la segregació del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars i Aran i també, com a conseqüència, el canvi de nom en la denominació d'aguesta reserva nacional de caça.

Aguesta iniciativa respon, com ja ens ha explicat el síndic, d'una banda, a la necessitat d'adaptar-nos i adequar-nos a la realitat competencial de l'Aran. En aquest sentit, el Conselh Generau d'Aran, el Consell General d'Aran, té les competències en gairebé tots els aspectes pel que fa..., des de la guarderia fins a la potestat sancionadora. I, per tant, és com una mena d'ingerència que des de la direcció de la reserva s'interfereixi en el dia a dia de l'Aran i de les seves competències.

I, per altra banda, aguesta iniciativa legislativa ve a satisfer les demandes tant de l'Ajuntament de Naut Aran com de la resta de municipis aranesos, i sobretot de les entitats que són les propietàries dels terrenys afectats per la reserva, les entitats municipals descentralitzades d'Unha, Tredòs, Gessa, Bagergue, Arties e Garòs, i, bé, també, com us deia, la mateixa voluntat del Consell General d'Aran; demandes que vénen, que no comencen avui, que vénen de lluny. I en aquest sentit, voldria recordar-los que aguesta iniciativa ja fou presentada per primer cop a la Mesa del Parlament el 10 de juny del 2010, de la mà de l'aleshores síndic el senyor Francesc Xavier Boya, i que va acabar decaient al finalitzar la legislatura. El 12 de setembre del 2011 el Ple del Conselh Generau d'Aran acorda per unanimitat tornar a començar amb aguesta iniciativa i dur-la a la cambra. I avui hem tingut el senyor Carles Barrera exposant-nos els perquè.

És una proposició de llei, com els deia, amb un objecte concret, clar, d'article únic. I, per tant, poques coses més en podem dir pel que fa al contingut, més enllà del fet que comptarà amb l'aprovació del nostre grup parlamentari.

Però sí que –i tal com hi ha insistit el síndic d'Aran i com ja ho apunta la memòria justificativa i la mateixa exposició de motius en la proposició de llei– jo crec que aquest fet ens obliga a fer una petita reflexió sobre com millorar la gestió dels recursos cinegètics i en general els recursos naturals. És obvi i evident que la millor manera de fer-ho és des de la proximitat. I em refereixo, quan parlo d'obvietat i evidència, a criteris d'eficiència i eficàcia: eficiència en la preservació de determinades espècies i eficàcia en la utilització de tots els recursos, fins i tot els econòmics.

Avui coincideixen un seguit de circumstàncies que bàsicament fan referència a temes competencials i a temes de drets històrics de l'Aran, però que faran possible la creació de la zona controlada de caça de Naut Aran i una gestió, com els deia, dels recursos cinegètics des de la proximitat i, com els deia, sense cap mena de dubte, de manera més eficaç i eficient.

Això ho dic perquè la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars i de l'Aran fou creada pel Govern espanyol l'any 1966 amb la finalitat d'ordenar i gestionar els aprofitaments cinegètics i per preservar determinades espècies. I tots sabem i no podem amagar que va néixer amb una clara voluntat de tutela; des de Madrid volien controlar els recursos del nostre Pirineu, dels racons..., en definitiva, els racons que formen la reserva nacional de caça són les capçaleres, pràcticament, de tots els rius: el Noguera Pallaresa, el Garona, els rius de la vall Ferrera i de la vall de Cardós, les capçaleres de l'Alt Urgell i de l'Alta Ribagorça. I, per tant, és a dir, aquest sentiment que des de Madrid se'ns podrien controlar i gestionar millor les nostres coses..., malauradament han passat molts anys, han canviat molts governs, però aquest sentiment la gent, des del territori, el continuen tenint; aquestes ganes de tutela, a vegades des de Barcelona o a vegades des de Lleida, aguesta ansietat i aguesta inquietud no ben resolta.

Bé, jo crec que aguesta reflexió és l'única que els puc fer en aquests moments, però que esperaria que aguesta proposta, aguesta proposició de llei que avui presentem obri la porta que entenguem que la gent dels territoris de muntanya o la gent d'altres territoris extrems tenen la plena capacitat i el millor coneixement per gestionar bé els seus recursos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i especialment al síndic per la seva magnífica explicació.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada, senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, president. Magnífic síndic, vicepresidenta, conseller, diputats i diputades..., bon dia a toti.

El Conselh Generau d'Aran exerceix la iniciativa legislativa davant el Parlament de Catalunya, una iniciativa que té com a finalitat la segregació mitjançant una llei del Parlament de Catalunya del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran. No és la primera vegada que es fa, es va fer també en el cas de la Cerdanya. També la finalitat és el canvi de denominació de la reserva.

Aquesta és una iniciativa llargament demandada, no solament pel Conselh Generau, sinó també pel mateix Ajuntament de Naut Aran, de les entitats municipals descentralitzades de Tredòs, d'Unha, de Bagergue, de Gessa, d'Arties e Garòs i la Societat de Caça i Pesca de Naut Aran.

De fet, a través de diferents decrets..., un de l'any 99, un altre de l'any 2000, de l'any 2001, es van transferir al consell diversos serveis i funcions, entre ells els relatius al funcionament de la gestió de la fauna cinegètica en l'àmbit territorial de la Vall d'Aran.

Per tant, podem dir que, d'alguna manera, aquesta gestió ja la fa el Conselh Generau; en aquests moments, ja des de fa uns quants anys, *de facto* ja s'està fent. Per tant, ara, l'únic que hem d'aprovar és aquesta modificació perquè també sigui per llei i no solament allò que s'està fent, d'alguna manera, derivada per una sèrie de decrets.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el Conselh Generau van establir uns mecanismes de coordinació i de funcionament de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran, però gestionada de forma diferenciada i individualitzada, tant des del punt de vista tècnic com econòmic, conseqüència d'això és que, des de l'any 2001, és el Conselh Generau d'Aran qui gestiona –qui la gestiona– aquesta part aranesa.

Jo havia portat una intervenció molt llarga, una intervenció exhaustiva, jo diria, no?, per explicar tots els raonaments d'una manera detallada de per què és beneficiós per a la Vall d'Aran que aquesta reserva nacional de caça canviï de nom, que la Vall d'Aran tuteli i es faci càrrec d'allò que és en el seu territori, però crec que reduiré –la reduiré– tota aquesta intervenció, perquè..., bé, hi estem, en definitiva, tots d'acord; però..., jo sí que vull recordar la singularitat de la Vall d'Aran. Sí que vull parlar d'aquesta singularitat i vull recordar que l'Estatut de Catalunya, en el seu article 11, parla, diu exactament, textualment, que «el poble aranès exerceix l'autogovern mitjançant aquest Estatut, el Consell General d'Aran i les altres institucions pròpies», i que en el seu apartat 2 proclama que «els ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques reconeixen l'Aran com una realitat occitana dotada d'identitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, defensada pels aranesos al llarg dels segles».

I ho dic perquè quan tantes vegades alguns partits polítics a Catalunya reivindiquen aquesta singularitat o aquestes lleis pròpies que realment ho són de Catalunya, s'obliden d'un territori que és la Vall d'Aran, que també té una singularitat, té una llengua pròpia, té uns privilegis reconeguts, té una carta magna i que moltes vegades aquells que volen que se'ls ho reconegui per a ells obliden que uns altres també ho tenen.

Algunes vegades, quan parlem de bilingüisme i quan parlem que a Catalunya hi ha dues llengües, ens oblidem que a Catalunya no hi ha dues llengües, sinó que hi ha tres llengües, perquè l'aranès també ho és.

Per tant, a mi només em queda afegir que hi ha tota una sèrie de motius pels quals el fet que la Vall d'Aran, el fet que el Conselh Generau tingui el control i la vigilància a través dels agents de Medi Ambient per protegir les espècies que hi ha en aquella zona, el fet que sigui la mateixa Vall d'Aran qui tingui la gestió cinegètica de totes aquestes espècies... –recordem que hi ha l'ós bru, el gall fer...–, jo crec que és positiu –és

positiu– i que pot arribar a ser millor que el fet que ho tingui la reserva nacional de caça.

Amb referència a l'apartat econòmic, el balanç econòmic del Conselh Generau d'Aran es redueix a dos conceptes, que són: els costos corresponents als honoraris dels agents, i, dos, ingressos derivats de la venda de l'aprofitament.

Des de la creació de la reserva nacional..., de fet, a poc a poc, des del Conselh Generau s'ha anat invertint en els diferents i en els diversos sectors de la protecció, el foment i la gestió cinegètica. Aquesta històrica gestió dels recursos per a l'Administració es considera que ha estat fort apropiada: el Conselh Generau juntament amb l'Administració de la Generalitat. Jo crec que ha estat prou apropiada, que ha estat..., que s'ha considerat que ha garantit el suficient control de l'activitat cinegètica.

I, per tant, tenint en compte la voluntat dels propietaris dels terrenys afectats, de les administracions implicades, la repercussió econòmica i les afeccions sobre el medi i les persones, i vist que amb la proposta paral·lela de la constitució d'una zona de caça controlada s'aconseguirà mantenir la protecció, els nivells de densitat cinegètica biològicament adequats i el reconeixement dels valors naturals del territori a un cost inferior, valorem positivament aquesta iniciativa, i, per aquests motius, votarem favorablement a favor d'aquesta iniciativa legislativa que ens presenta el Conselh Generau d'Aran per segregar-se del terme municipal de Naut Aran de la Reserva Nacional de l'Alt Pallars - Aran.

Moltes gràcies a toti, presidenta, president, presidenta, magnífic president, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També, per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyora vicepresidenta, síndic de l'Aran, alcalde de Les, alcalde de Naut Aran, membres del Conselh Generau d'Aran, siguin benvinguts també al Parlament i agrair-los aquesta iniciativa legislativa, que, com es deia, va començar ja en l'anterior etapa amb la presidència del senyor Boya.

Bé. Aquí el que discutim és una cosa òbvia, una cosa de sentit comú, i comprendran que, com que és de sentit comú tampoc hi estaré gaire a explicar-ho. El senyor Barrera ho ha explicat perfectament. Els informes en occità, que ens han servit per fer una immersió important, però no tant com per poder fer la meua explicació en occità, però sí que ens han explicat molt bé quines són les situacions que es donaven amb aquest anacronisme; que, de fet, acabem un anacronisme o acabem un anacronisme com era el manteniment d'aquesta reserva nacional de caça, que encara en queden..., de fet, encara en quedaran en la zona, com ja deia el síndic, i

que en queden a altres zones, també a les comarques de Girona, amb alguna, amb més o menys intensitat; una reserva nacional que serviria perquè alguns, previ pagament, doncs, poguessin anar a tirar quatre trets i matar bàsicament isards, però que feia, doncs, que una persona els hagués d'anar a acompanyar, un membre de la reserva, doncs..., els hagués d'acompanyar per poder exercir la seva..., els seus trets.

Ja sé que ara parlar de cacera i parlar d'activitat de cacera en aquests temps, on el cap de l'Estat també la utilitza sovint, sortosament no pas a l'Aran, sinó a l'Àfrica, doncs, queda una mica estrany, no?, però això no passava a l'Aran, no en tinc constància que el cap de l'Estat anés a caçar a l'Aran. Sí que sé que esquiava, però no caçar. (*Veus de fons.*) Em diuen que no des de la tribuna els aranesos, em diuen que no, doncs, punt; que quedi clar que, en tot cas, només ho fa a l'Àfrica.

Bé. És important aquest canvi i passar a una zona de caça controlada, que és el que en aquests moments passa a tot l'Aran. Llavors seria una figura –una figura– de protecció que permetria fer això: precisament, protegir les espècies, doncs, que en aquests moments algunes són cinegètiques, com l'isard o el senglar, i altres són protegides, com el gall fer o l'ós.

No creguin..., els he de reconèixer que també em va costar una mica trobar la traducció de com era el gall fer, eh?, era el *paom*. Em va costar bastant trobar a *paom* què era, l'altre més o menys ho entenia, però el *paom*... Però, bé, per això són els diccionaris, per això són els amics aranesos que t'ajuden amb aquestes qüestions. Bé.

Aquest canvi jo crec, com he dit abans, que era de sentit comú. A més a més, com deia, sembla que ja s'ha dit aquí, com que hi havia una reserva, sobretot la població d'isards augmentava, amb moltes malalties, víriques algunes d'elles, que provocava que fins i tot llavors s'hagués de fer una actuació important, doncs, eliminant aquestes peces o aquests animals morts..., malalts, perdó. I, d'aquesta manera, doncs, encara costava més diners fer totes aquestes actuacions, no?, donant, en alguns moments determinats, superpoblació, sobretot –sobretot– de cérvols, no sé si també de senglars, almenys, aquí, a Catalunya, això ja més..., a l'Aran potser no tant, però aquí, a Catalunya, la zona de baixa muntanya, doncs, també, o de muntanya mitjana, doncs, també la superpoblació de senglars és important.

Bé. Aquesta situació, doncs, fa que la zona quedi, diguéssim, molt més endreçada amb aquesta zona de caça controlada, amb la desafectació, no?, haurà de ser, em sembla..., perquè tan aviat parlem de segregació, en la llei diem «segregació», però en els informes del Consell Generau diuen «desafectació», serà desafectació del municipi de Naut Aran, doncs, d'aquesta reserva nacional de caça.

Bé. De fet –i acabo–, aquesta zona de caça, doncs, jo crec que funciona, funciona bé; almenys així ho diuen també tots els informes a l'Aran, ha funcionat una bona forma de gestió, una forma de gestió participada, on aquest jo crec que és un element important, i amb un aprofitament més ètic dels recursos cinegètics que no aquesta cosa de pagar per obtenir trofeus o a

través d'una subhasta. Que es feia mitjançant subhasta em sembla. Imaginin, mitjançant subhasta et tocava previ pagament, doncs, podies anar a matar aquests animals.

Evidentment, jo crec que amb aquesta figura i amb la gestió ben portada del Consell General i la gent de l'Aran, doncs, serà millor per tota aquesta zona, no? Tot l'Aran equiparat amb la mateixa figura de gestió. A més a més, hi ha un ampli acord sobre aquesta mesura, per la qual cosa nosaltres, evidentment, el nostre grup parlamentari no el trencarà, al contrari, feliç que hi hagi una nova gestió, una manera de gestionar els recursos cinegètics, els recursos mediambientals, doncs, d'un país tan important –tan important– per Catalunya com és l'Aran.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, vicepresidenta, conseller, però molt especialment, i en nom d'Esquerra Republicana, volem donar, saludar cordialment i donar la benvinguda al magnífic síndic d'Aran, el senyor Carles Barrera, a l'alcalde de Naut Aran, a l'alcalde de Les, senyor Medan també, i a la societat de caça. I agrair al senyor Barrera molt directament l'exposició que avui ha fet aquí, per a consideracions que escapen una mica al sentit original també de la seua presència.

Ell ha vingut a defensar una qüestió àmpliament sentida a l'Aran, que és la de gestió de recursos naturals, i així ho ha expressat, i ho ha expressat en la seua llengua, que és l'aranès –l'occità, aranès a la Vall d'Aran. I al Parlament de Catalunya això no provoca cap mena de distorsió. Jo l'he entès perfectament. M'expresso..., no em puc expressar en aranès perquè no conec la llengua suficientment per fer-ho d'una forma correcta i respectuosa, però ell ho ha fet en aranès. Jo l'he escoltat, i ara li responc en català. I ell i els seus acompanyants m'escolten, no? I això, que es pot fer amb absoluta normalitat en aquest Parlament de Catalunya, sorprèn que no es pugui fer amb la mateixa normalitat i amb la mateixa sensibilitat en altres parlaments que hi ha a l'Estat espanyol, concretament en el Congrés dels Diputats, on hi hauria d'haver una sensibilitat semblant, legítima, a la que hi ha en aquest Parlament de Catalunya, no?

També s'ha fet referència a reivindicacions que hi podria haver sobre qüestions nacionals. La diputada del Partit Popular ha fet una referència directa. Aqueixa reivindicació que queda pendent de la ciutadania d'Aran és que el Govern espanyol i els partits polítics, que van presentar recurs contra la Llei de l'aranès aprovada en aquest Parlament d'una forma molt àmplia, retirin el recurs o permetin que aquesta llengua sigui àmpliament reconeguda, com va fer, d'altra

banda, el Parlament de Catalunya, que obligava a una administració com és la Generalitat a la disponibilitat lingüística envers l'aranès, no? Per això, a més de fer els discursos aquí, agafem la determinació i aconseguim que el respecte a les llengües, a les cultures i a la gent, el respecte a la gestió dels territoris sigui una realitat. Però malauradament som en un estat en què sensibilitat respecte a la diferència no acostuma a practicar-les amb voluntat democràtica.

Dit això, nosaltres, com deia des d'Esquerra Republicana de Catalunya, que l'Aran està organitzada com a partit diferenciat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el que volem manifestar és l'agraïment a la sensibilitat expressada pel senyor Barrera a l'hora de... Precisament, ell feia referència a la sessió prèvia de control al Govern, on es toquen temes d'àmplia sensibilitat social, diguem-ho d'aquesta manera, i deia: «senyors i senyores diputats, busquin un moment al marge per atendre una qüestió que probablement no sembli que és tan important com les altres però que, per a nosaltres, ho és, i que té unes repercussions directes sobre la gent de l'Aran, sobre la gestió dels recursos naturals, sobre les pròpies competències, sobre la voluntat de ser allò que volem ser, no?»

I aquesta sensibilitat, que ell ha manifestat, nosaltres la hi agraïm, i la felicitem, en certa manera, per haver-ho fet d'aquesta manera, no? Perquè el que ha vingut a plantejar és tan important com les altres qüestions que s'han tocat aquí. Probablement no afecten tant el dia a dia del conjunt de la població, però, que una part d'un territori, la gent que hi viu al damunt, que té uns condicionants, unes característiques, una cultura, una llengua, un model de gestió, els seus propis recursos naturals, és la primera cosa que un país ha d'intentar controlar si vol assegurar en certa manera el seu futur. Si no assegures els recursos naturals, malament pots enfocar el futur, perquè representa que està subsidiari de la gestió que et fan uns altres, no?

Jo no m'allargaré més. Nosaltres tenim una complicitat absoluta amb la proposta que avui el síndic, en representació de tota la gent, ho entenem, d'Aran ha vingut a fer aquí. També estem satisfets que la resposta general serà positiva. Per tant, aquesta llei tindrà un tràmit, ho esperem, molt ràpid i molt urgent; de manera que quan el 2013 celebren els set-cents anys de la Querimònia estigui aprovat, o que, si els convé, vostès ho facin coincidir amb aquell moment, no? Però que els tràmits i tot estigui fet perquè la festa, en certa manera, sigui completa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyora vicepresidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, vicepresidenta, diputados, diputadas, magnífico síndic d'Aran, alcaldes de diferents municipis del Vall, membres del Consell d'Aran,

desde Ciudadanos manifestamos nuestro apoyo a esta petición del Consell d'Aran; una petición que viene, simplemente, a formalizar algo que ya se hacía de hecho, ¿no? Es decir, después de los decretos 150/99, 365/2000, 368/2001, con las transferencias al Consell General d'Aran de diversos servicios y funciones relativas al funcionamiento de la gestión de la fauna cinegética en el ámbito de Vall d'Aran, más allá de los necesarios mecanismos de coordinación que había con el Departamento de Agricultura, ya ha habido una gestión individualizada y diferenciada tanto técnica como económica.

Por lo tanto, lo que viene esta petición es a formalizar, de forma definitiva, esta realidad que se venía produciendo mediante, pues, un trámite que es necesario, pero que en principio no tendría que suponer ninguna dificultad ni en su trámite ni en su aprobación. Por lo tanto, en este sentido, poco más que añadir.

Es decir, el Vall d'Aran tiene una singularidad que reconoce nuestro estatuto, que reconocemos el conjunto de catalanes y creo que el conjunto de españoles. Y esa singularidad merece la capacidad de gestión de los recursos, en este caso también cinegéticos, correspondientes al Vall d'Aran. Porque eso no va en menoscabo de la eficiencia ni de la coordinación ni con el Gobierno de la Generalitat ni con el propósito original de, en este caso, las reservas nacionales de caza y pesca.

Es decir, las cosas, aunque algunos no lo crean, con el tiempo cambian y se tienen que ir adaptando. Ya sé que a algunos casi como que les molesta que en el año 66 un régimen dictatorial, pues, aprobase reservas nacionales de caza. Hombre, yo no lo sé si también les molestaría que en el año 1872 el general Ulysses Grant pues fundase Yellowstone, incorporando Montana, Idaho... Supongo que también lo hacían con la voluntad de tutelar desde Washington el territorio de los Estados Unidos. A lo mejor es que querían hacer un parque nacional, ¿no? Para preservar. No por malicia de control territorial desde un ministerio, desde Madrid: «¿Vamos a controlar el territorio desde la creación de reservas nacionales de caza para que los miembros del régimen, ¿eh?, los falangistas, camisetas blancas, fueran a pegar tiros?» También con algún empresario, ¿eh?, catalán; franquista, entonces, ¿no? Supongo que no. Luego..., ¿verdad? Sí, sí... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No..., sí, sí..., le hemos escuchado... —acabo, presidente.

Y yo..., y fíjese que esto se lo digo yo, ya que se incorporan como..., estos debates siempre tienen un punto de miscelánea, ¿no? Siempre se aprovecha que el Pisuerga pasa por Valladolid, o en este caso que Aran pasa por el Parlament, por el *faristol*, para incorporar otros elementos. Se lo digo en castellano, una lengua muy hablada en el Vall d'Aran, muy utilizada en el Vall d'Aran, y tan catalana como el catalán y el aranés.

Algunos, que parece que nos opusimos al trámite, por ejemplo, de la ley y lengua donde se fundamentaba el aranés, no era por un tema del aranés. Era porque simplemente el castellano dejaba de tener los mismos

derechos para el conjunto de ciudadanos de Cataluña que se les otorgaban a aquellos que hablaban catalán y aranés. Ese era el problema, no la persecución del aranés, sino que nadie aprovechase el aranés para enfrentar las lenguas en Cataluña, para quitar derechos a los ciudadanos castellanoparlantes, que, como usted ve, también en el Parlamento de Cataluña nos expresamos con absoluta naturalidad y normalidad sin que tengamos que pedir permiso a nadie, aunque a algunos les gustaría.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas, vicepresidenta, *consellers*.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senhora presidenta, magnífic senyor sindic, conseller i alcaldes de Naut Aran, Solidaritat per la Independència ve damb boni uelhs era aprobacion d'aquesta proposicion de lei. Cèrtaments, s'a de comprèner era voluntat aranesa de segregar eth territòri aranés de quinsevolh figura que les obligue o les condicione, o aucepe competències araneses. Sustot pr'amor que ven en compliment d'acòrds prenudi de forma unànima peth Conselh Generau d'Aran, qu'exercís damb tota normalitat era sua iniciatiua legislatiua deuant deth Parlament de Catalonha.

Creiguem qu'era segregacion deth tèrme municipau de Naut Aran dera Resèrva Nacionau de Caça Alt Pallars - Aran ajudarà a amiar a tèrme ua melhor gestion des activitats descrites e ajudarà a adaptar era sua administracion ara realitat territorial e legislativa en vigor.

Ara no podem desbrembar que tanben cau e calerà mecanismes adequadi e eficient de gestion transfrontarèra, a escala de bioregion pirenenca, e aguesta a d'èster ua dusau condicion a híger en futur. Ath delà, e per ben qu'era fauna non comprene ne de termières ne de leis, cambiar legislacion qu'a era sua origina ena dictadura franquista tostemps a ua especiau motivacion.

Coma grop especiaument sensible ath miei ambient, èm satisfèti qu'eth magnífic senyor sindic dera Val d'Aran age declarat qu'era conversion non afectarà, en cap de cas, ara proteccion entara quau siguec creada era figura dera resèrva, pr'amor qu'aguesta auie coma finalitat promòir, conservar, fomentar e protegir determinades espècies que o ben ja son protegides en generau, coma er os e eth paom, o ben patissen suberpopulacion, coma eth sanglièr. Dam un vòt de confiança ara opinion deth conselh en sens qu'era legislacion dedicada ar emparament mieiambientau establís un ample catalòg de mesures entà garantir era viabilitat dera conservacion des espècies protegides en sòn territòri.

E entà acabar, mès de un aute costat, demoram qu'es arrasons entà conservar er os compensen es sacrificis qu'agò compòrte ara gent de montanha. E m'agradarie profitar entà arregraïr des d'aguesta cambra es esfòrci

que se hèn entà conservar er os, causa ena quau es catalans dera plana e dera ciutat auem damb era gent d'Aran un especiau deute.

Moltes gràcies, magnífic senhor sindic, consellers e alcaldes.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, magnífic síndic del Conselh Generau d'Aran, en Toni Strubell m'ho ha posat molt difícil. Jo lamento no poder parlar en aranés.

En qualsevol cas, dir que donaré suport a aquesta proposició, com no podia ser d'una altra manera, perquè respon a la voluntat democràtica, doncs, del territori.

En aquest sentit, doncs, magnífic síndic, heu exposat l'argumentari, a més a més, doncs, que ha recordat que es va aprovar un 23 de febrer del 2010 gairebé per unanimitat l'exercici d'aquesta iniciativa legislativa.

Per tant, doncs, la normativa ha d'adaptar-se a la realitat i a les necessitats i a les voluntats del territori, i és per això que entenc que aquest Parlament ha d'acceptar el que es proposa en la iniciativa, que es segregui el municipi de Naut Aran de la Reserva Nacional de Caça de l'Alt Pallars - Aran i que s'incorpori, com han fet altres municipis de la comarca de l'Aran, a la zona controlada de caça.

Celebro..., segur que tant la zona com la reserva seguiran fent tots els esforços per preservar determinades espècies animals que tenen un alt valor cinegètic i ecològic, i també espero que es segueixin generant beneficis per als ajuntaments implicats, que continuïn atraient, doncs, el turisme sensibilitzat amb el medi ambient, i també que tant la reserva com la zona continuïn funcionant com a pulmó ecològic de la zona.

Reiterar, doncs, l'agraïment..., i la seva presència aquí, magnífic síndic, i autoritats i representants de la Vall d'Aran.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, presidenta. Consellers; vicepresidenta, magnífic síndic senyor Carles Barrera, magnífic José Enrique Arró, conseller d'Agricultura i Ramaderia del Consell General d'Aran, president de la Societat de Caça i Pesca Naut Aran, senyor Andrés España, senyor Casimiro Viló, tinent d'alcalde Naut Aran, i alcalde de Les, senyor Emili Medan, bé, jo potser seré el diputat que parlaré més de caça, perquè alguns

grups parlamentaris han aprofitat, diguem-ne, per treballar d'altres temes.

En primer lloc, voldria expressar..., o sigui, l'altre dia pels passadissos em deien: «Què és aquesta iniciativa del consell general sobre la reserva nacional de caça? Diu que els aranesos volen caçar més?» Dic: «Escolta això s'ha d'explicar, perquè precisament aquesta iniciativa comportarà una major racionalització de la caça i una major conservació d'una sèrie d'espècies que esmentaré.» Aquest és el punt important.

M'agradaria també explicar com tenim..., què hi ha, quina caça hi ha avui a l'Aran, quines figures cinegètiques hi han. Hi ha tan sols dos figures cinegètiques avui a l'Aran, que és 24.889 hectàrees de la Reserva Nacional de Caça Pallars - Aran, fins que s'aprovi aquesta llei, i la resta, la resta de l'Aran, és zona controlada de caça; figura cinegètica que conec molt bé perquè durant dos decennis, diguem-ne, he codirigit i he col·laborat amb la direcció a la zona del Pallars Sobirà, concretament a Soriguera, Sort i Rialp.

Bé, és una peculiaritat de la Vall d'Aran que no hi ha reserves privades de caça, no hi ha *coto* privat de caça. I aquesta llei realment què busca? Doncs, el fet que hi hagi una sola, una sola figura a l'Aran, que és l'àrea o la zona controlada de caça.

Anem a veure una mica la història de la reserva nacional de caça i veiem després les diferències i allò positiu que comporta per a l'Aran el fet que tan sols hi hagi una àrea controlada de caça o una zona controlada de caça, o una suma de diverses zones controlades de caça.

En concret, saber que l'àrea controlada..., la Reserva Nacional de Caça de Pallars-Aran té 106.661 hectàrees, de les quals en segreguem o en desafectem –estic d'acord amb el diputat Boada que cal aclarir el qualificatiu, el verb–..., i en segreguem 24.000; la següent reserva és Cadí amb 48.449.

La Reserva Nacional de Caça de Pallars-Aran es crea amb la llei espanyola l'any 1966, en època franquista, i es crea per a ordenar l'aprofitament cinegètic de la zona i la preservació d'espècies d'alt valor ecològic i cinegètic.

He de dir, malgrat que es creés en època franquista, que la Reserva Nacional de Caça Pallars-Aran ha complert un paper, un paper, diguem-ne, força interessant, des del punt de vista ecològic i des del punt de vista cinegètic, en el sentit que fins al moment el furtivisme era el que imperava a les capçaleres de la Noguera Pallaresa, la Garona, la Noguera de Cardós, Noguera de Vallferrera i Noguera Ribagorçana.

Per tant, la reserva nacional de caça ve a frenar un cert furtivisme i ve a protegir quatre espècies molt concretes, que són el senglar, l'isard, el gall fer i l'ós bru. És curiós que en el text de la creació de la reserva nacional de caça es parla de l'ós bru; finalment, desconec, crec que no, que no hi hagués cap cacera d'ós bru, perquè en aquell moment estava en baixada i en picat la població de l'ós bru del Pallars-Aran.

Bé, tenint en compte que en aquell moment –en aquell moment– va haver-hi uns aspectes positius de l'apari-

ció de la reserva nacional de caça, que és anar contra el furtivisme i una sèrie de plans d'ordenació cinegètica i de preservació d'aguestes quatre espècies, tal com diu el decret de creació de la reserva nacional de caça, he de dir que en aguests moments hi ha..., si realment la reserva nacional de caça va comportar aspectes positius fa molts anys, el 1966, per a aguestes quatre espècies, el fet que desafectem les vint mil hectàrees i escaig de Naut Aran comporta aspectes negatius?

Bé, la qüestió és clara; es va crear per a ordenar el senglar. Diputats, el senglar en aguests moments és una qüestió..., o sigui, hi han trenta mil..., a l'anterior..., amb la caça que s'ha produït amb aquesta daixò hi han hagut trenta mil baixes de senglar per caça a Catalunya, i encara ens estan entrant per Collserola i encara ens estan entrant als horts. Per tant, el senglar no és una espècie, diguem-ne, a protegir sinó a ordenar i intensificar la seva cacera.

L'ós bru. L'ós bru, malgrat tot l'enrenou que l'any 96 la ministra francesa de Medi Ambient va provocar al reintroduir l'ós bru a la zona de Sent Biat i a Arlòs, a la zona fronterera amb la Vall d'Aran, el fet és que en aguests moments –uns hi estaran d'acord i els altres, no– hi ha una població de vint-i-vuit óssos a la zona de la banda baixa de l'Arieja, el Pallars..., l'Aran i el Pallars Sobirà. Per tant, l'ós bru no és una espècie cinegètica, i la zona controlada de caça no té cap, diguem-ne, norma de caça de l'ós bru.

El gall fer; anem al gall fer. El que proposa el consell general és que els diners que es perden perquè els guies, els agents rurals de caça hagin d'aixecar-se a les sis del matí per a portar un caçador de Toledo, Andalusia o Sant Sadurní d'Anoia a caçar un isard s'incorporin a la caixa del Consell General d'Aran per a fer vigilància d'aguestes poblacions.

Per tant, el que necessita el gall fer no és una espècie cinegètica, tot i que els darrers anys ha assolit unes densitats i unes poblacions molt estables. Per tant, al gall fer el que li cal és, per una banda, continuar els estudis, continuar els censos; d'altra banda, frenar el furtivisme, que els últims anys pràcticament ja no n'hi ha, i un tema que és essencial, i que crec que la iniciativa de l'Aran toca, hi fa diana, que és el següent. El fet que, del gall fer, qui realment rebaixa la població del gall fer en aguests moments és l'increment d'ungulats salvatges que s'està produint a la zona occidental pirinenca catalana, i concretament a l'Aran i al Pallars Sobirà. Bàsicament, estem parlant del cérvol, el cérvol europeu i també el cérvol africà, que ve de la zona de Boumort.

Aguestos animals, que són al·lòctons, que no són autòctons d'aquesta zona del nostre Pirineu, estan provocant una recessió, una reculada de la població del gall fer a les muntanyes araneses, als boscos aranesos, i també als pallaresos, bàsicament perquè aquest animal menja sovint i destrossa els nius, i menja sovint els mateixos fruits que menja el gall fer, boixerola i altres fruits.

El fet que per a anar a caçar, per a anar a caçar el cérvol i la daina i el mufló, que són els tres ungulats salvatges que ens estant fent recular els isards i el gall

fer, no s'hagi de necessitar un permís específic de la Generalitat de Catalunya i que els plans cinegètics es puguin acomodar a les poblacions excessives dels ungulats salvatges és positiu per al gall fer.

Per tant, aquí hi torno a incidir, o sigui, la zona controlada de caça a la qual entrarà com a règim cinegètic l'Aran és una fórmula de gestió cinegètica positiva per a la pervivència de l'isard i del gall fer, que en aquests moments els seus, diguem-ne, depredadors naturals, que són el cérvol i les daines, són precisament els seus enemics i no pas els caçadors.

A més a més, cal tenir en compte que a Naut Aran hi han altres figures, com són l'àrea perifèrica del Parc Nacional d'Aigüestortes i que la meitat, el 50 per cent del municipi de Naut Aran està, diguem-ne, dins de la Xarxa Natura 2000, amb la qual cosa aquestes figures ja assegurin el fet que aquesta fauna sigui protegida.

Finalment, i resumint, el Consell General d'Aran, coneixedor de tot el que he exposat en aquests moments i a través d'aquesta iniciativa parlamentària, pretén, d'una banda, atès que té les competències assumides en caça i pesca, incidir en les polítiques de protecció de la seva fauna més preuada, de la seva fauna sagrada, que serien, diguem-ne, isard, gall fer i ós bru; afavorir les societats locals de caça araneses com a entitats que activen el termòmetre social en una àrea pirinenca. I aquí està el punt clau. O sigui, la gran injustícia que es va fer l'any 66 va ser que la caça es va donar a subhasta i es va treure la possibilitat que les societats de caçadors locals fessin caça, llevat que anessin acompanyats per agents rurals o agents de la reserva...

La presidenta

Senyor diputat...

Agustí Lopez i Pla

...nacional de caça. Estic acabant, senyora presidenta. Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

Finalment també busca l'eficiència dels recursos econòmics. Si realment fem el balanç econòmic del que suposa la gestió d'una reserva nacional de caça i el que suposa una zona controlada de caça, és positiu per a les arquitectures econòmiques del consell general.

Per tot això, el nostre grup parlamentari, a més de saludar els membres de l'Aran i a més de coincidir totalment amb la visió correcta i que encaixa amb les polítiques de protecció de la fauna salvatge, donarà suport decidit a la iniciativa presentada al seu dia pel Consell General d'Aran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continuarà la seva tramitació.

Abans d'iniciar el següent punt de l'ordre del dia, que és el que ha estat ampliat, permetin-me de nou salu-

dar el magnífic síndic de l'Aran i les persones del Consell General d'Aran i de l'ajuntament que l'acompanyen, i segur que seguiran informats de la tramitació d'aquesta proposició.

Proposta de resolució

per la qual es reitera la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats de la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00014/09)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es reitera la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats de la Proposició de llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

En primer lloc, comencem amb la intervenció del conseller de Territori i Sostenibilitat, honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, agraeixo poder-me dirigir o poder dirigir aquestes paraules a la cambra. Crec que el tema justifica que el Govern es posicioni davant d'una qüestió tan transcendent i que simbolitza tan bé el descontentament i la indignació que hi ha a Catalunya pel dèficit fiscal i d'infraestructures que patim des de fa anys.

En aquests darrers dies hem vist com els peatges es convertien en el blanc de protestes contra l'ofec per part d'alguns dels nostres conciutadans i també en el blanc de protestes contra l'ofec de la nostra economia.

Però m'agradaria per un moment que ampliéssim tots la nostra mirada. Vegem per què passa el que passa, analitzem-ne les causes i busquem-hi les solucions, que en definitiva és el que se'ns demana com a servidors públics.

Així, doncs, analitzem on som. Som en un país que pateix des de fa molts anys un dèficit inversor que ha obligat a adoptar solucions imaginatives per poder desenvolupar el nostre model productiu i econòmic. Les autopistes de peatge van ser una solució que va permetre un gran desenvolupament econòmic, i han estat en conjunt positives per al país. Com a fill de matoroní, puc donar-los el testimoni del que va representar per a Mataró tenir la primera autopista de peatge de l'Estat. En aquell moment va ser positiu. Com a ex-alcalde de Sant Cugat del Vallès, també podria donar testimoni del que va representar positivament per a la meua ciutat i per al Vallès la construcció dels túnels de Vallvidrera, uns túnels de peatge. Si avui parlem del corredor mediterrani, per exemple, és gràcies al fet que un dia es va construir l'autopista AP-7, que ha estat un gran eix de desenvolupament i de creació de riquesa.

Aquesta no és, des del nostre punt de vista, una lluita contra les concessionàries. Ens agradi o no, els inver-

sos, públics o privats, han posat diners en la construcció de les autopistes a canvi d'uns futurs beneficis econòmics. Ells no són la causa que Catalunya sigui una terra de peatges i pateixi un greuge..., ni contra l'ús del peatge, sinó contra l'abús al qual ens han abocat i ens hem vist abocats, i contra el greuge que significa econòmicament. Els culpables de tot plegat estan a sis-cents quilòmetres d'aquí. La nostra batalla, si se'm permet utilitzar aquest terme, és amb l'Estat, que, amb la seva política d'ofec a un país que es vol desenvolupar i mitjançant les minses inversions en infraestructures, ha provocat que a Catalunya pràcticament la meitat de les vies d'alta capacitat siguin de peatge.

Ens hem hagut d'espavilar sols i sense diners per poder gaudir d'una xarxa viària que permeti tenir el territori ben lligat, i quan l'Estat ha invertit ha estat indirectament, a través de concessions que comporten peatge. Ha hagut de ser així, perquè les inversions que l'Estat en general ha fet en autovies lliures de peatge han estat gairebé nul·les a Catalunya. Passegin-se per la nacional II a Girona, la nacional 340 a Vallirana o a les comarques de Tarragona, o de l'Ebre, o vagin a veure el viaducte a mig fer de Castellbisbal i veuran els resultats dels compromisos de l'Estat en els darrers anys. Dels 2.500 milions d'euros que havien d'arribar entre l'any 2006 i 2012 per a carreteres, amb prou feines se n'ha licitat una quarta part, que no vol dir que s'hagi executat, aquesta quarta part. I moltes de les obres que s'han licitat i s'han adjudicat estan, com els deia, aturades, com les que he citat ara fa un moment; en podria citar moltes altres. I això que ens varen vendre la signatura d'aquell protocol de carreteres com la fi del dèficit de les infraestructures a Catalunya. Sis anys després seguim igual.

En canvi, en aquest mateix període de temps la xarxa radial d'autovies gratuïtes de l'Estat s'ha multiplicat, i molt. Fins i tot s'han construït autovies, com la de la Plata, amb intensitats mitjanes diàries de menys de cinc mil vehicles. Per contra, amb les obres aturades, a la nacional II hi tenim trams on passen trenta mil vehicles cada dia. Sis vegades més. Ho han sentit bé: sis vegades més.

A continuació, els oferiré unes dades que demostren que estem davant d'un greuge real que s'ha d'acabar. Ho hem dit ja moltes vegades: als catalans se'ls ha acabat la paciència. Perquè a Catalunya el 52 per cent de les vies amb dos o més carrils són de peatge, quan a Espanya només el 18 per cent de les vies de gran capacitat es paguen. Perquè Catalunya paga peatges des dels anys setanta. Perquè, amb el 22 per cent de les autopistes de peatge de tot l'Estat, Catalunya paga més del 38 per cent; més del 38 per cent dels ingressos de les concessionàries es produeixen a Catalunya, i no compto aquí el peatge a l'ombra. Volen més dades? Mirin, aquesta és definitiva: cada català paga de mitjana noranta-cinc euros l'any en peatges, mentre que els ciutadans de la resta de l'Estat paguen només una mitjana de trenta euros. Podria seguir amb un reguitzell de dades, però tothom sap del que parlo i em sembla que no cal dir res més.

Necessitem, doncs, una solució, una solució que ens permeti acabar aquest greuge comparatiu, una solu-

ció possible i alhora raonable que ens permeti, als catalans, pagar menys i que ens permeti transformar el concepte de peatge que ara tenim; un peatge no com a única solució d'un dèficit inversor, sinó un peatge que actuï com a regulador de la mobilitat i que serveixi perquè els diners que s'hi recaptin siguin utilitzats per a la millora de la nostra xarxa i del transport públic; uns peatges on els catalans paguem el que sigui just, però uns peatges que cobrin a tots aquells que utilitzen les nostres infraestructures i en canvi no paguen impostos al nostre país. En definitiva, uns peatges que afavoreixin el nostre model productiu i ens ajudin a aconseguir que la nostra mobilitat sigui més sostenible i més segura.

Com deia, el diagnòstic el tenim clar, i també tenim clara la solució: si a Catalunya paguem més peatges que a la resta de l'Estat, no és just que els beneficis d'aquests peatges també s'inverteixin a Catalunya? Doncs avui justament això és el que debatem aquí. I si la solució és la creació d'aquest fons de rescat, que permetria que tots els impostos que paguen les concessionàries a Catalunya, IVA i societats, es quedin a Catalunya, doncs fem-ho.

Ja sé que fa més de deu anys que demanem aquest Fons de rescat de peatges. Jo mateix, acompanyat per l'ara secretària de la Mesa del Parlament, la senyora Montserrat Tura, i de l'exdiputat d'Esquerra Joan Ridao, vàrem defensar una mesura semblant a aquesta l'any 2000 al Congrés dels Diputats. Per què aquesta mesura que no ha funcionat en els últims dotze anys ara hauria de funcionar? Doncs per la mateixa raó que el pacte fiscal no ha de fracassar ni pot fracassar; perquè si del pacte fiscal depèn la nostra supervivència econòmica i la capacitat d'aquest país per sortir-se'n i garantir el nostre estat del benestar, la creació del Fons de rescat de peatges seria el primer pas per posar fi al dèficit d'infraestructures de Catalunya, perquè la creació d'aquest Fons de rescat de peatges suposaria per a la Generalitat poder gestionar anualment uns 320 milions d'euros. Sí, ho han sentit bé: 320 milions d'euros, que és el que paguen les concessionàries en concepte d'IVA i de societats anualment a Catalunya.

Imaginin de què servirien aquests diners en un moment de sequera pressupostària com l'actual. Amb aquests diners podríem pagar cada any els cànon de tots els peatges a l'ombra que té la Generalitat, també fruit del dèficit d'infraestructures que patim; pagaríem totes les bonificacions als peatges de Mollet, les Fonts, el Garraf, Manresa o Vallvidrera, i podríem estendre fàcilment el règim, el sistema de bonificacions. I encara ens sobrarien diners, bastants, per iniciar noves obres o finançar les polítiques de transport públic, que cada any suposen una inversió, òbviament, de més de 320 milions d'euros per a la Generalitat.

Essent conscients, doncs, del problema, tenim a mà la solució. I sabent que la raó ens empara, posem-nos a treballar des de ja mateix en la creació d'aquest fons de rescat. Fem-ho junts, amb consens, amb unanimitat si pot ser, des de l'òrgan d'on emana la sobirania del poble de Catalunya; un consens, però, que tots saben que caldrà defensar també a capa i espasa a Madrid. Comprometem-nos tots avui aquí a trobar una

solució per al greuge dels peatges a Catalunya i a posar la primera pedra de la fi del dèficit d'infraestructures fent que sigui possible la creació d'aquest fons de rescat, que ens permetrà cada any dedicar 320 milions d'euros al rescat de peatges, a la creació de noves infraestructures i al finançament del transport públic.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, de fet, el que fem avui és ratificar una decisió presa per aquest Parlament l'any 2004 d'un debat que va néixer en la cinquena legislatura, l'any 99, el debat. Perquè és una iniciativa, la del Fons de rescat de peatges, que es va discutir, que va ser derrotada des del punt de vista de les votacions d'aquest Parlament, en comissió i en hemicicle, però que, finalment, en la mateixa sisena legislatura es va arribar a l'acord de portar-la al Congrés dels Diputats. Tombada en aquell moment, vam tornar al debat l'any 2004. Es va produir també un debat molt interessant en aquesta cambra, i finalment, el 9 de desembre del 2008, tres diputats, el senyor Rull, el senyor Sergi de los Ríos i jo mateix, vam anar al Congrés dels Diputats a fer la defensa d'aquesta proposició. Decau per finiment de la legislatura. Maig del 2012, tornem a presentar aquesta iniciativa.

En realitat, darrere d'aquesta història i d'aquesta cronologia el que hi ha és un fet ben clar i ben precís: ni l'Estat espanyol ni el Govern de Catalunya han proposat mai un debat a fons sobre el manteniment de les grans infraestructures del país. Crec que és un tema no resolt. No culpabilitzo, sinó que dic: «És un tema no resolt.» És un tema que convé que es discuteixi a fons. I, en tot cas, del debat del fons de rescat, no en podem fer exclusivament la carta als reis de les problemàtiques de la gestió de les infraestructures, sinó, en tot cas, la defensa d'un instrument que pot servir per fer una altra política de mobilitat, diferent de la que aplica actualment el Govern de la Generalitat.

Una de les qüestions més importants, sentíem al conseller la seva referència..., no ha fet el conseller cap referència a la titularitat de les autopistes que són titularitat del Govern de la Generalitat, perquè aquí hi ha una responsabilitat important del Govern de la Generalitat, en la construcció, l'impuls, l'ampliació i la gestió d'aquestes que són de la seva titularitat. Per tant, sobre aquestes, que evidentment necessiten i tenen ja resolt un sistema de finançament –resolt injustament, si volem, però resolt un sistema de finançament–, doncs hi ha una responsabilitat del cent per cent del Govern de Catalunya. I aquest és un element clau en el nostre debat.

El fons de rescat ens ha d'ajudar a millorar l'efecte que els peatges, que són elements de regulació de la mobi-

litat, tenen també sobre les butxaques dels ciutadans i sobre les economies de les petites i mitjanes empreses. I aquest és un element fonamental. El peatge és utilitzat pels ciutadans en casos de mobilitat obligada, però també per transportistes, per petits empresaris, que són els que en aquests moments paguen la reducció del dèficit que el Govern de la Generalitat, després del Decret 427/2011, aplica al conjunt dels ciutadans. El Govern ha practicat una política, en aquest sentit, en els peatges de la seva titularitat que és socialment injusta i territorialment desequilibradora. I aquest és un element important en el debat que avui tenim.

El segon tema important: cal obrir debat territorial un altre cop, és clar que sí. La situació de la crisi evidencia que s'ha de parlar amb els ajuntaments i amb els territoris afectats, i no fer una reunió, com ha fet el conseller Recoder, cinquanta dies després de l'aplicació de les noves tarifes amb els alcaldes afectats, els més afectats –Alella, Mollet i Terrassa–, per dir-los: «Us faré una proposta», que encara no han rebut. «Deixeu-me tres mesos per parlar d'aquesta situació, us faré una proposta.» Encara, aquests alcaldes no han rebut aquesta proposta precisa.

A banda d'aquest debat territorial, sí, hem de fer la política d'impuls d'aquest fons de rescat. I aquest fons de rescat és útil sempre que la política de peatges que faci el Govern sigui socialment justa i territorialment equilibradora. Aquest és l'element clau. Si no, fer un fons de rescat però mantenir una certa política tarifària realment no serà útil per al país, ni serà útil per a la gent. Aquesta és una qüestió, per nosaltres, cabdal.

Però també aquest tema del fons de rescat posa en evidència dos elements de debat importantíssims. Un, que és: hem de crear un nou marc de relació amb els gestors de les autopistes. Tenim a Catalunya gestors públics, Tabasa. Coneixem tots la intenció del Govern, dita a vegades de forma clara pel conseller Mas-Colell, dita d'una altra manera, quasi esbiaixada, pel conseller del ram, que és privatitzar Tabasa i fer d'allò, d'una concessionària pública, d'un instrument públic que serveix per gestionar peatges, però que a la vegada serveix per captar recursos que es poden aplicar en el conjunt de la xarxa o fins i tot en la millora del transport públic..., doncs, allò es vol convertir en un producte de venda perquè el Govern té la intenció de la seva privatització.

Per tant, nosaltres què diem? Home, d'aquí a l'aprovació del rescat, i a més a més del fons de rescat, que no és un fons per al rescat indiscriminat dels peatges sinó per al rescat selectiu dels peatges i per a les polítiques de subvenció, hem de fer una altra política a Catalunya, i les concessionàries de peatges han de seure a parlar amb el Govern sobre un nou marc de relacions. Les públiques, les hem de mantenir, les hem de defensar, i defensem el caràcter públic d'una empresa com Tabasa, que no és l'única, però també, per un altre cantó, les concessionàries privades han de seure amb el Govern i el Govern els haurà de dir que, en un moment de crisi tan extraordinari com aquest a allò on no pot arribar el Govern de la Generalitat per pagar bonificacions, aquestes bonificacions haurien d'anar a càrrec dels beneficis d'aquestes empreses. I aquest

és un tema que hem de posar sobre la taula, hem de veure, amb una empresa que declara beneficis, davant d'un govern que no té recursos, qui s'hauria de fer càrrec d'aquelles bonificacions. I no s'ha de fer càrrec de les bonificacions la butxaca dels ciutadans ni dels treballadors. I aquesta és la concepció i els debats que també està aquí.

És molt fàcil venir aquí i parlar del dèficit històric d'infraestructures, que compartim; és molt fàcil dir a un govern de l'Estat que no ens ajuda, però, en canvi, quin és el model de política que pretén aplicar el Govern de la Generalitat? Quin missatge hi ha per al ciutadà i per al treballador d'aquest debat que sigui «senyors, estic disposat a suspendre l'execució del Decret de tarifes, del 427/2011, i tornar-ho a discutir», perquè el balanç clarament és negatiu per a la butxaca dels ciutadans i per a les butxaques dels treballadors? I aquest és el debat que no hem sentit, aquesta és l'expressió i la frase que esperàvem del conseller.

El conseller ens ha parlat en aquesta presentació d'aquest *mirlo blanco* d'instrument que serà el fons de rescat si un dia és aprovat. El tema important és que el fons de rescat és un instrument, però és l'instrument que és, que ens haurà de permetre fer la política que nosaltres creiem que s'ha de fer.

Els peatges existeixen, és un element de regulació de la mobilitat, però en realitat l'alternativa al peatge és l'increment de la xarxa del transport públic per als ciutadans. I la concepció del peatge i de les bonificacions del peatge, doncs, en aquest cas és: per a aquells que no tenen un sistema de transport públic alternatiu, fem un sistema que sigui assumible socialment i econòmicament i territorialment pel conjunt dels ciutadans. Per nosaltres aquí està la peça clau d'un debat d'aquestes característiques.

Anirem un altre cop al Congrés dels Diputats, en aquests moments hi ha una altra majoria política, esperem obtenir l'admissió a tràmit d'una iniciativa d'aquestes característiques, que tornarà a posar en el debat del Congrés dels Diputats de quina manera –de quina manera– l'Estat del qual formem part també planifica la construcció i el manteniment de les grans infraestructures i resol aquesta discussió, que és una discussió clarament necessària.

I em referiré, per acabar, als greuges territorials que genera una política de peatges que s'ha trencat unilateralment d'aquells acords de l'any 2000. Tenim territoris que avui estan agreujats, realment, per aquesta política, nova política tarifària de peatges. Són territoris tals com aquells que van entre Manresa i Terrassa, que queden castigats, o un territori com el Garraf, que se citava avui. Sempre parlo d'aquells territoris en què hi ha titularitat de la Generalitat sobre les autopistes, eh? I, realment, en aquest territori, com el Garraf, tant a l'entrada com a la sortida, resulta que no hi ha tampoc el mateix tractament pel peatge: si entrem des de Castelldefels les bonificacions sumen cent, però si entrem des del Baix Penedès no en sumen. I això, evidentment, és un element que redueix la capacitat de competir per a uns territoris des d'un punt de vista econòmic.

Torno a dir que el fons de rescat no és la pedra filosofal que resoldrà els problemes de la gestió de les infraestructures. Sí que ha de ser un recurs, sempre que la utilitat d'aquest recurs, els recursos d'un fons de rescat d'aquestes característiques, que, ho tornem a dir, és de rescat selectiu de peatges, que, ho tornem a dir, és per subvencionar i bonificar els usuaris, que, ho tornem a dir, és també per homogeneïtzar els peatges, doncs, sigui acompanyada d'una política tarifària socialment justa, territorialment equilibrada i mediambientalment eficaç.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats, diputades, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, parlem avui una altra vegada –n'hem parlat a la sessió de control– d'un tema polèmic, un tema recurrent i un tema que certament, doncs, afecta molts ciutadans, que és el greuge que patim a Catalunya, i dintre de Catalunya, en relació amb les autopistes i amb les carreteres de peatge.

I, primera qüestió, és cert que a Catalunya patim un greuge quant a vies de peatge, però també és cert que segurament no som la comunitat més agreujada del conjunt d'Espanya pel que fa a les vies de peatge. De fet, comunitats com ara La Rioja, com ara Galícia o fins i tot Castella - la Manxa tenen ràtios de vies de peatge (*remor de veus*) que estan... –sí, sí–, tenen ràtios d'autovies de peatge que, amb relació a la població i amb relació al PIB d'aquestes comunitats, són força superiors a les de Catalunya. Primera qüestió.

Però no només hi ha un greuge amb relació a altres comunitats espanyoles, sinó que hi ha un greuge dintre de Catalunya. A Catalunya hi han comarques, hi han municipis que estan més afectats per les vies de peatge que no altres comarques o altres municipis. I el senyor Labandera els citava perfectament, i ho citàvem també a primera hora del matí: Terrassa, Mollet, Alella, Maresme, Garraf, Baix Penedès. Són comarques, són zones de Catalunya que estan més afectades que altres comarques i que altres zones de Catalunya pel que fa als peatges. I això no és culpa de l'Estat, perquè són peatges de la Generalitat de Catalunya. I és on aquí la Generalitat de Catalunya hi pot fer incidència. I, lluny de fer incidència sobre aquests greuges interns de Catalunya, el que es fa són altres polítiques que el que fan és agreujar encara més aquestes situacions.

I ho comentarem. Primera qüestió: homogeneïtzació. El president de la Generalitat acaba de demanar al president del Govern espanyol l'homogeneïtzació dels peatges en el conjunt d'Espanya. Escotí'm, això ens sona. Aquest diputat, a la reunió del grup de peatges que va tenir lloc el 19 de desembre i en la qual se'ns va comu-

nicar l'homogeneïtzació, no dels peatges, de les bonificacions dels peatges, ja va advertir que, abans d'homogeneïtzar les bonificacions, calia en primer lloc homogeneïtzar els peatges, perquè els preus que es paguen són molt diferents en uns casos que en altres casos. Mirin, les autopistes de l'Estat tenen un cost mitjà de deu cèntims per quilòmetre, el tram més car no arriba a onze cèntims per quilòmetre dintre de Catalunya; les autopistes de la Generalitat tenen un preu mitjà de dinou cèntims per quilòmetre. Doncs, els ciutadans del Garraf paguen cinquanta-cinc cèntims per quilòmetre al tram més car de les autopistes a Catalunya.

Què ha fet l'Estat? Bé, escolti'm, l'Estat, el Govern de l'Estat al llarg dels anys ha anat adoptant algunes mesures. I és cert que hi han hagut uns anys que s'han adoptat mesures de més intensitat i altres anys que s'han adoptat mesures amb menys intensitat o amb nul·la intensitat. Els ho recordaré: l'única barrera de peatge que s'ha aixecat a Catalunya és a la B-30, i ho a fer un govern del Partit Popular.

També neix d'un govern del Partit Popular (*remor de veus*), també neix d'un govern del Partit Popular tot un seguit de bonificacions que l'Estat ha aportat a la Generalitat, de diners que l'Estat ha aportat a la Generalitat, entre 2001 i 2011, concretament 608 milions d'euros, per bonificar peatges, de l'Estat a Catalunya, sí, però també de la Generalitat. Fins i tot, hi va haver, hi ha hagut recentment un govern a Catalunya que ha destinat una part dels diners que anaven adreçats a construir noves infraestructures..., els ha adreçat precisament a bonificar peatges.

Però a més a més hi va haver un govern, fins al 2004, que estava convençut que s'havien de fer vies alternatives. L'impuls definitiu del desdoblament de la nacional II entre Barcelona i Lleida va néixer en un govern del Partit Popular; la paralització de la nacional II a Lleida ha sigut obra d'un govern del Partit Socialista; la paralització d'obres com el Quart Cinturó va ser fruit d'un govern tripartit. I aquestes eren alternatives, aquestes eren alternatives a peatges, i va ser paralitzades. I aquest és un altre dels elements que ha provocat que avui no hi hagin alternatives a autopistes de peatge de l'Estat.

Ja sé –ja sé– que a vostès no els agrada sentir algunes veritats, però, miri, les han de sentir i les han d'escoltar. Per cert, deixi'm que els ho digui, eh?, el ciment armat es queda tou per qualificar aquells que han estat governant durant set anys i el que han aconseguit és que tots els peatges de Catalunya pugessin més, molt més, del que ha pujat l'IPC al llarg d'aquests anys.

Escolti'm, escolti'm, no, no, escoltin bé (*remor de veus*), escoltin bé, repassem la història de la proposició que estem debatent avui?, la repassem? (*Persisteix la remor de veus.*) Si m'escolten els ho podré explicar...

La presidenta

Senyors diputats...

Santi Rodríguez i Serra

Repassem la història...

La presidenta

Senyors diputats!

Santi Rodríguez i Serra

...de la proposta que avui portem a debat aquí per portar al Congrés dels Diputats? Juny del 2000, debat en el Parlament –els que ens escoltin diran: «Guaita el que triguen a fer una llei, no?»–, juny del 2000, debat en el Parlament. Juny del 2001, rebutjada al Congrés. El 2004, aprovació novament al Parlament, amb els vots favorables del Partit Popular. Del 2004, no arriba a la presa en consideració en el Congrés dels Diputats fins al desembre del 2008; no hi havia, eh?, una majoria Popular a la Mesa del Congrés. Analitzin vostès qui tenia la majoria a la Mesa del Congrés en aquelles dates.

Desembre del 2008, tinguda la presa en consideració al Congrés; el Partit Popular també hi vota a favor. Saben quantes ampliacions de terminis per presentar esmenes va autoritzar la Mesa del Congrés? –ho repeteixo, analitzin les majories a la Mesa del Congrés–; noranta-set ampliacions d'esmenes de terminis, noranta-set ampliacions de termini. I avui –i avui– sentim com algun grup dels que segurament tenien capacitat en aquell moment perquè es debatés aquesta iniciativa tenien pressa perquè aquesta iniciativa, doncs, si podia ser, que es veiés la setmana que ve en el Congrés dels Diputats. (*Remor de veus.*) El ciment armat és tou –el ciment armat és tou. (*Adreçant-se a la presidenta.*) Se m'ha acabat el temps o s'ha espatllat el rellotge? (*Pausa.*) Gràcies.

La presidenta

No, però li queda menys temps, eh?

Santi Rodríguez i Serra

Menys?

La presidenta

Sí. Perquè l'he parat jo, perquè no el deixaven continuar, i no he tornat a... (*Remor de veus.*) Per tant...

Santi Rodríguez i Serra

Li agraeixo...

La presidenta

...li queden dos minuts, eh?

Santi Rodríguez i Serra

...li agraeixo la generositat.

Ens queda fer una advertència. Mirin, el Partit Popular, com ja vam fer el 2000, com vam fer el 2004, donarem suport al fet que es porti aquesta proposta de llei al Congrés dels Diputats.

Però, permetin-me que els faci avinent: jo no sé si vostès, especialment una part de la cambra, se n'ha assabentat ben bé de en quina situació estem. Jo no ho sé, eh? –no ho sé. Però em fa la impressió que ben bé no se n'han acabat d'assabentar: som en una situació de greu crisi econòmica, en una situació en la qual les *administracions* –inclús la Generalitat..., no sé si ho saben, eh?, té dificultats fins i tot per pagar nòmines– tenen dificultats financeres importants. Vostès mateixos retreuen que cada dos per tres, doncs, s'han de fer ajustos en les despeses de sanitat, d'educació, de dependència, de serveis socials.

Jo no sé –jo no ho sé– si la ciutadania entendrà molt..., molt bé, que, en aquest moment, en què hi han pocs recursos, molt pocs recursos, i molta gent necessitada, molta gent que necessita el suport de les administracions, dediquem recursos a rescatar peatges o a bonificar peatges.

El nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta iniciativa. Estem d'acord amb la tramitació d'aquesta iniciativa, però és del tot inoportuna en el moment. I ho volem deixar clar. I no es duguin a engany: no prosperarà una iniciativa d'aquestes característiques en les actuals circumstàncies econòmiques. Quan hi hauria l'oportunitat de fer-ho seria en les èpoques de bonança econòmica. I això encara ens trigarà un temps: no serà demà passat. No hi ha la pressa que alguns expressaven avui perquè es debatés aquesta iniciativa en el Congrés dels Diputats.

Doncs, amb això acabo la meva..., com que m'he despatxat amb la vehemència de la intervenció, he perdut el fil, però això era tot el que teníem per dir.

I, per tant, anunciar el nostre vot favorable a aquesta iniciativa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, després de sentir el senyor Santi Rodríguez podríem dir que tanquem el debat perquè ens ve a dir que el que fem és inútil.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposta, però després de sentir el senyor Santi Rodríguez és encara més oportú dir que el que és important és que es reuneixi, d'una vegada per totes, seriosament, el grup de treball de peatges a Catalunya i plantejem no només una remodelació o una ratificació dels criteris d'homogeneïtat, d'homogeneïtzació que va aprovar el Govern el desembre, sinó que ja els anuncio que el nostre grup

parlamentari proposarà a l'ordre del dia del proper 14, primer, que passem comptes amb el negoci dels peatges a Catalunya; que es facin públics els ingressos i els beneficis reals de les concessionàries d'autopistes del nostre país, i també la totalitat dels convenis amb les concessionàries, els compromisos financers que comporten, les subvencions, les compensacions i els peatges a l'ombra.

Proposarem que es revisin aquests convenis, perquè la realitat econòmica actual és una altra. I, per tant, tots aquells beneficis –tots aquells beneficis– que superin un benefici industrial extraordinari –perquè no a tothom li va malament en aquest país, no ho oblidin, no tothom va a pèrdues, hi ha qui té beneficis extraordinaris amb els peatges, beneficis–, que s'apliquin –que s'apliquin– per canviar el sistema de peatges a Catalunya i per donar un model d'infraestructures sostenible. L'article 3.c de la llei que proposem, del projecte, parla d'un fons d'homogeneïtzació.

Ens hi oposarem, i proposarem que el grup de peatges es pronunciï contra els intents de privatització de l'empresa pública Tabasa, l'empresa concessionària de Catalunya, que necessitem més que mai per ampliar les seves funcions com un instrument de finançament i gestió de les infraestructures. Demanarem que es concretin les actuacions a incloure en el pla de rescat i que es canviï totalment el sistema de finançament, que aquest és el problema que tenim a Catalunya: que s'ha de canviar totalment el sistema de finançament del conjunt de les infraestructures de transport, aplicant els recursos públics d'una forma sistemàtica, prioritzant la mobilitat sostenible i el transport públic. I que s'apliqui a Catalunya l'eurovinyeta.

Senyor Recoder, l'eurovinyeta no es va implantar, entre altres coses, perquè vostès hi van votar en contra sistemàticament al Congrés dels Diputats. (*Veus de fons.*) Pregunti-ho als diputats que llavors hi eren.

Ara bé, potser valdrà la pena dir als ciutadans indignats de Catalunya que han de saber que, quan el conseller ve aquí i ens diu: «És que tot plegat, això, és culpa de Madrid, els culpables estan a 640 quilòmetres», doncs, home!, potser serà bo dir: que el cent per cent de les concessionàries d'autopista de Catalunya són de capital català, català cent per cent; que, totes les autopistes de peatge existents a Catalunya –el 64 per cent, concessions estatals, el 36 per cent, concessions autonòmiques–, totes, són empreses del grup Abertis –totes empreses del grup Abertis–, excepte Aucat, que és una participació minoritària; que el 93 per cent dels ingressos són recaptats en les concessions del grup Abertis, i sols el 7 per cent en els ingressos restants del Túnel del Cadí i de Tabasa; que aquest sistema es tradueix no sols en la imposició de peatges a la vista, sinó també de peatges a l'ombra, que paguen, com s'ha dit abans, com ho ha dit el president, tots els ciutadans.

(*Veus de fons.*)

Doncs, ho revisem, perquè la situació és diferent. I, si és injust, es revisa, es canvia i es denuncia. Ho diem clar: aquest és un sistema insostenible. Doncs ara es

tracta de rectificar. També vostès han hagut de rectificar coses que van fer quan vostès governaven, i si vol fem un debat.

Però, és un debat, això, senyora presidenta?

La presidenta

No, no és un debat.

Salvador Milà i Solsona

Doncs, bé, gràcies, senyora presidenta. Que, per a garantir la rendibilitat de les autopistes de peatge a Catalunya, cal dir –i que els ciutadans ho sàpiguen– que s’han retardat inversions necessàries en la xarxa bàsica de carreteres, i, sobretot, s’han menystingut les inversions en xarxa ferroviària. Del 1990 fins al 2010, hem fet un quilòmetre més de ferrocarril a Catalunya, però hem fet 576 quilòmetres més d’autopistes i autovies, la majoria de peatge. I, si volen saber per què hi han tants problemes amb el desdoblament de la nacional II i la 340, vagin als informes del Ministeri de Fomento i veuran com els informen, en virtut dels convenis fets per la senyora Magdalena Álvarez amb Abertis, que representa 2.000 milions d’euros la compensació que els haurien de donar per pèrdua de circulació i per això ho estan retardant. Trenca l’equilibri financer. Per això retarden les obres lliures de peatge. Miri els informes dels serveis jurídics del Ministeri de Fomento.

Però és que els ciutadans encara han de saber més coses, a Catalunya. «Tot és culpa de Madrid.» Miri, potser els indignats hauran de saber que el Grup de Convergència i Unió no pot defugir les seves responsabilitats en els favors que ha practicat sistemàticament en el Congrés dels Diputats actuant com a lobby efectiu dels concessionaris d’autopistes d’aquest país. *(Veus de fons.)* Volen exemples? Anem als pressupostos generals de l’Estat del 2010 –2010–: esmena número 2983, *firmante*, un incorrectament..., equivocat, «Grup Parlamentari Català». Sap què diu, aquesta esmena del Grup Parlamentari Català? Elevar a 460 milions d’euros i suavitzar les condicions d’un préstec participatiu de 200 milions... –«participatiu» vol dir que les accions després se les queda l’Estat, no cobra, es queda accions–, «a favor de las concesionarias de autopistas que operen en el Estado por sobrecostes de expropiación y sobrecostes de obra, habilitándoles los mecanismos económicos necesarios para mantener su equilibrio económico-financiero...», en tot allò que els superi una disminució del 80 per cent de les expectatives de circulació previstes, i «que las sociedades concesionarias» tindran un fons on rescabalar-se d’aquests recursos.

I també han de saber que als pressupostos generals del 2011, discutits el desembre del 2010, quan Convergència i Unió havia guanyat les eleccions a aquest país dient «el millor per a Catalunya», sap què va ser el millor per a Catalunya per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats? Doncs, presentar una esmena que havia d’afavorir les concessionàries. Però, ai las!, com que era l’últim any del Go-

vern socialista, deuen saber vostès que no se’ls va acceptar cap esmena. Però es va trobar la solució. Quan hi han ganes es troba la solució. Sap on era la solució? No es pensin que és una broma, era a la Ley del sector postal universal. Sector postal universal, esmena del dit «Grupo Parlamentario Catalán», «disposición adicional octava, medidas adicionales, ámbitos de aplicación». Aquestes «medidas adicionales», saben què van comportar? Un crèdit extraordinari de 80,1 milions d’euros, «crédito que se concederá y se financiará con deuda pública del Estado», a favor de les concessionàries per garantir-los l’equilibri.

Saben quines concessionàries van tenir aquesta ajuda? Això que deia el conseller: «És que no ens ha vingut ni un euro a Catalunya per poder compensar les...» Sap quines? Miri quina feina tan bona va fer, per a Catalunya, Convergència i Unió: «Autopista de peaje R-2 Madrid-Guadalajara; circunvalación Madrid M-50; M-40 a Arganda del Rey, autopista de peaje R-3; peaje R-5, autopista de peaje al aeropuerto –de Madrid-Barajas–, fins a la M-10; autopista de peaje Cartagena-Vera; autopista de peaje Madrid-Toledo; autopista de peaje Circunvalación-Alicante; autopista de peaje Ocaña - La Roda; autopista de peaje Málaga...» Quina feinada per al grup català, preocupant-se per aquest gran interès a Catalunya! Ni una esmena! Ni una esmena a favor de les autopistes a Catalunya! Ni una esmena per al fons de rescat de peatge. Se’ls va acabar el cervell?, suposo que les energies, després de les múltiples fórmules matemàtiques, perquè són esmenes interessants. Els les recomano si són economistes. Han treballat hores, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per afavorir... *(Veus de fons.)* Ah, no? *(Veus de fons.)* Em diuen que no! Potser algú els va passar la «xuleta»? *(Veus de fons.)* No m’ho crec!, no m’ho puc creure! *(Persisteixen les veus de fons.)* Perquè se’ls va acabar...

La presidenta

Senyor..., senyor...

Salvador Milà i Solsona

Se’ls va acabar..., se’ls va acabar el cervell aquí. I poden venir aquí i dir: «La culpa està a 640 quilòmetres?» La culpa és aquí, és en el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica. No cal que el president escrigui cartes al senyor Rajoy: que cridi al seu principal assessor econòmic i que li expliqui com podem redreçar això. I que expliqui quins són els beneficis i com els podem aplicar a Catalunya. Home, és que, si no, tot és molt fàcil: «Espanya ens roba.» Home, n’hi han alguns que roben més que els altres. I, si no parlem de robar, parlem de recuperar aquells recursos que són propis de Catalunya i que tenim dret que s’apliquin aquí, menys *lobos*, que diuen: *menos lobos*.

Expliquin aquí, senyors de Convergència i Unió, què han fet vostès durant aquests anys perquè aquest tema dels peatges i del finançament de les infraestructures del transport a Catalunya millorés? A part de millorar la situació econòmica i financera, de permetre l’equilibri econòmic i de garantir els beneficis de les concessi-

onàries de tot l'Estat menys a les de Catalunya. Que ens ho expliqui. (*Veus de fons.*) No? Que és que hem d'anar a buscar el diari de sessions? Algú pot treure, si us plau, la Ley del correo universal? No?, de l'*acceso al correo universal*? Home!, (*veus de fons*) del *servicio postal universal*..., és que com que lliga molt amb..., suposo..., perquè els daixò deuen passar per la carretera... (*Veus de fons.*) No, no, és molt greu, això, és molt greu, perquè, en tot cas, assumim les conseqüències –assumim les conseqüències.

I, si es tracta de canviar això –si es tracta de canviar això–, vostè, senyor Recoder, conseller, deia: «És que allò ho vau fer vosaltres.» Doncs, molt bé, rectifiquem el que van fer aquells i el que van fer vostès. (*Remor de veus.*) I, a partir d'ara, diguem-los, a Abertis, que apliquin una part dels seus beneficis, de tot allò que superi el benefici industrial i que ens expliqui quins són, a la millora de les infraestructures del transport a Catalunya, a un sistema raonable de gestió i mobilitat a Catalunya.

No privatitzem Tabasa! No li donem, a sobre, a Abertis, el pastisset de Tabasa, que és a això al que van...!

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...sinó que fem de Tabasa un instrument bo i potent per finançar les infraestructures a Catalunya i per fer una gestió sostenible d'aquest sistema de transport. Això és el que s'ha de fer, no enviar pilotes llargues a Madrid: «Allà ens roben, aquí no ens roben.» No, no..., en tot cas, siguem seriosos, siguem coherents.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats..., difícil serà superar aquesta exposició tan abundada del senyor Milà, i de la qual compartim moltes de les coses que s'han dit, però intentarem allò..., ser, intentar arribar al seu nivell.

En tot cas, permetin-me que comenci amb un breu repàs històric de què ha passat amb les autopistes en aquest país. No voldria fer-me avorrit, però que, en tot cas, les experiències són negatives, i segons el portaveu del Partit Popular, aquesta també acabarà en el mateix lloc; desgraciadament, les iniciatives que han sortit d'aquest Parlament han acabat sempre a mal borràs.

El senyor Santi Rodríguez ens deia que ves, que ara, amb la situació econòmica que hi ha, és impossible plantejar aquesta perspectiva. No, perquè els peatges

no serveixen per generar activitat econòmica, oi que no, senyor Rodríguez? Però, en canvi, els pressupostos de l'Estat a l'àmbit on han rebaixat menys és al Ministeri de Defensa, que serveix per generar molts llocs d'ocupació, molts llocs de treball. En tot cas, no han tingut cap mena de problema a subvencionar l'AVE cap a Galícia, que segurament no generarà els ingressos previstos i que en tot cas generarà un dèficit un cop construït. Però no ho aturem, no, anem per aquí. En tot cas, el dèficit històric de les infraestructures de Catalunya hi serà.

Catalunya pateix un dèficit històric en infraestructures. Perdoni, ho corregeixo: patim un dèficit d'infraestructures finançades per l'Estat, perquè les infraestructures ja ens les hem hagut de pagar nosaltres. Desgraciadament, aquest país està massa acostumat a haver de finançar obres amb diner públic i amb diner privat, perquè al final l'Estat ha estat incapaç de generar cap tipus d'inversió en aquest país. Exemples com l'N-II al seu pas per Girona o exemples com la nacional 340 al seu pas per Vallirana i per les comarques de Tarragona són una clara evidència que no n'hi ha cap mena de voluntat.

I posats a plantejar alguns dubtes, per què l'Estat no acaba invertint en aquestes carreteres quan podrien ser una alternativa clara a les autopistes de peatge? No ho sé. Potser tenim massa imaginació, o potser, furgant una mica, algú ens donaria la raó que no hi ha hagut cap mena d'intenció d'invertir en aquestes carreteres, atès que això hauria perjudicat el negoci d'algunes concessionàries.

La primera infraestructura de peatge d'aquest país data del 1969. Alguns encara no hi érem, i alguns de vostès anaven encara amb pantalons curts. I va ser en aquell moment la iniciativa privada qui hi va treballar posant alguns recursos en aquesta empresa. Entenem que a hores d'ara, però, els recursos que es van posar en aquell moment han quedat ja ben amortitzats.

Senyor conseller, ens deia que no disparéssim contra les concessionàries. No disparem contra les concessionàries. Les concessionàries no en són responsables. Estem d'acord amb vostè que és el dèficit d'inversió de l'Estat en matèria d'infraestructures a Catalunya..., ja sigui en qualsevol dels àmbits d'aquest país. Però també és evident, i m'ho haurà de reconèixer, que els comptes d'explotació d'aquestes empreses han resultat francament molt engreixats gràcies a la manca d'inversió, però també a altres concessions. No disparem contra l'empresa, però fem avinent una preocupació ciutadana: el que hi ha entre la inversió i els beneficis que obtenen aquestes empreses, i només cal..., la setmana passada sortien publicats els beneficis d'Abertis en el primer trimestre del 2012 i eren del tot escandalosos. En una situació, en un context econòmic, on tot hom s'ajusta el cinturó, segurament també les empreses concessionàries han d'entonar el *mea culpa*, han de veure quina és la seva responsabilitat social i potser també col·laborar a retenir els seus beneficis per intentar ajudar el país a sortir d'aquest atzucac.

El senyor conseller ens deia: «No criminalitzin, no acusin les concessionàries.» Jo també li demano una

cosa: demano al Govern de la Generalitat que no criminalitzi la ciutadania que s'ha fet partícip de la campanya «No vull pagar». No podem, per intentar amagar una cosa, disparar contra la ciutadania. Per tant, jo el que els demano, i els ho vaig demanar ja en el seu moment..., insistim que per part del seu Govern no hi hagi cap tipus d'actuació contra les persones que han participat en aquesta campanya, perquè entenem que és legítima davant d'una situació injusta que pateix aquest país.

La manca d'inversió de l'Estat en infraestructures és patent i és evident en l'àmbit de les infraestructures viàries, però també en les ferroviàries. Any rere any, govern rere govern, aquest país ha hagut de veure com els pressupostos de l'Estat no inclouen partides pressupostàries per millorar les infraestructures de qualsevol tipus, viari o ferroviari. I d'aquí plora la criatura.

Aquest grup parlamentari ha intentat en mantes ocasions..., algú deia que avui és la tercera vegada que es porta aquest tema. No, m'agrada recordar que aquesta és la quarta vegada que el tema dels peatges es porta a aquest Parlament. Ja en la cinquena legislatura el Grup Parlamentari d'Esquerra va portar una proposició de llei de rescat de peatges. Però mirin com són les coses: en aquell moment no vam passar ni el primer tràmit, va quedar aturada en aquesta cambra parlamentària; només el Grup Parlamentari d'Esquerra hi va donar suport. Anys després s'han anat aportant altres propostes, i ens felicitem que en aquest cas anessin tirant endavant. Va ser a la cinquena, a la sisena i a la setena legislatura quan vam aconseguir passar el tràmit parlamentari d'aquesta cambra i després vam anar a Madrid.

A Madrid, algú ho exposava..., és molt fàcil disparar contra Madrid. Però és cert que la primera iniciativa que va sortir d'aquest Parlament va quedar rebutjada per la majoria absoluta del Partit Popular. Però la darrera iniciativa que hi havia, que vam portar d'aquest Parlament cap a Madrid, va quedar dormint el son dels justos a la cambra parlamentària de Madrid. I no va decaure, com diu algú. La va anul·lar, o la va fer decaure, el Partit Popular amb la seva majoria absoluta. Però durant quatre anys dos representants de partits amb representació parlamentària en aquesta cambra, amb representació a la cambra del Congrés, a la Mesa del Congrés de Diputats... La senyora Cunillera en nom del PSC i el senyor Jordi Jané en nom de Convergència i Unió eren presents en aquella mesa, i res –res– van fer per tirar-ho endavant. Per tant, allò va quedar aturat allà perquè va mancar l'impuls parlamentari de qui ho podia haver fet. Per tant, de respostes i de queixes, n'hi han moltes, però també cadascú que es miri quina és la seva responsabilitat.

Algú ens deurà dir: «Vostès no van fer res quan estaven al Govern.» Ja ens ho ha dit el senyor Rodríguez. Doncs sí, escolti, miri, vam intentar algunes bonificacions, vam fer algunes bonificacions, vam començar el desdoblament de l'eix, una obra cabdal per al trànsit de la Catalunya interior, i aquí, el Govern anterior, que va fer tantes coses malament segons vostès, va començar també a buscar vies alternatives i a iniciar una política d'infraestructures justa i correcta a les dimensions i a la necessitat.

El model que avui aprovem segurament no és al cent per cent el que nosaltres desitjàvem. Però, en tot cas, i pel bé de la unitat, i entenent que el que queda clar d'aquesta proposta és que els nostres impostos, el que paguin els catalans a les concessionàries per l'ús dels peatges, també revertirà cap a Catalunya..., és el motiu pel qual hi donem suport. Nosaltres entenem que aquesta proposició de llei, sense arribar a ser la ideal que nosaltres desitjàvem, és un avenç per anar a intentar eixugar una part de l'espòli fiscal que patim com a país.

Volem que les bonificacions que en aquests moments fa el Govern de la Generalitat en alguns peatges siguin assumides per tothom. No només els catalans hem de pagar per unes autopistes, per unes vies de peatge, que són utilitzades pels catalans però que també serveixen de connexió d'Espanya amb el món, o d'Espanya amb Europa.

En tot cas, els tres objectius que busca la proposta, nosaltres els defensem: l'homogeneïtzació dels peatges catalans, per tant per situar que el cost de cada quilòmetre de peatge a Catalunya sigui igual per a cadascun dels ciutadans; volem també, doncs, la subvenció per mobilitat obligada en aquells peatges on no hi ha cap mena de via alternativa perquè l'Estat ha estat incapaç de generar unes vies alternatives, per allò que dèiem, perquè hi ha hagut un interès a no invertir en aquestes vies alternatives, i entenem que cal el rescat d'alguns peatges que promoguin..., excepte aquells que permetin regular perquè sigui un sistema regulador de la mobilitat, però que en tot cas segurament són comptats i debatuts, els peatges que poden existir amb aquesta modalitat; la resta són peatges, són pillatges, que hem de patir els catalans només per moure'ns, només per transitar en aquest territori, per anar a gaudir del lleure o simplement per anar a treballar.

Entenem que a aquest país el que li cal també és la transposició d'una vegada per totes de l'eurovineta, aplicar l'eurovineta en aquest país, que permeti ja eliminar de totes totes els peatges. Entenem que l'aportació a aquest fons de rescat per part de l'Administració de l'Estat ha de permetre, i per part de la Generalitat, acabar un greuge cap als productors, cap a la gent, cap al teixit productiu d'aquest país –que no hi ha manera que se'n surti, que tot li costa més car– i també, en definitiva, cap als ciutadans.

Finalment, i a punt d'esgotar el temps, un tema que no pertoca, però sí que en vull fer esment, i en tot cas ja anuncio que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentarà una iniciativa en aquest sentit, és el greuge que tenen els ajuntaments catalans, que en aquests moments no poden cobrar l'IBI per culpa de la legislació de l'Estat. L'Estat en el seu moment va exonerar el 95 per cent de l'IBI de les empreses concessionàries, però després tampoc no se'n va voler fer càrrec. Per tant, una vegada més l'Administració de l'Estat fa deixament de les seves funcions, carrega sobre les espatlles dels ajuntaments el que hauria de ser una responsabilitat seva.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, deia el conseller: «Als catalans se'ns acaba la paciència.» Que en té, de raó, vostè, conseller; que en té, de raó. Se'ns acaba la paciència que ens prenguin el pèl i que ens prenguin per «tontos».

Jo avui aquí em diverteixo molt, perquè veig, ho ha fet el senyor Milà ara mateix, com a vostès la mentida del greuge els esclata a la cara, a tota aquesta classe política que durant molts anys ha fet del victimisme la seva eina per confrontar els ciutadans en comptes d'explicar als ciutadans qui es beneficia de les polítiques d'un govern.

«Dotze anys!», es deuen preguntar..., catorze quasi des de la primera proposta; dotze anys perquè es pugui debatre un fons de rescat en seu del Congrés dels Diputats. Una setmana, triguen el senyor Rajoy i el senyor Zapatero a apujar-nos l'IRPF, quinze dies a canviar la Constitució, però dotze anys per parlar d'un fons de rescat de peatges! Que n'és, d'útil, la política, oi, senyors? Deuen pensar, molts ciutadans: «Que n'és, d'útil, la política!» I per què deu ser que els ciutadans pensen que el segon problema dels catalans som els polítics? Per què deu ser? És estrany, oi? Dotze anys per parlar del fons de rescat, una setmana per apujar l'IRPF a les classes mitjanes. Molt bé. I, a més a més, ho veuen i pugen a la tribuna alguns il·lustres diputats que han format part de governs còmplices d'aquesta política: Esquerra Republicana, Iniciativa, Convergència i Partit Socialista han governat Catalunya, i el Partit Popular ha governat Espanya. Partits còmplices d'una política que ha fet que avui els catalans hagin pagat fins a trenta vegades el que val una infraestructura –trenta vegades.

A vostès els sembla normal que el peatge de Terrassa a Manresa s'hagi pagat fins a quaranta vegades el que costa? Quaranta vegades en peatges? Això és una política de públic/privat, col·laboració públic/privat? No, això és una política on els ciutadans han pagat quaranta vegades una carretera. I ens diu el conseller que no cal criminalitzar els peatges, que és per pagar la infraestructura i el manteniment. No, no, això és pagar quaranta vegades el que val una cosa. Això és immoral. És immoral, fer pagar quaranta vegades el que val una obra pública.

I la pregunta és: *cui prodest?* I la pregunta és: qui se'n beneficia, que es pagui quaranta vegades un peatge i una concessionària es renovi, conseller? Perquè la renovació de quasi el 50 per cent de peatges depèn del seu grup parlamentari i del seu Govern, i del Govern tripartit. Sí, el 50 per cent pràcticament de peatges els ha renovat la Generalitat de Catalunya. Ja n'hi ha prou, que els ciutadans ho sàpiguin! Aquests peatges que diem, dels que hem parlat aquí, són de la Generalitat. Parin vostès de disparar al pianista, que són vostès els que toquen les tecles! Són vostès els que renoven

els peatges, són vostès el que per algun interès que no és precisament ciutadà renoven els peatges sistemàticament quan s'ha pagat quaranta vegades per un peatge, conseller! És clar que estem tips, els catalans, és clar que se'ns acaba la paciència! Que ens menteixin, s'acaba la paciència.

I aquí una variable que falta, evidentment, quan un pensa malament i encerta és preguntar-se qui se'n beneficia. En tenen la culpa, les concessionàries? No, les concessionàries fan el que els governs els permeten fer, i vostès permeten que s'exploti fins a quaranta vegades el preu d'un peatge pagat per tots els catalans. I la culpa és només seva, perquè vostès renoven les concessions, no els ciutadans. Vostès són els que legislen, no els ciutadans. Vostès són els que donen concessions, no les mateixes concessionàries. No s'autocontracten, eh? Són vostès, que contracten i renoven la concessió.

Per tant, demanem explicacions una vegada per totes, i no diguem als ciutadans el que no és. Potser la clau que falta aquí, la ics, la incògnita en aquest cas a conèixer, seria aquella d'aquest país que mai passa, no?, que és: qui finança els partits polítics? Silenci. Qui finança els partits polítics? Canviem la Llei de finançament de partits i sapiguem si hi han casualitats o no sobre quines constructores, sobre quines concessionàries, acaben finançant els partits polítics. Sí, senyor conseller, als Estats Units ho fan. No passa res. Vostè posaria aquí el patrocini d'una conselleria amb el nom d'un concessionària, o un altre partit d'una altra. Quin és el problema? Més val saber la veritat que no enganyar-nos. Jo prefereixo saber qui finança cada partit; no imaginar-m'ho, prefereixo saber-ho. I els ciutadans mereixen saber qui finança cada partit polític. Quin és el problema? Nosaltres no en tenim cap. Vostès en tenen algun? Cap problema! Canviem el sistema i fem transparent la Llei de finançament de partits, i potser aquests debats s'esvaeixen. Seran debats molt més nítids, molt més clars amb els ciutadans.

Deixem de fer voltes i de culpar la resta de gent. Vostès tenen la concessió, vostès l'han renovat, i ara ens diuen que la culpa és de Madrid. És clar que hi té culpa, el Govern de Madrid. La seva part de culpa, com vostès tenen la seva, conseller, de renovar els peatges quan s'han pagat quaranta vegades. La culpa és seva, del seu Govern i del Govern anterior. Per tant, deixem de disparar cap a un altre costat.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'un fons de rescat? Sí, perquè creiem que és intolerable que es paguin quaranta vegades...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...obres –sí, vaig acabant, presidenta–, obres que ja estan pagades. Considerem que no han de passar dotze anys per aprovar un fons de rescat.

Ara bé, prou de victimismes. Diguem-los als ciutadans qui és qui en aquest joc, qui és la incògnita i què

mou a cadascú. Jo crec que aquest és el veritable debat, que avui m'alegro que en seu parlamentària d'una vegada per totes en puguem parlar, gràcies també a alguns ciutadans que han posat en qüestió el mateix sistema de com funcionen els peatges. Que sàpiguen quina és aquesta veritat i per tant com funcionem.

Només els poso una dada a sobre la taula, per acabar, presidenta. Diuen que per finançar les obres, per finançar la manutenció de les obres, el manteniment, hem de pagar impostos. Mirin, a Espanya, 1.800 milions d'euros és el cost de manteniment de les autopistes a tot Espanya, 1.800 milions. Saben quant recapta l'Estat dels conductors amb impostos directes i indirectes?, 26.000 milions! Que ja n'hi ha prou de dir que hem de finançar, que estan infrafinançades! Que es paguen 26.000 milions de recaptació, d'impostos d'hidrocarburs, de matriculació; sobre els conductors, que estan pagant vint vegades més del que costa el manteniment d'una autovia. No ens diguin vostès que ens apujaran o que ens volen mantenir els peatges perquè ja estan...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...pagats i repagats.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, i honorable conseller de la Generalitat..., que tanta il·lusió li va..., saber de petit que si obria aquesta autopista..., de peatge. El que no sé és si li va fer la mateixa il·lusió veure després que el tram, que havia d'haver acabat l'any 2004 –per trenta-quatre anys–, entre Mataró i Montgat, i que va costar, inclòs el benefici empresarial, 21 milions d'euros, ja porta recaptat 682 milions d'euros, i que s'havia d'acabar l'any 2004, però es va prorrogar, *gratis et amore*, fins a l'any 2021.

De què estem parlant aquí? Diuen aquí: «No disparem contra les empreses.» Sí que hi disparem, perquè no estem parlant aquí d'una empresa, estem parlant d'una extorsió. Estem parlant d'una empresa parasitària. I estem parlant d'una empresa que es dedica d'una manera sistemàtica a escanyar l'economia catalana, l'economia productiva catalana, augmentant els costos logístics i de transport, i a viure gràcies a aquestes concessions opaques que s'allarguen indefinidament.

Perquè, de què estem parlant quan parlem d'una autopista o d'una obra pública, en general? Simplement que hi ha una Administració que ho encarrega a una empresa, ho licita i adjudica, incloent el benefici em-

presarial. I això ho paga amb els impostos dels ciutadans; opció *b*: no pagar-lo amb els impostos dels ciutadans, sinó pagar-ho amb allò que es recapta en uns peatges, però és per pagar el cost, inclòs el benefici empresarial, no per donar aquest resultat.

Parlen vostès que no s'ha de parlar de l'empresa. Doncs, mirin, com expliquen que a França, set mil quilòmetres d'autopista, els beneficis de les autopistes siguin els mateixos que a Catalunya, amb set-cents quilòmetres d'autopista, deu vegades més de beneficis a Catalunya que a França? Com ho expliquen?

Com expliquen que aquí van fer aquesta llei, l'any 2004, que ara volem fer la comèdia de tornar-la a aprovar, que es va quedar morta durant quatre anys per admetre-la a tràmit, i morta absolutament i definitivament, sense que cap dels grups d'aquesta cambra, excepte el Partit Popular, sabés que estava ja decaiguda per la dissolució de les Corts? Què van fer? Evidentment, doncs, han referit aquí que hi ha uns partits que estan en la Mesa del Congrés, però hi ha uns altres partits que també estan en el Congrés o en el Parlament de Catalunya, què han fet aquests vuit anys? Què han fet per a promoure i impulsar aquesta llei? Que es volen embarcar ara en una singladura perquè d'aquí a dotze anys es digui: «Oh, és que l'any 2012 vam fer..., l'any 2016, l'any 2020 i l'any 2024...?»

Prou de fer comèdia. Perquè aquests mateixos partits que durant aquests anys no els cridava l'atenció, no impulsaven aquesta mesura, sí que, en canvi, anaven..., segur que estaven al dia d'anar demanant crèdits l'un darrere l'altre a «la Caixa», que és l'accionista majoritària d'Abertis. Això sí que ho feien.

Estan dient aquí que no sé sap, ho han referit abans, quin és el deute dels partits. En alguns casos, sí. Quan hi havia caixes, tenien l'obligació de publicar quin era el deute amb els partits polítics. I en l'últim, de la Caixa de Pensions, de l'any 2010, ho dic ara de memòria, la quantitat més alta era els 21 milions d'euros que confessava tenir com a crèdits vençuts amb Convergència i Unió. Per a això sí que hi havia temps, per a això sí que hi havia temps de renovació, per a això sí que hi havia temps d'adonar-se'n i estar al darrere dels temes.

Per tant, de què estem parlant aquí? Doncs, d'una situació en la qual, com que els ciutadans ja no poden més, estan fent la comèdia de fer com si fessin, igual que l'any 2000, igual que el 2004, igual que l'any 2012, exactament igual.

Per tant, no tindran el nostre suport, en absolut. Vagin vostès al Congrés dels Diputats i d'aquí a dotze anys expliquin que és que era molt difícil, perquè la situació, perquè no sé què, i mentrestant sí que vagin fent l'altra cosa, que és anar a la propietària d'Abertis, a «la Caixa», a efectes de demanar condonacions de crèdits, condonacions d'interessos; a efectes de demanar tractes de favor; a efectes de col·locar exconsellers de la Generalitat –Francesc Homs, Basáñez, Prenafeta– en el Consell d'Administració d'Abertis; a efectes també de col·locar en el Consell d'Administració d'Abertis antics responsables, com ara Miquel Roca i Junyent; a canvi d'aquestes coses.

Per tant, sí que disparem respecte a l'empresa, perquè no estem parlant d'una empresa, estem parlant d'un paràsit. Estem parlant d'un paràsit que capta el regulador i que per a la captació del regulador es dedica a practicar el capitalisme d'amiguets, el capitalisme que es basa en el BOE, el capitalisme que es basa en què les empreses i els ciutadans hagin de pagar, no peatges, que el que hagin de pagar és el seu sotmetiment a una empresa que capta els reguladors, que els col·loca en llocs públics, que els col·loca amb una gran retribució i que es dedica a finançar, a condonar i a perdonar interessos.

Nosaltres presentarem una altra línia d'actuació; en absolut, rescatar peatges, en absolut, ni un cèntim més dels ciutadans i dels pressupostos públics a l'empresa parasitària anomenada Abertis, ni un cèntim.

I ja veuran vostès i ja tindran l'ocasió de votar si se posen al costat de l'economia productiva i del poble de Catalunya o se posen al costat de qui els finança, els col·loca i els condona deutes i interessos.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, em vénen ganes de dir que en això ja porten molt de temps, i jo no hi era, eh?, i jo no hi era, perquè aquí hi ha foc creuat.

I, en aquest sentit, doncs, fer referència que es pot estar a favor dels peatges, perquè donen o carreguen part del cost als usuaris i a més a més alleugereixen el contribuent –el president aquest matí feia un exemple referent a la gent gran que no utilitza el cotxe i que sí que paga impostos–, però en qualsevol cas penso a més a més que el peatge és una manera correcta d'internalitzar les externalitats de la congestió i de la contaminació atmosfèrica que generen els qui utilitzen les carreteres, i que, si estan ben utilitzats, doncs, són recomanables.

Ara bé, amb tot això que s'ha anat parlant avui aquí, a l'hemicicle, potser sí que caldrien algunes explicacions per part del Govern respecte d'aquestes situacions que s'estan produint al país, no?

De tota manera el que sí que m'agradaria és que no desviéssim tampoc l'atenció del que realment passa, i és que és pervers i inadmissible la discriminació que pateix Catalunya respecte de les seves infraestructures i especialment les carreteres. Paguem doble: paguem, com a usuaris, peatges; com a contribuents, impostos. A la resta de l'Estat només contribuents, perquè tenen una xarxa d'autovies molt superior a la que té Catalunya.

Per tant, jo donaré suport a aquesta proposta de rescat dels peatges. La clau de volta està en la manera de finançar aquest rescat i de repartir aquest rescat. La proposta d'utilitzar els impostos que generen les

concessionàries em sembla bé. La proposta de repartir-ho segons la recaptació de cada comunitat, també em sembla bé. Sona poc creïble que el Govern de l'Estat, que està recaptant impostos fiscals per..., o sigui, té ingressos fiscals per aquest concepte, hi renunciï a favor de rescatar els peatges de Catalunya. Això sona a poc creïble.

La pressa, senyor Santi Rodríguez, jo crec que sí que existeix, pressa per tractar aquest tema, perquè, doncs, de fet, s'està produint una situació que és una situació preocupant, i és que hi ha gent que està negant-se a pagar els peatges. I, per tant, doncs, això, requereix certa pressa abordar-ho, per trobar solucions; que des del Govern es donin les explicacions pertinents, i, en aquest sentit, doncs, que es presenti això al Congrés per mirar de rescatar els peatges, i, la discriminació que s'està produint, que no es produeixi.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, agraïm el to pausat, asserenat, d'aquesta darrera intervenció del diputat Joan Laporta, perquè em sembla que avui el que convé és, des de la fermesa democràtica de denunciar un greuge comparatiu, explicar les coses com són. I em sembla que no per cridar, per cridar més..., i aquí hi ha hagut un abrandament avui que em sembla que va en la línia antagònica del que deia Rafael Campalans, no?: «La política és pedagogia.» Doncs, fem pedagogia justament avui.

I, primer, expliquem quina és la situació surrealista que tenim avui i expliquem per què està passant això. Expliquem per què passa que avui hàgim de renovar una proposició de llei que aquest Parlament ja va portar al Congrés dels Diputats i que durant tres anys ha quedat encallada a la Mesa i a la Junta de Portaveus del Congrés dels Diputats.

Jo formo part de la Mesa del Parlament de Catalunya i juntament amb la resta de membres de la Mesa ens pertoca interpretar el Reglament. El Reglament del Parlament de Catalunya és molt diferent del Reglament del Congrés dels Diputats. Aquí hi ha un finiment a l'hora de demanar pròrrogues de cara a presentar esmenes a l'articulat. Es poden creure que en el Congrés dels Diputats es poden demanar de manera permanent pròrrogues sempre que hi hagi una majoria parlamentària que les avali?

I han tingut una majoria parlamentària? I tant que hi ha hagut una majoria parlamentària en la Mesa i en la Junta de Portaveus del Congrés dels Diputats: la que configuraven, senyor Labandera, el PSOE i el PP. I vostès, de manera permanent, han anat insistint..., en un exercici, si em permeten dir-ho, eh? –són manuals de ciència política, manuals de dret públic–, en un

exercici de filibusterisme parlamentari han anat presentant pròrroga rere pròrroga per tal d'aconseguir el que s'ha aconseguit, que decaigui aquesta iniciativa, que caduqui aquesta iniciativa.

I avui nosaltres l'hem de renovar; l'hem de renovar per bé que l'exposició de motius en aquests moments no és la mateixa que hi havia l'any 2004 o 2005 quan va sortir d'aquí, no és la mateixa que vam utilitzar vostè, jo mateix i el senyor Sergi de los Ríos, per defensar aquesta proposició en el Congrés dels Diputats.

Per tant, tinguem-ho molt clar. Ha passat això perquè hi ha hagut una voluntat política explícita de PSOE i PP d'impedir que això vagi endavant. Expliquem-ho i diguem-ho.

Quin és la base d'aquesta proposició de llei, d'aquesta proposta de resolució que enviem a la Mesa del Congrés dels Diputats per tramitar la proposició de llei, que és fer front a aquesta situació de greuge comparatiu? És lògic, és obvi que els ciutadans de Catalunya estiguin, si m'ho permet, indignats amb aquesta situació. No té sentit que en aquest país paguem el 50 per cent de les vies de gran capacitat, d'alta capacitat, que siguin de peatge explícit, i en el conjunt de l'Estat només sigui el 17 per cent. Aquesta és una xifra inconcebible. I és lògic que hàgim de prendre totes les mesures que corresponguin per tal de resoldre aquesta situació, si em permeten, absolutament sagnant, i que en aquests moments ja afecta d'una manera evident la nostra economia productiva.

Perquè hi ha hagut una manca d'inversió, evidentment, perquè no s'han construït les vies alternatives de pagament, les vies lliures de peatge. Aquest ha sigut el problema. I perquè, com deia el president de Catalunya, el president de la Generalitat, hi ha hagut, hi ha, continua existint un problema greu de finançament de la Generalitat.

Siguem seriosos. En aquest país, durant molts anys, l'alternativa a fer una autovia, una autopista de peatge, saben quina era? Que no hi hagués autopista. L'alternativa als túnels del Garraf amb peatge és que no hi haguessin túnels del Garraf. L'alternativa a l'autopista Terrassa-Manresa amb peatge és que no hi hagués autopista. Perquè estem sotmesos, i aleshores d'una manera molt més intensa, a un problema greu de finançament. Perquè nosaltres no teníem marge, com a país, com a institució, com a govern, per poder impulsar autovies lliures de pagament.

I perquè en aquells moments no teníem l'autorització per a impulsar autovies amb peatge a l'ombra, que aquesta és l'opció que ha fet l'anterior Govern, i que, en aquests moments, de cada cent euros que gestiona el departament del conseller Recoder, cinquanta-dos, si es té en compte les obres de Ferrocarrils de la Generalitat, responen a pagaments pendents de fer, obres que s'han finançat amb aquest mecanisme.

I vostès, i el senyor Milà, i el senyor Sanglas, i el senyor Labandera, deien: «Home, és que hi ha una desproporció.» Expliquin exactament com es finança una obra amb peatge a l'ombra, quin és el cost de l'obra inicial i què és el que s'acaba pagant. És un mal mecanisme. Vostès, de manera conscient i premeditada,

amb un eix transversal que val 712 milions –n'acabarà costant 4.000 o 5.000–, vostès van fer un exercici d'irresponsabilitat pública. Doncs, ja que no es defensen vostès, els defensem nosaltres. *(Pausa.)* No, no ho van fer. No ho van fer. Perquè o utilitzem –i el que deia el senyor Laporta, i és que és absolutament escaient– els mecanismes de partenariat publicoprivat o en aquests moments no ens en sortirem. Aquest és el tema de fons.

I, per tant, vostè està dient que Cedinsa, que és l'empresa concessionària de l'eix del Llobregat o de l'eix Transversal en aquests moments..., hem fet..., vostès van gestionar malament el contracte de concessió, oi que no?, doncs, escoltin, siguem seriosos, perquè, si no, ens estem escanyant a nosaltres mateixos.

Diputat general de Guipúscoa..., senyor López Tena..., Amaiur, és d'Amaiur! D'Amaiur, diguem-ne; no és un representant de la dreta conspícua, per entendre'ns. Què deia? Deia: «Escolti, ni que poguéssim, ni que volguéssim» –ells tenen concert econòmic, eh?, les diputacions forals– «continuaríem mantenint un sistema de peatges per a les autopistes que hi ha dins, a l'interior d'Euskadi, per un tema bàsic de manteniment.» Per tant, aquest és el tema. El que diem és que aquesta situació de greuge comparatiu, com es resol? Es resol, primer, incorporant peatges a la resta de l'Estat, evidentment!; i, segon, bonificant, rescatant, homogeneïtzant el cost dels peatges d'aquí, del Principat de Catalunya, de la resta dels països catalans. Aquest és l'objectiu.

I avui, a vostès, els ha passat inadvertida una xifra que és molt contundent, la que deia el conseller Recoder, que jo crec que és la xifra del dia, avui: 320 milions d'euros per a Catalunya que es podrien obtenir a través d'aquest fons de rescat de peatges. Aquesta és la quantitat potent! I això és el que nosaltres hem de defensar amb dents i ungles en el Congrés dels Diputats, tots plegats –tots plegats. Perquè, clar, és molt sorprenent..., ara ens hi apuntem tots, i el senyor Rodríguez deia: «El peatge de les Fonts, el peatge de Mollet...» Clar, jo ho he defensat.

Però, escolti, vostè, com deia el conseller Recoder, no pot repicar i anar a missa al mateix temps. I el Govern actual ha presentat uns pressupostos generals de l'Estat en els quals eliminen, justament, 20 milions d'euros que ens servien per fer aquestes bonificacions. I vostè diu: «I eliminem els 20 milions d'euros» –aquests 20 milions d'euros són el 7 per cent, concretament, el 7 per cent dels ingressos que s'obtenen per part de les empreses concessionàries amb aquests tributs– «eliminem això, i a més a més els demanem que ho facin tot.»

No, escolti, siguem seriosos, perquè al final el que passarà és que la gent no ens entendrà. Al final, si aquí només anem a fer un debat de pinzellada gruixuda, perdrem potència i perdrem força a l'hora de plantejar el debat de veritat, que és el debat del finançament de Catalunya, que és el debat de com som capaços, en aquests moments, de finançar adequadament les obres d'aquest país. Perquè no sé si són conscients de la magnitud de la tragèdia. No sé si són conscients que

aquest any, en el pressupost del Departament de Territori, amb pressupost ordinari, no amb pagament diferit, només destinarem 50 milions d'euros a fer carreteres; zero a manteniment extraordinari, zero a nova xarxa de carreteres, cinquanta a manteniment ordinari –en carreteres. Cinquanta milions és el que dediquem cada any –aquest any no ho podem fer perquè el Govern del Partit Popular ha tret aquests 20 milions per bonificar peatges–, però cinquanta milions és el que destinem cada any a bonificar peatges. Aquest és el problema de fons que tenim en el país.

Per tant..., escolti, està molt bé aquestes arengues abrindades que algú de vostès plantegen, ignorant que havien governat fa set anys, ignorant que el seu partit polític, el PSC, en el Congrés dels Diputats ha fet que aquesta proposició decaigués..., ignorant tot això, no hi entrarem... *(l'orador pica amb el puny a la tribuna)* –no hi entrarem.

Una cosa sí, eh?, senyor López Tena... Si vostè afirma tot allò que ha afirmat, vagi a la fiscalia. Denúnci'ns. Denúnci Convergència i Unió, denúnci els governs, però no ens vingui aquí a fer acusacions tan greus com les que han fet.

Perquè al final, amb aquest debat poc seriós, poc rigorós, poc sòlid, justament els únics que se'n beneficien són aquells que volen impedir el progrés econòmic i social d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions i al·lusions de diferents intervinents.

La presidenta

Trenta segons...

Santi Rodríguez i Serra

Una primera contradicció, que ja és trist que ho hàgim d'explicitar aquí, però, a la història em remeto, i és història recent, no és massa llunyana, és recordar-li al senyor Sanglas que entre desembre del 2008 i setembre del 2011, que és quan es va deixar caducar aquesta iniciativa en el Congrés dels Diputats, el Partit Popular no hi tenia majoria absoluta. Ja li ho ha recordat el senyor Rull que hi havien altres forces polítiques que tenien aquesta capacitat.

Per cert, senyor Rull, també Convergència i Unió tenia capacitat decisòria en la Mesa i tampoc no va tenir massa interès... –tampoc no va tenir massa interès– que aquesta iniciativa prosperés; primera qüestió.

Segona qüestió, respecte de l'herència del tripartit, jo crec que ja s'ha debatut suficientment, però segurament hi ha hagut una qüestió que no s'ha esmentat i que crec que val la pena esmentar: entre les herències del tripartit van deixar un projecte encarregat a una empresa, Tabasa, perquè fes una nova autopista de peatge, la B-500, al túnel de la Conreria.

I, per acabar, senyor Rull, escolti'm, la reducció de les bonificacions en els peatges de Catalunya la van aplicar vostès molt abans que el Govern de l'Estat presentés els pressupostos per a l'any 2012.

Gràcies.

(Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Labandera...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Per contradiccions, presidenta, a la intervenció del senyor Rull.

Senyor Rull, dues qüestions importants. L'esforç que ha fet vostè de desviar l'atenció del debat social del problema dels peatges i de l'equilibri territorial realment és lloable per a la seva força política, però no ho és per al país, perquè no ha destinat ni una sola frase a dir-los, als ciutadans que pateixen una política tarifària absolutament injusta, què farà el Govern.

I, segona, fa setze mesos que el Govern està en mans de Convergència i Unió i també la majoria de la Mesa. En aquests setze mesos, la preocupació del seu partit i del Govern per activar el debat sobre aquesta proposició de llei ha estat absolutament nul·la.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Sí, per al·lusions, presidenta, respecte al senyor Rull. En primer lloc, aquest tema no és una qüestió de dretes o d'esquerres, és una qüestió de decents o indecents.

No hi ha hagut ningú al Govern francès, ni de dretes ni d'esquerres, que hagi fet que estiguin pagant cent vegades més que el que es paga a Catalunya en peatges, que és el que passaria a França si hi hagués hagut governs de dretes o d'esquerres indecents.

I, en segon lloc, miri..., si vostè considera que el nomenament dels senyors Basáñez, Prenafeta, o Alavedra, o Roca Junyent, o Cullerell, o Homs al Consell d'Administració d'Abertis..., o si considera que tenir crèdits amb «la Caixa» vençuts –segons diu la mateixa caixa– «a 31 de desembre de 2010», de 21 milions d'euros és un delictes..., vagi a la fiscalia i entregui's vostè.

Jo no dic que estiguin cometent cap delictes. He donat unes dades, que aquests exconsellers de la Generalitat amb responsabilitats sobre aquesta matèria estan i han estat en consells d'administració d'Abertis, i no precisament en una posició marginal.

I la segona, els crèdits que la mateixa caixa pública que tenen vostès, vençuts, amb la mateixa caixa.

Si vostè considera que això és un delictes, vagi i auto-inculpi's.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Salvador Milà...

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta; per les al·lusions referides pel senyor Rull, que sistemàticament quan parla de l'anterior Govern mira aquesta humil bancada.

Escolti, senyor Rull, li ho he dit: no n'estem satisfets, aquest grup –no n'estem satisfets–, de com s'ha gestionat el conjunt del tema de peatges i d'infraestructures a Catalunya quan érem al Govern, quan hi eren vostès amb les polítiques que hem coincidit i amb les que no. Li ho he dit. Segur que aquest és un bon moment per rectificar, és el que demana el poble de Catalunya. I, per tant, tenim marge, és el que hem volgut demostrar.

Quant a l'abrandament, li demano disculpes per l'abrandament, però sí que li demanaria que tregui l'abrandament i que em contesti: és cert o no és cert que vostès s'han dedicat, sistemàticament, a Madrid, a presentar les esmenes que li he dit, cap de les quals ha fet referència a cap compensació per Catalunya en aquesta matèria.

Ho dic perquè sembla que el senyor Homs, aquest matí a TV3 ha dit: «No, aquestes esmenes no existeixen.» Home, és molt valent el portaveu del Govern, perquè el *Diario de Sesiones del Congreso de los Diputados* continua allà, i jo li asseguro que les dades les he tretes d'allà. I, a això, vostè no s'hi ha referit. I, en tot cas, netegem-ho, traquem les ombres de sospita i, si hem de fer lobby, fem tots lobby, però fem-ho per Catalunya, no per alguns determinats negocis. I, a això, vostè hi ha passat de puntetes. Ara li ho dic més asserenat. *(Veus de fons.)* Ah, si no és així, anirem a demanar explicacions al Congrés dels Diputats.

Gràcies.

(La presidenta dona la paraula a Josep Rull i Andreu.)

Josep Rull i Andreu

Gràcies. Tres coses. Expliqui les esmenes que nosaltres vam presentar justament per poder dotar aquest fons i per poder rescatar i homogeneïtzar els peatges de Catalunya. *(Remor de veus.)* Ei, ei...

La presidenta

Senyor Milà..., senyor Milà, ja ha parlat!

Josep Rull i Andreu

...en aquesta última legislatura i en aquelles legislatures en les quals vostès –vostès– tenien capacitat de decisió sobre el Govern del PSOE.

Perquè, quan nosaltres teníem capacitat de decisió i podíem influir en el Govern espanyol, sap què va passar? Que l'únic peatge que físicament s'ha eliminat a Catalunya es va plantejar en aquell moment, que és el peatge de la B-30. *(Remor de veus.)* Tenim una oportunitat per parlar de tot això de manera aprofundida, que és el dilluns que ve en el grup de treball de peatges.

Però, escolti, tenim un sistema de bonificacions del 30 per cent per a recurrència, del 30 per cent per a vehicle ecològic, del 40 per cent d'alta ocupació..., això vol dir mobilitat sostenible, que ja ens agradaria que a les autopistes de titularitat de l'Estat en època del PSOE i en l'època del PP poguessin incorporar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a votar la proposta de resolució.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa (tram. 401-00032/09)

Abans d'aixecar l'ordre del dia, de suspendre'l, donarem lectura a la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa.

«El Parlament de Catalunya s'afegeix a la celebració del Dia d'Europa, amb el qual es commemora, novament, aquell impuls d'integració europea que, sorgit de les ruïnes de la Segona Guerra Mundial, ha garantit la pau entre les nacions, el desenvolupament social i econòmic i el progrés de les societats democràtiques.

»Pensant en els molts europeus que, per raons d'edat i de procedència, han sofert el totalitarisme i la guerra, però també en les persones més joves i en el conjunt de la població, el Parlament ret homenatge a les dones i als homes que, des de l'acció política o la reflexió, han consolidat els valors de l'europeisme i han impulsat la Unió Europea del 1951 ençà.

»Enguany se celebra l'Any Europeu de l'Envel·liment Actiu i de la Solidaritat Intergeneracional, al qual el Parlament s'adhereix, perquè la solvència d'una societat no només s'il·lustra per la cura de la gent gran, sinó també pel rol que les dones i els homes grans juguen efectivament en el marc del desenvolupament comunitari, en els terrenys polític, social, econòmic i cultural.

»Actualment, el continent europeu s'enfronta a reptes de primera magnitud, reptes com millorar el control democràtic de les institucions europees i la participació ciutadana en l'impuls i el control de les políti-

ques europees, i enfocar clarament les prioritats de les decisions polítiques i econòmiques envers el benestar dels ciutadans i llurs condicions de vida. Tot plegat conforma una cruïlla històrica en la qual s'acabarà dilucidant si la Unió Europea continua essent un actor polític i econòmic de primer ordre en l'escena internacional i si es mantenen els valors que han fonamentat el consens sobre la construcció europea, valors que han permès la realització quotidiana d'un projecte de pau, convivència, cohesió social, llibertat, justícia i progrés econòmic i social.

»En aquest context, el Parlament de Catalunya considera que bona part dels problemes que hem d'afrontar estan fonamentats en la manca d'una veu europea única i potent, que sigui propera i convincent; i que cal que el discurs europeista i les polítiques europees recuperin l'impuls i la determinació, per tal de contribuir a la sortida de la crisi al més aviat possible, i amb la millor orientació de futur.

»El Parlament de Catalunya expressa la convicció que es pot bastir una Europa que es mantingui fidel a la seva vocació capdavantera de promoció i tutela dels drets humans i estigui a l'altura de la societat, de les dones i dels homes, del segle XXI, una Europa que reforci la seva aposta per la convivència, per l'aprofundiment democràtic i pel desenvolupament social econòmic.

»Palau del Parlament, 9 de maig de 2012.»

Se suspèn la sessió, i per al seu coneixement, aquesta tarda començarem a les quatre i se substanciaran totes les interpellacions. Demà, a partir de les deu, seran el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària i els següents punts de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Justícia.

La presidenta

Reiniciem la sessió.

I en primer lloc, comunicar que hi ha una alteració en l'ordre del dia en els punts de les interpellacions, de tal manera que el debat del punt número 10, que és la penúltima intervenció, passaria al punt número 11. D'acord? *(Pausa.)*

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres mesures del Govern de l'Estat en matèria de salut (tram. 300-00159/09)

Doncs, ara tenim el sisè punt, que és la interpellació al Govern sobre les darreres mesures del Govern de

l'Estat en matèria de salut, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, vull començar la meua intervenció manifestant la solidaritat del nostre grup amb la plataforma d'entitats d'ONG sida Comitè 1r de Desembre, que avui es manifestaven davant del Parlament contra la reducció en un 43 per cent del Programa per a la prevenció i l'assistència de la sida.

Conseller, en presentar aquesta interpellació el meu grup va tenir el dubte de a qui l'havíem de fer, si al conseller d'Economia o a vostè, perquè sembla que la política del Govern en matèria sanitària la decideix el conseller d'Economia i no el conseller de Salut. El senyor Mas-Colell va qualificar les mesures de l'Estat d'«insuficients», de mesures que es quedaven molt curtes, i de «tímides», i «tímides» no és precisament l'adjectiu més escaient per a l'agressió més important que ha patit mai el sistema de salut. El conseller Mas-Colell proposava mesures menys tímides, com el pagament de cinc euros per dia d'hospitalització i fer gar les persones amb una renda superior a cent mil euros el 100 per cent dels medicaments. A més, evidentment, de lloar els copagaments.

Però malgrat això ens hem decidit fer-la a vostè, la interpellació, perquè vostè és el conseller de Salut i a vostè li correspon marcar la pauta del Govern en aquesta matèria, i sobretot –sobretot– defensar el sistema sanitari català, que estableixen l'Estatut, la LOSC i la Llei d'accés a l'assistència sanitària pública. Volem saber, conseller, què pensa fer el Govern per defensar els drets de les persones que viuen a Catalunya i per defensar el model sanitari català.

Miri, el Real decreto ley de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del sistema nacional de salud, que així es diu la mesura que analitzem avui, és simplement reaccionari. És el qualificatiu que més li escau. «Reaccionari», segons el diccionari, vol dir «relatiu o pertanyent a la reacció de tipus regressiu, tradicionalista o conservador». I, efectivament, aquest reial decret, una mena de llei òmnibus contra el sistema de salut pública, és regressiu, suposa un retorn al passat, però a més perjudica greument la salut de la gent, especialment la de determinats col·lectius.

Li'n posaré només alguns exemples. Primer, canvi de model. De la nit al dia, sense debat parlamentari ni debat social, es capgira el model sanitari que s'ha anat construint des de la Llei general de sanitat de 1986, un sistema de vocació universal, públic i gratuït. Posa fi a la construcció d'un model universal a Catalunya que havia culminat amb la llei del 2010 i que és un model d'èxit reconegut internacionalment. Passem de ser considerats ciutadans, persones amb dret a la salut, a ser considerats simplement assegurats. Tornem al vell «seguro» dels anys vuitanta i del franquisme.

Segon, la pèrdua de la universalitat amb l'exclusió de determinats col·lectius. No és un problema només de canvi de model. És més greu. S'exclou del dret a la protecció de la salut centenars de milers de persones, fonamentalment els estrangers no regularitzats i els majors de vint-i-sis anys que no hagin treballat. Hi ha milers de persones avui a Catalunya que estan angoixades, que tenen por. I pel que hem pogut comprovar aquest matí en sentir avui el president Mas són una angoixa i una por gens compartides pel Govern de la Generalitat, perquè segons el president aquí no hi ha cap problema, no passa res. Una vegada més, una nova mostra de gran sensibilitat social.

Mirin, aquest és un problema amb rostre. Què passarà a partir del 31 d'agost, o en la data corresponent, amb totes les persones estrangeres majors de divuit anys, en situació administrativa no regular i que estan empadronades, i fins ara amb targeta sanitària? Què passarà amb totes les persones immigrades que ara estan en situació no regular perquè han perdut la feina i ara també perdran l'accés a l'assistència sanitària? Què passa amb tots aquells joves majors de vint-i-sis anys que amb la situació desastrosa de l'atur no han aconseguit mai un treball? Què passa amb totes les dones que no han treballat, que no estan a càrrec de la seva exparella i que ara es queden sense assistència mèdica? Ens podem trobar amb el cas de persones maltractades que es separen i que ara es poden quedar sense assistència mèdica. Doncs el que passa és que tota aquesta gent es quedarà sense assistència sanitària ordinària, tret dels casos d'urgència o que siguin pobres de solemnitat, perquè a més aquest reial decret té un contingut humiliant: cal fer, per rebre assistència sanitària pel que fa a alguns col·lectius, una mena de declaració de pobresa. I això, conseller, el preocupa o no el preocupa?

El dret a la salut no pot dependre de la situació administrativa de les persones. Aprovar això, i ara en plena crisi, és un veritable acte de sadisme social. Es vulnera la Carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, la Constitució i l'Estatut, que estableixen que totes les persones, no els que tenen la nacionalitat, sinó totes les persones, tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.

Negar l'assistència sanitària, a més d'una mesura inhumana, és un risc sanitari i pot sortir més car del que es vol estalviar. D'això, ja ens n'han avisat molts professionals de la salut, que per cert diuen que incompliran aquest decret, que faran insubmissió en el conjunt de l'Estat a aquest decret.

I vostès que parlen tant d'Europa, això no passa enlloc d'Europa, ni a països amb situació econòmica complicada o difícil com la nostra, com és el cas d'Itàlia o Portugal.

Es reconfigura, tercer exemple, la cartera de serveis. El segon element de desmantellament del sistema sanitari són els canvis en la cartera de serveis, que es divideix en tres modalitats: bàsica, suplementària i accessòria. En la suplementària hi haurà copagament també sense límit en productes ortopèdics, dietètics

i el transport sanitari no urgent. Per a una pròtesi o per a una cadira de rodes, que poden ser molt cares, un pensionista pagarà un 10 per cent, i un aturat, un 40 per cent, amb una gran afectació per al subsidi de l'atur i per a la pensió. Un altre atac a la gent treballadora, a la gent gran, als pensionistes, i que a més a més pot afectar de forma greu la qualitat de vida, per exemple, de persones amb malalties cròniques.

Els medicaments. No es finançaran medicaments per a símptomes menors, que en molts casos són necessaris per a malalts crònics. El repagament dels medicaments s'estén als pensionistes i s'incrementa el repagament a la resta. Però a més els pensionistes contribuiran a finançar el sistema de salut no només amb el repagament, sinó perquè quan s'excedeixi del límit, del llinar, del topall, establert, resulta que aquests diners no se'ls retornaran fins a sis mesos després. Recordem que el 70 per cent dels pensionistes cobren menys de mil euros i que han de pagar la llum, l'aigua, el telèfon, el lloguer, etcètera. És una agressió social brutal. Rajoy va prometre que no retallaria les pensions. Doncs ja ho ha fet. Amb l'increment del repagament dels medicaments disminueix la renda disponible dels pensionistes de forma clara. I el repagament, per molt que es defensi, no és progressiu. Pagarà el mateix una persona que guanyi dinou mil euros que una persona que en guanyi noranta mil. Aquí no hi ha progressivitat.

Cinquè, vulnera les competències de la Generalitat. Ja en el preàmbul del reial decret es culpabilitza les comunitats autònomes de la situació del sistema de salut. Vulnera les competències respecte a l'ordenació dels serveis sanitaris, pel que fa a la targeta sanitària individual, a l'ordenació farmacèutica, a la formació sanitària especialitzada, etcètera.

Per aquestes raons, el meu grup, conjuntament amb el Grup Socialista i el d'Esquerra Republicana, hem demanat dictamen al Consell de Garanties, perquè creiem que vulnera la Constitució i l'Estatut, els drets fonamentals.

En conclusió, ens trobem davant d'un decret que va contra els drets humans i contra la dignitat de les persones. Trencar el sistema de solidaritat social del sistema públic de salut, que es basa en la solidaritat dels que més tenen amb els que menys tenen i de les persones sanes amb les malaltes, i aquesta solidaritat social funciona a través d'impostos i no de copagaments. És un nou exemple de com s'aprofita la crisi per passar de l'estat del benestar a l'estat de la beneficència. És un nou pas, a Catalunya se n'ha fet algun més, per dualitzar el sistema i per empènyer les classes mitjanes a subscriure un assegurança privat. És el camí cap al desmantellament del sistema públic i universal. És xenòfob, discriminatori, classista, amb les persones immigrades i els joves majors de vint-i-sis anys, els pensionistes i les persones de renda més baixa, i els malalts crònics. I, com li he dit, són unes mesures recentralitzadores.

Què demanem que facin? Primer, rebutjar clarament aquest paquet de mesures del Govern de l'Estat. Volem un govern que protegeixi la gent. No només les

competències de la Generalitat, sinó la gent i el sistema sanitari. Volem que demanin dictamen al Consell de Garanties i que presentin recurs; no esperant el tràmit de la llei, com han fet amb la reforma laboral, sinó que després del dictamen presentin el recurs per fer front a aquesta agressió a l'autogovern de Catalunya. I sobretot li demanem que el Govern es planti, que no apliqui el decret, que el sistema català de salut atengui les persones immigrades i els majors de vint-i-sis anys d'acord amb la llei catalana, com han decidit fer a Euskadi i sembla que també a Andalusia. A Catalunya, a partir de l'1 de setembre cap persona s'ha de quedar sense assistència sanitària, digui el que digui el Govern de l'Estat. La defensa dels drets humans forma part també de la identitat nacional de Catalunya. I li demanem que retiri l'euro per recepta, perquè és una doble imposició, un doble càstig, als ciutadans de Catalunya.

En conclusió, conseller, aquest decret llei, en l'encapçalament, el que hauria de dir és: «Les autoritats sanitàries adverteixen que aquest real decret perjudica greument la seva salut.»

Vist això, la pregunta que li fem és clara. La qüestió és: tenim un govern que protegeix la gent o un govern que ja li va bé que es vagi desmantellant el sistema públic, universal i gratuït de salut? Aquesta és la qüestió que li plantejgem.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Diputat Vendrell, miri, d'entrada permeti'm que li digui que comparteixo bastant àmpliament tot el que vostè ha exposat aquí sobre la seva interpretació en termes de proclama sobre el decret. Jo el que sí que intentaré és anar més enllà de la proclama, que comparteixo, intentant carregar-nos de raons i arguments a més a més de la proclama.

Miri, en primer lloc sàpiga que el que ha fet el Govern de la Generalitat, el primer que ha fet el Govern de la Generalitat, és adreçar-se al ministeri, un cop vam tenir aquell sotrac aquell dimarts al dematí que es publicà l'article, dient: «Escoltin, mirin, nosaltres no estem d'acord amb tota una sèrie de consideracions», amb una carta a la ministra, i instar el grup parlamentari de Convergència i Unió a Madrid que intenti per la via de la correcció esmenar coses en aquest article. El nostre grup parlamentari a Madrid el que ha demanat és que això es retirés com a tràmit per via de real decret i que es tramités com un decret llei, i que per tant hi hagués lloc per al debat, hi hagués lloc per a la possibilitat d'esmenar i per a la negociació. Això va ser rebutjat ahir pel Govern de l'Estat, i per tant estem a l'espera que el dia 16 puguem veure si el que des d'algun punt de vista ha demanat que es rectifiqui la

Generalitat i han demanat que es rectifiqui altres comunitats autònomes està o no està rectificat.

Nosaltres tenim molt clares una sèrie de coses respecte a aquest decret que aniré explicant detalladament. En primer lloc, a nosaltres ens sembla vexatori el preàmbul. Ho comparteixo. El sector sanitari a Catalunya, amb millor encert o pitjor encert al llarg de la seva història..., ha estat una de les comunitats autònomes que ha obtingut els millors resultats amb els recursos més minsos en general de tot l'Estat. Per tant, és inacceptable que es plantegi que de la situació de déficit de l'Estat el gran culpable en sigui la gestió de l'atenció sanitària de les comunitats autònomes, especialment Catalunya, i així ho hem fet notar. Catalunya ha estat sempre una comunitat autònoma, tal com ens anomena l'Estat, que ha fet normalment els deures. Hi insisteixo, amb encerts i amb desencerts de tots i cada un dels governs. Però mai –mai–, en cap cas, ha utilitzat molts més recursos que els altres, sinó que ha intentat utilitzar els que tenia el millor possible. I, com saben vostès, tenim un doble subfinançament, com he dit sempre: un primer subfinançament pel conjunt del sistema de salut del país i el subfinançament afegit a Catalunya per la seva situació fiscal. Per tant, per mi, el preàmbul, i així ho hem manifestat, no ens sembla gens ni mica adequat. I, per tant, sentim, no solament com a conseller i com a govern, sinó com a Catalunya, com a sector sanitari, sobretot després dels esforços notables i no desitjables, però necessaris, que hem hagut de fer durant el 2011, que a sobre a Catalunya ens diguin que el déficit de l'Estat és imputable a la disbauxa gestora de les comunitats autònomes. Jo crec que a Catalunya no ens és aplicable, i per tant rebutgem absolutament, com hem fet conèixer a la ministra, aquests principis inspiradors d'aquest real decret.

Bé, amb relació a les modificacions en la condició d'assegurat, totalment d'acord. És a dir, jo, no solament ara com a conseller, sempre he defensat que nosaltres havíem de superar, i els que em coneixem prou ho saben, el model de la seguretat social, que és un model que obeeix a altres principis inspiradors. Nosaltres, a Espanya i a Catalunya, tenim un sistema nacional de salut. Un sistema nacional de salut no vol dir un *sistema español de salud*, sinó un *sistema nacional de salud*. Alguns es creuen que dir..., vol dir l'altre, però vol dir model sanitari Beveridge, i no tenim un model Bismarck. I, per tant, nosaltres ni som Alemanya ni som França, en què hi ha una sèrie de gent assegurada i una altra que no hi té dret i que llavors és coberta per determinades polítiques de beneficència. Per tant, nosaltres tenim un sistema nacional de salut, i entenem que com a sistema nacional de salut el dret de ciutadania és el que comporta inherentment el dret a l'atenció sanitària pública. Per tant, tot ciutadà espanyol, resident a Espanya, pel fet de ser-ho des que neix, i tot aquell que adquireix la nacionalitat espanyola tenen dret a l'atenció sanitària sense cap límit de limitació, tal com marquin les lleis. I així ho hem fet saber al ministeri.

En segon lloc, entenem que per imperatiu de directiva europea hem de regular la lliure circulació dels ciutadans

dans europeus, i que els ciutadans europeus que estan assegurats en els seus països amb aquests termes d'assegurament, han d'acreditar la cobertura que tenen dels seus països a l'hora d'estar en el nostre país. Per tant, això és un imperatiu que regula això.

I una altra cosa és que el nostre sistema sanitari, a més a més de reconèixer el dret de ciutadania als espanyols pel fet de ser-ho, també és solidari amb aquells que no han adquirit la nacionalitat i aquells que no tenen papers. I per això hi ha una llei d'estrangeria.

I nosaltres entenem que segurament hem d'estar d'acord que, des del punt de vista de les directives europees, a la gent que no està nacionalitzada, allò que diuen «sense papers», no els puguem donar una targeta sanitària; però, no vol dir que perquè no tinguin una targeta sanitària del sistema nacional de salut, hagi de quedar-se sense assistència. Per tant, aquesta gent mentre no tingui la nacionalitat espanyola, que li'n dona el dret, nosaltres li donarem el dret com a ciutadans solidaris, i almenys a Catalunya, sigui com sigui, perquè siguin atesos amb les mateixes condicions que són atesos fins ara.

A més a més, no solament des del punt de vista solidari, sinó des del punt de vista sanitari, nosaltres no ens podem permetre que malalties que nosaltres teníem eradicades i que per situacions determinades de determinats països, amb immigracions de països en situacions de salut pública de molt menys rang que l'europea i la nostra, no podem deixar de tenir present..., que tinguem gent aquí que no pugui ser assistida amb una tuberculosi, que no ens pugui portar malalties al que ara li diem «malalties d'importació», etcètera. Per tant, per una raó de salut pública, encara que fos egoista, nosaltres hem de prestar atenció a aquesta gent. Però, a més a més, per una raó solidària, entenem que aquests ciutadans han de rebre la seva atenció. I així ho hem fet conèixer al ministeri. Si nosaltres entenem, que com a país membre de la Unió Europea no podem lliurar una targeta sanitària espanyola perquè autòmicament dona dret a l'europea –i ara els explicaré per què surt tot això–, nosaltres hem d'entendre que, en el nivell de l'Estat espanyol, hem d'acreditar aquesta gent perquè tingui el mateix tractament.

Li explico per què ha sorgit tot això, perquè fa la impressió que aquestes coses s'han produït d'una manera una mica poc explicada, i és veritat que ha estat poc explicada. El Govern de l'Estat rep la instrucció de la Unió Europea de veure què passava amb tota una sèrie de targetes europees que sortien, a través del dret de tenir una targeta espanyola. La targeta espanyola, com saben, ens permet anar a demanar la targeta europea, el que es coneix com l'E-110 o l'E-111 –mai recordo quina de les dues és–, i, per tant, tens dret a la sanitat europea allà on vagis.

Teníem una colònia molt important de gent que passava per Espanya, s'empadronava, tenia la targeta sanitària espanyola, demanava la targeta europea i anava a treballar a països de la Unió Europea, i utilitzava l'acreditació de la targeta europea emesa a Espanya. Què vol dir això? Que l'Estat –700.000 persones, eh?– rebia les factures d'aquesta atenció d'emigrants que

havien passat per aquí i que tenien l'atenció europea a través de tenir una targeta sanitària.

Llavors, Europa li diu a l'Estat espanyol: «Escolti'm, vostè ha de regular, en donar les targetes sanitàries, amb els criteris de dret que diu la Unió Europea per als ciutadans europeus. Vostè pot fer el que vulgui amb aquella gent que no tingui la nacionalitat espanyola i no tingui la nacionalitat europea, però no pot decidir que, a més a més, de vostè ser solidari, ho sigui Europa.» I, per tant, amb aquest plantejament, el Govern de Madrid ha de regular, i crec que regula malament.

I crec que regula malament perquè aquí no havíem de regular quin és el dret del ciutadà espanyol. El ciutadà espanyol, per ser ciutadà espanyol, té dret a l'atenció sanitària. Per tant, per a nosaltres s'obre la regulació de la seguretat social. En segon lloc, havia de regular en funció de les directives europees per com atenem els estrangers, bàsicament els europeus, i havia de regular, des del punt de vista solidari, com exercim la solidaritat amb aquella gent de fora que no té papers, sense vulnerar el dret d'Europa, que no puguem exercir com a europeus a l'hora de ser solidaris en nom de tot Europa. Per tant, en aquest sentit, així ho hem fet saber al ministeri, i aquesta és la nostra posició.

També he de dir que el ministeri s'ha mostrat obert a escoltar-ho i s'ha mostrat obert..., parlo del ministeri i la ministra, no sé si..., millor dit, la ministra... –que no vol dir el mateix que el ministeri, eh?–, la ministra ha estat disposada a escoltar-ho i a sentir-ho i es compromet a tenir un retorn quan arribi, en termes de correcció, en aquest real decret en l'àmbit del Parlament de l'Estat per ser ratificat.

Per tant, entenem, a més, que és un pas absolutament enrere, tenim un sistema nacional de salut des de la Ley general de sanidad. Jo continuo insistint que tampoc va fer els deures completament l'Estat en aquest sentit, perquè, malgrat que tenim la Ley general de sanidad, el reglament dels drets continua sent de la seguretat social.

Jo els demanaria que mirin un informe, que és accessible, del Ministeri de Treball de l'any 2006, de la Fundació Innovaciones, si no ho recordo malament, que parla precisament d'això: que s'ha de prendre una decisió definitiva de si l'assegurament, si el model sanitari espanyol és seguretat social o és sistema nacional de salut, per via de la regulació, no per via dels fets, sinó per la via dels fets ens comportem com un sistema nacional de salut, però no ens comportem com un sistema nacional de salut per via de la regulació.

Per tant, aquest informe, que és molt important i està molt ben fet i és dels millors informes que s'han fet, posava sobre la taula que s'havia de prendre aquesta decisió, i aquesta decisió no s'ha pres encara. I automàticament veiem que es pren indirectament aquesta decisió per via d'aquest real decret.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, a totes i a cada una de les qüestions que planteja el decret –a totes i a cada una– hem dit al ministeri quina era la nostra posició. I la nostra posició continua sent la de tenir un siste-

ma nacional de salut –un sistema nacional de salut– amb els principis inspiradors del model Beveridge del model que inspira la Ley general de sanidad, la llei Lluç, i, per tant, allò que inspira la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

I hi ha una sèrie d'aspectes que, en tot cas, en la segona part de la intervenció, també de detall, li explicaré la nostra posició.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bé. Conseller, si està d'acord amb els arguments, que no proclames, sinó arguments que jo li feia, li he de dir que ha trigat molt a dir-ho, i el Govern ha trigat molt a manifestar-se sobre una qüestió de tanta transcendència com aquesta i en què hi ha tanta gent preocupada i angoixada a Catalunya, perquè hem sentit clarament la veu del lehendakari basc, i hem sentit la veu del Govern andalús, però no hem sentit fins ara, aquí i avui, la veu del Govern català, que jo..., ja li ho dic, que ja li expresso que estem satisfets o d'acord amb el que vostè diu que donarà assistència sanitària a les persones excloses.

I li voldria dir que ens expliqués una mica més..., que fes una mica més de concreció, perquè això no es pot fer de qualsevol manera, i, en qualsevol cas, que no facin, diguéssim, com planteja el Govern de l'Estat, que s'ha exclòs social, o s'ha d'estar en una situació de pobresa extrema per rebre assistència sanitària, sinó que aquestes persones puguin rebre assistència sanitària ordinària, normalitzada, com la resta de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Però, si vostè em diu que estem d'acord..., jo li plantejo també que faci algunes coses, no? La primera és que vostès ho portin al Tribunal Constitucional. Si compartim que aquest reial decret és inconstitucional, que vulnera la Constitució i l'Estatut, que ho portin ja..., que no esperin a la seva tramitació, que ho portin ja al Tribunal Constitucional. Com també li ho demanem, i ja li ho hem demanat, que portin el Reial decret d'educació al Tribunal Constitucional, i que no l'apliquin pel que fa també a l'increment de les ràtios del nombre d'alumnes o la no-substitució de mestres..., diu, creiem que salut i educació no els han d'aplicar i no els han de complir. Doncs, la consellera d'educació, a diferència del que havíem sentit, es veu que sí que complirà el que li pertoca.

La segona qüestió que li plantejem, l'altra qüestió que li vull plantejar és que tot això ho expliqui al conseller d'Economia, perquè tinc la impressió que el conseller d'Economia no va en la mateixa direcció. Perquè, miri, les seves paraules, les del conseller d'Economia, el que vénen a dir és: «Miri, aquí ja hem retallat prou. Aquí hem tingut una retallada, en aquests dos anys, d'un 14 per cent, amb un increment de les llistes d'espera del 43 per cent, i ara per continuar retallant...» –ve a dir-ho el conseller d'Economia–, «per continuar

canviant el model, el que necessitem és que Madrid, el PP ens canviï les lleis de l'Estat.» Perquè jo li plantejava un tema fonamental en què vostè no ha entrat que és el del copagament; que nosaltres rebutgem el copagament, el que estan fent amb els medicaments i el copagament en general, no? I em sembla que, en aquest sentit..., ja li ho vaig dir l'altre dia, però, li vull tornar a repetir les paraules del president Mas en el debat d'investidura: «Que el Govern que espero a presidir no és partidari del copagament a la sanitat. Els principals usuaris del sistema són els jubilats i la pensió mitjana del nostre país és d'uns nou-cents euros el mes. El copagament afectaria la part més vulnerable de la nostra població.» Miri, com si ho haguéssim dit nosaltres mateixos, això, ho subscriu plenament. I no em digui que ara han descobert que Europa, la major part de països de l'Europa continental..., perquè el Regne Unit és un sistema també nacional de salut, doncs, resulta que fa un any i mig no sabien que a Europa hi havia sistema de copagament.

Miri, si el nostre sistema sanitari és dels millors del món, és el tercer o el quart millor del món, ho és per la universalitat i ho és per la *gratuitat*. I miri, i és un sistema que ha estat infrafinançat, el 6,5 per cent del PIB amb relació a la mitjana europea del 7,3 per cent del PIB. Si traiem la gratuïtat en l'accés als serveis sanitaris, es creen barreres d'acció especialment per als sectors més febles i es perd la qualitat.

Però, miri, vostès sempre parlen de..., vostè, no?, ha fet referència sovint al model holandès. Doncs, a Holanda, la reforma que van fer els està sortint segurament..., els està sortint força cara. És el segon país de l'OCDE que destina més en sanitat: el 12 per cent, el segon país després dels Estats Units. Després de la reforma un ciutadà holandès paga un 38 per cent més de la seva butxaca, i un punt del salari com a cotització sanitària. No és aquest el model cap a on hem d'anar.

Vostè ho deia abans: «Tenim un sistema nacional de salut...» –Beveridge, eh?, originari del Regne Unit, després de la Segona Guerra Mundial, una conquesta de les classes populars– «i el que hem de fer és mantenir-lo com un element fonamental del sistema català, amb tots els seus elements: la universalitat, el seu caràcter públic i la gratuïtat.» Perquè aquestes són les tres condicions fonamentals per ser un sistema equitatiu i un sistema de qualitat per a tots els ciutadans de Catalunya.

Bé. No em queda temps, perquè hi hauria molt a dir amb relació a la targeta... –el que vostè explicava–, la targeta sanitària per als estrangers.

En aquest cas..., en aquests casos el Govern el que ha de fer és complir la norma, i el que ha de fer el Govern és exigir als països amb els quals l'Estat espanyol té conveni que paguin. Això és una excusa de mal pagador, la del Govern del PP, perquè l'objectiu no és resoldre el problema de la targeta europea, l'objectiu del PP és carregar-se el sistema nacional de salut.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller, per al torn de rèplica, té la paraula.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Bé. No em castigui tant el conseller d'Economia, que bastants problemes té ja ell sol amb la situació econòmica i que a sobre... Jo crec que, a veure, hem de centrar les opinions en cada un dels àmbits en què has d'opinar.

El conseller d'Economia considera..., jo considero insuficient les mesures aquestes, des del punt de vista de la finalitat econòmica que perseguien, eh? La finalitat econòmica que perseguien era dotar a les comunitats autònomes d'instruments que els permetessin gastar menys diners o ingressar diners. Aquest era el principi que inspirava això. Recordin que aquesta era la finalitat.

Des del punt de vista econòmic –i així ho vaig dir, només en sortir del *consejo interterritorial* i ho vam dir des del primer dia–, això és absolutament insuficient per a aquestes mesures que nosaltres demanàvem al Govern de Madrid, en el sentit de complir amb aquells principis per a la sostenibilitat dels sistemes universals de salut, que proclamava l'OMS el 2010.

Quan no n'hi ha prou amb els recursos mancomunats –és a dir, amb els impostos de tots– s'han de buscar recursos addicionals, i cada un dels països ha de buscar les fórmules per buscar aquests recursos addicionals de forma transitòria, sempre que aquests recursos addicionals no siguin una barrera econòmica que impedeixi l'accés a l'atenció de les persones.

Per tant, esperàvem de Madrid alguns elements en aquest sentit. I, molts d'aquests elements estan enfocats en aquest sentit, però l'instrument que es desprèn del decret, per nosaltres, fa que tingui una doble valoració: una, insuficient si es pogués complir; i, dues, molt difícil de complir des del punt de vista instrumental que es planteja en aquest decret.

Per què no hem anat als tribunals a impugnar tot això? Perquè..., home!, nosaltres creiem que si la ministra està disposada a atendre les nostres sol·licituds... –que ara li diré quines–, més amb relació al redactat del decret, i aquest redactat pot ser corregit en aquest sentit, doncs..., i ens donem per satisfets amb la correcció, i no vulnera ni principis d'autonomia, ni vulnera el principi del sistema nacional de salut, doncs, no tindria sentit això, perquè creiem, almenys, en aquest petit espai de negociació de pocs dies amb la ministra –estem parlant del dia 16 o 17–, i jo he agafat el compromís amb la ministra, que, si són ateses les nostres peticions, doncs, intentarem treballar conjuntament.

Dit això, ja m'he posicionat clarament sobre què entenc per model sanitari català i el model sanitari del conjunt de l'Estat.

Permeti'm també que li digui algunes coses respecte a unes altres consideracions del decret. Una de les coses que era molt important, des del punt de vista de la cohesió a nivell estatal, era que solucionéssim definitivament

el problema de la lliure circulació dels ciutadans per Espanya i que no tinguéssim aquells problemes a les franges frontereres, que no tinguéssim aquells problemes dels desplaçats, aquelles guerres entre comunitats autònomes, que si no atenem la gent de l'Aragó a Lleida, que si els medicaments a la Costa Daurada, etcètera, que hem viscut tots els governs de Catalunya. I, finalment, es pren l'acord al *consejo interterritorial* de fer un fons de garantia a través del qual paguéssim tots aquells ciutadans que són atesos en altres comunitats autònomes, i, per tant, d'aquest fons, que el dotàvem totes les comunitats autònomes, òbviament..., contra aquest fons facturariem l'atenció sanitària que prestéssim a una persona coberta pel pressupost d'una altra comunitat autònoma.

Tot això fins aquí bé. Però, clar, el sistema per poder fer això ens sembla absolutament complicadíssim de fer. I així ho hem fet notar a la ministra. Crear un capítatiu en funció de si fa més d'un mes que està en una altra comunitat autònoma, en funció de si..., això és absolutament irrealitzable. Per tant, estant d'acord amb el principi que hi ha d'haver aquest fons de cohesió, aquest fons de garantia, no estem d'acord que això sigui factible d'aquesta manera. Per tant, no es resol el problema. Per tant, volem que es resolgui el problema, no que es faci el fons si el fons no resol el problema.

En segon lloc, les mesures de prestació farmacèutica..., si s'han llegit bé el decret, tal com està fet el decret, fa copagar també la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria. Nosaltres a això hem dit que no, de cap de les maneres, i que s'ha de corregir per tal que no s'interpreti d'aquesta manera.

Per altra banda, nosaltres creiem que si s'ha de copagar el transport sanitari –i som partidaris dels recursos addicionals excepcionals com la situació que vivim–, en tot cas, el transport sanitari ha de tenir uns límits que no perjudiquin aquells que utilitzen el transport sanitari amb l'obligació de fer-ho perquè són malalts crònics que van a hemodiàlisi, que van a tractaments de rehabilitació, etcètera. Per tant, sí, sempre que hi hagi unes limitacions que ho facin suportable i limitacions per nivell de renda.

Quan estem parlant dels mecanismes de copagament per nivell de renda a farmàcia, sempre ho hem defensat –sempre ho hem defensat– i ho continuarem defensant, no per taxa activa o passiva, sinó que no es pot produir que un aturat sense subsidi hagi de pagar el 40 per cent i un pensionista amb una renda superior a cent mil euros no hagi de pagar res. Per tant, creiem que aquesta és la manera de fer-ho.

També, deixi'm que li digui una cosa: no confonguem repagament amb copagament, eh? El copagament és que quan un no pot arribar a pagar un altre ha de complementar la despesa que no pot fer. Això és un copagament. En el nostre cas dona la casualitat, sempre i històricament, que el sistema sanitari del nostre país mai ha tingut suficient per pagar la prestació farmacèutica i ha hagut de demanar que copagui la gent des de *in illo tempore* el medicament per copagar, per acabar pagant entre dos en funció de les proporcions que s'estableixin. No és un repagament. El copagament de far-

màcia és una cosa instituïda fa molt de temps i que per als impostos; es paga una part dels medicaments per als impostos, però no tots els medicaments.

Per tant, es paga el 60 per cent del medicament a les classes actives i el 100 per cent del medicament a les classes...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...passives. Per tant, aquesta és la realitat del sistema. Després podem fer la lectura i utilitzar la semàntica com creiem més oportú.

També és cert que...

El vicepresident segon

Senyor conseller, si us plau...

El conseller de Salut

...acabo— estant d'acord amb aquest principi, creiem que és irrealitzable, des del punt de vista tècnic, amb el termini que planteja el Govern, que en el mes de juliol puguem comptabilitzar aquests ingressos perquè serà impossible la seva aplicació.

I permeti'm que també els digui que nosaltres, des del punt de vista d'alguns dels aspectes del reial decret, home, creiem que s'haurien hagut de parlar una miqueta més —i així li ho hem fet saber a la ministra—, perquè hi han coses que són competència exclusiva de la comunitat autònoma. No ens poden dir, a nosaltres, per a quants números de llits hem de tenir una farmàcia hospitalària; ja ho tenim regulat, és competència nostra.

Per tant, hi han molts aspectes de l'organització que nosaltres creiem que no és competència de l'Estat fer-ho. I, per tant, s'extralimita en les seves finalitats aquest decret... —i amb això acabo—, i sobretot si pensem que aquest decret la finalitat que tenia era ajudar les comunitats autònomes que tinguessin instruments que no tenen...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...competències, per estalviar diners i per augmentar els seus ingressos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema públic de salut (tram. 300-00160/09)

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorables consellers..., coincidència: aquest decret és invasiu amb les nostres competències, però vostè no ens ha respost, honorable conseller, què és el que pensa fer per no complir-lo. I aquí vindrà tota la meua intervenció.

Però jo, primer de tot, vull començar perquè és fonamental en aquest moment conèixer el posicionament del Govern de la Generalitat envers el reial decret llei sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat del sistema i per a millorar la seva qualitat i alhora per assegurar les prestacions sanitàries. I, permeti'm, honorable conseller, que sigui insistent en aquest tema perquè precisament, avui dia, això continua sent una incògnita.

I continua sent una incògnita perquè diversos membres del Govern han anat fent declaracions públiques i no totes elles en la mateixa línia. L'única que jo podria ficar és que..., l'únic fil conductor que tenim és que tots vostès des del Govern, han estat molt tebis —molt tebis— davant d'un decret, que és veritat, és invasiu —és invasiu— i que, a més a més, el que és més greu: penalitza doblement els usuaris de la salut de Catalunya.

Vostè, quan surt del consell territorial, surt i diu: «Són mesures que van en la línia adequada.» Bé. Però són insuficients —són insuficients. Vostè és dels pocs consellers —és dels pocs consellers— que demana més reformes, que demana més retallades. Amb tot, el mateix dia, i posteriors, vostè fa declaracions i diu: «El Govern s'està plantejant l'aplicació de l'euro.»

I, miri, l'endemà, el mateix portaveu del Govern i el mateix conseller d'Economia esvaeixen qualsevol dubte i posen en qüestió les seves declaracions i desmenteixen que el Govern es replantegi retirar l'euro per recepta. I, a partir d'aquí, entrem en un concurs d'idees per veure qui és el més agosarat per fer les retallades més grans.

I, a tall d'exemple, el portaveu del Govern ens parla de cobrar l'hospitalització, l'estada hospitalària, a deu euros per dia; el conseller Mas-Colell al cap de pocs dies ens diu que no, deu euros que no, amb cinc euros per estada hospitalària... I vostè, honorable conseller, no fa declaracions. Cap declaració respecte a això. I això —i això— no dóna confiança a la ciutadania —no dóna confiança a la ciutadania—, això porta moltes incerteses. I, malgrat aquest desgavell, els resultats que se'ns apunten per a tots els catalans i les catalanes és que els pensionistes —els pensionistes—, que ara no paguen res per als medicaments, amb aquest reial decret i amb les mesures aplicades pel Govern de la Generalitat passaran a pagar el 10 per cent del cost dels seus medicaments, en el qual haurem de sumar l'euro per

recepta, evidentment, establint els topalls, que, a hores d'ara encara no els sabem.

Miri, honorable conseller, a Catalunya la mitjana de les pensions és molt baixa, però és que, a més a més de la mitjana de pensions molt baixa, a Catalunya el cost de vida per a tots els pensionistes, per a tots els ciutadans i ciutadanes, és molt més elevat. I a Catalunya –a Catalunya– els nostres pensionistes hauran de pagar doblement que a la resta de l'Estat espanyol. I vostè continua dient que aquestes mesures són insuficients. Està obsessionat, honorable conseller a buscar només la racionalització de la despesa. Centri's alguna vegada en com podem millorar els ingressos, i que aquests costos no els hagin de pagar ni els pensionistes ni els sectors amb més vulnerabilitat.

Miri, aquí ens trobem amb una situació en què en l'àmbit de la salut hi ha hagut una delegació –per no dir una submissió– als corresponents departaments d'Economia. Els responsables de la salut..., miri, com a bons minyons, creuen i executen les polítiques que els diuen els seus responsables d'Economia. I no s'equivocui, honorable conseller, perquè el que està castigat és vostè, no el conseller d'Economia, com deia abans –el que està castigat és vostè.

Vostè també ens diu que a Catalunya no es faran més ajustos, que no es vol tocar el sou dels professionals, que no farà esperar més els usuaris per accedir a una intervenció quirúrgica. Però, bé, els primers passos per demostrar que aquest decret ens està perjudicant doblement a Catalunya s'ha de fer des de l'oposició. No tenien, vostès, dubtes que el decret era invasiu? Han hagut d'esperar tant de temps..., i han hagut d'esperar tant de temps sense ni una sola declaració per part de vostè? No és així en el cas d'educació, que la consellera Rigau va sortir, el primer dia, defensant les nostres competències, defensant el nostre autogovern.

Jo..., aquesta interpellació, honorable conseller..., jo li demano que en el seu torn de resposta ens doni..., li faig quatre preguntes molt concretes i li demano també concreció en la resposta.

Vostè ens acaba de dir..., i la primera pregunta és: vostè creu que és procedent la tramitació d'aquest real decret per la via de la urgència i de manera extraordinària? I em diu –vostè em contesta–: «Bé. Els de Convergència ja ho hem demanat.» No, senyor conseller, vostè està mal informat, perquè a la comissió en la qual se sol·licitava la tramitació d'aquest decret com a llei ens vam quedar sols Esquerra Republicana i Izquierda Unida. Convergència i Unió i el PSOE es van retirar, honorable conseller. Per tant, aquest decret, que no podem tramitar com a llei, no hi podem fer les aportacions que vostè està suggerint –que vostè està suggerint. Per tant, també li ho pregunto, ja que no ho podran tramitar com a llei, com farà aquestes aportacions o aquestes modificacions o aquestes millores en el decret.

I l'altra pregunta que li faig: vostè està d'acord que desmantellem el sistema nacional de la salut? Vostè està d'acord a passar d'un sistema universal gratuït a un sistema de l'assegurats? També ens ha dit que no. Però, què farà? –què farà? No ens digui que no, di-

gui'ns què farà vostè per demostrar-nos que vostè no està d'acord a passar d'un sistema universal a un sistema d'assegurats.

Perquè deixem enrere un sistema públic, universal, gratuït per a tots els ciutadans i passem a un nou model sanitari en què tindrem ciutadans amb unes condicions..., que és que els que puguin ser assegurats tindran unes condicions d'accés a la sanitat pública, i tindrem uns altres ciutadans que també tindran unes condicions d'accés diferents a la sanitat pública però que serà a través de la beneficència.

I la pregunta clau, honorable conseller, què farà vostè amb els joves de més de vint-i-sis anys? Joves de vint-i-sis anys que no tenen feina, i aquí tenim molts universitaris que han anat encadenant treballs a la mateixa universitat, però també molts..., tenim un atur superior al 50 per cent en la nostra gent jove. Per tant, vostè sap que tots aquells joves de més de vint-i-sis anys, que no han tingut un contracte laboral previ, no hi tenen accés, no poden tenir la condició d'assegurats. Per tant, permetrà que victimitzem de nou la nostra joventut? Ho permetrà, això, conseller? Permetrà que la nostra gent jove formi part d'aquesta bossa de la beneficència?

Miri, hi han altres llocs –i no hi vull entrar– que han dit que no ho aplicarien i han estat contundents i fins i tot han perillat els pactes de govern. Però..., abans s'ha parlat molt de la immigració i realment a mi em preocupen també totes les persones en situació d'irregularitat, però també tots aquells que tenen una irregularitat sobrevinguda. Aquí hi ha moltes persones immigrants que han estat anys cotitzant, que ara no tenen feina, que no poden renovar la seva targeta, i, per tant, queden en una situació d'irregularitat..., i aquests, molts d'ells tenen reagrupats els seus fills i les seves filles. Per tant, no són només els immigrants en trànsit cap a Europa –en trànsit cap a Europa–, sinó aquells immigrants que tenim instal·lats a casa nostra en situació d'irregularitat sobrevinguda i que tenen els seus fills i les seves filles a càrrec. Què passarà amb ells?

Però, què passarà amb les dones? Per exemple, les dones que s'han dedicat als treballs de la casa, als treballs reproductius, als treballs domèstics i que malauradament, miri, s'han separat de la seva parella i que ara no tenen cònjuge amb el qual quedar en la seva targeta sanitària? Què passarà amb aquestes dones? Aquestes dones no han tingut mai un contracte laboral! Què passarà amb aquelles dones que han estat anys i anys en el treball domèstic? Què passarà? Què farem des de Catalunya, honorable conseller? Quina protecció donarem a aquestes dones? Els joves, les dones, els tindrem a la categoria de ciutadans de la beneficència perquè no podran tenir la condició d'assegurats?

I, finalment, honorable conseller, què passarà amb el transport sanitari no urgent. I aquí penso, doncs, en totes les persones que han de fer tractaments oncològics o que tenen problemes d'hemodiàlisi. Hauran de pagar un 10 o un 50 per cent del cost d'aquest transport no urgent? S'ho podran pagar molts d'ells? És a dir, estem penalitzant aquelles persones que estan ma-

lalties, aquells que realment, doncs, tenen més dificultats per ser productius, per tirar endavant els seus projectes vitals.

Miri, honorable conseller, jo –de temes competencials en parlaré després a la segona part, però– li he de dir que tots nosaltres esperàvem molt més d'aquest Govern. Esperàvem, de vostè també, molt més. Esperàvem que vostè defensés el sistema públic de salut, que jo estic convençuda que se'l creu, però que no l'ha defensat. Però sobretot esperàvem més del seu Govern, per defensar les persones, i les persones en situació de més vulnerabilitat, que puguin rebre l'atenció sanitària que es mereixen.

Miri, aquestes mesures fan mal –fan mal–; són mesures que desmunten l'estat del benestar, obren la porta que uns pocs, honorable conseller, puguin incrementar el seu negoci i el seu benefici. Per mi són mesures que són insuficients a nivell recaptatori; per tant, no compliran l'objectiu per al qual han estat creades.

La presidenta

Senyora diputada, haurà d'acabar.

Carme Capdevila i Palau

Són –acabo, presidenta– mesures improvisades, honorable conseller, i són mesures ideològiques.

Li demano, si us plau, una resposta concreta a totes les preguntes que li he formulat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, sembla que el reial decret l'hagi fet el Govern de la Generalitat i el conseller de Salut, eh? Per tant, jo el que m'agradaria és, en la línia anterior que plantejava, continuar dient que, malgrat el que vostè pot afirmar, sàpiga que el reial decret de salut es va publicar el dimarts, no el dissabte, i que el dimecres aquest conseller estava marcant posició a tots els mitjans de comunicació d'aquest país. Si no ho va escoltar, és una altra qüestió, però no digui que no m'he pronunciat, perquè em vaig pronunciar clarament arreu, eh?, respecte a tots els aspectes que vostè ha plantejat i que reitero aquí.

Jo crec que hem d'intentar, perquè així se'ns ha dit i se'ns ha compromès, rectificar en moltes coses aquest decret. I per tant jo haig de creure en la bondat de la posició del Govern de Madrid que diu: «Escolti'm, rectificarem en mesura de tot el possible el que vostè ens diu, perquè creiem que té molta raó.» I després d'això haurem de decidir el Govern què és el que fa, si aquestes rectificacions no són preses en compte.

Per tant, jo en primer lloc ja li diré que nosaltres no acceptarem un sistema sanitari de la seguretat social a Catalunya. Entenem que això forma part de moltes

més coses que el mateix Estatut de Catalunya, i, per tant, com que això entenem..., vostè creu que és ideològic, jo entenc que és, malgrat que sigui ideològic –no vull entrar en aquest debat–, un error de *bulto*, eh?, des del punt de vista de la concepció de com s'ha d'acreditar, en un sistema nacional de salut, la condició d'assegurat, i que es respon com si fóssim Alemanya o com si fóssim França. Per tant, crec que és un error greu, des del punt de vista tècnic de qui hagi redactat aquest decret; entenc que això serà corregit perquè és que no pot ser d'aquesta manera que planteja el Govern, de cap de les maneres pot ser així, eh? Per tant, això, com que sé que hi ha la voluntat de corregir-ho, home, deixin que donem el temps necessari perquè això es corregeixi. No, jo ja li dic el que penso; ja he dit el que penso i ja he dit el que farem en el cas que això no sigui així.

Per altra banda, també haig de dir-li que, des del punt de vista de la concepció general de la situació, eh?, nosaltres tenim una situació, sanitat i el conjunt del país, on malauradament la situació econòmica que tenim ens obliga, malauradament, hi insisteixo, a haver de demanar més recursos a les butxaques dels ciutadans. Perquè, al final, qui ho pagarà això? És igual que sigui per via d'impostos, és igual que sigui per via de copagament, és igual per la via que sigui, mentre la via, hi insisteixo, no sigui una barrera d'accés, és la via que necessitem; si no, amb menys diners cada any –amb menys diners cada any– no podem fer el mateix cada any; hem pogut aguantar un any.

I ja sap que insisteixo que nosaltres el que esperàvem de les mesures del Govern de Madrid –Catalunya i em consta que totes les altres comunitats autònomes– eren mesures que milloressin els ingressos. Això és el que hem demanat reiteradament, eh? I aquestes mesures no milloren els ingressos amb la quantia amb què haurien de millorar-los, i a més a més introdueixen una sèrie d'aspectes de gestió que són, diguem-ne, poc correlacionats amb la finalitat que perseguia el decret.

Per tant, com que considerem que és insuficient, i així ho vaig dir el dia següent, nosaltres ens veiem en l'obligació primer vaig dir de mirar-nos si manteníem l'euro, després, fets els càlculs, jo mateix vaig afirmar que hauríem de mantenir l'euro perquè l'aportació que es podia fer a través d'aquest pagament no era suficient per poder ser coherent amb l'exigència de dèficit que ens fa el Govern de Madrid, perquè, d'una banda, s'exigeix un dèficit, i, per altra banda, les mesures no arriben en termes d'ingressos a poder complir amb aquests objectius. Per tant, en això la posició és clara. També he dit que s'hauria de tenir en compte, com ho he dit, hi insisteixo, a la ministra, els aspectes relacionats amb els copagaments del transport, etcètera.

Però fixi's en una cosa que crec que tots tenim la responsabilitat de fer, tots tenim aquesta responsabilitat, i també li ho he dit a la ministra i li ho he dit per escrit. Nosaltres hem de plantejar, sempre que no suposi barrera d'accés als serveis, als ciutadans, a aquells que poden, d'alguna manera, explicar-los clarament, i segurament tindríem la majoria de la comprensió de la ciutadania, si ho expliquéssim tots i ho expliquéssim bé, que és que, hi insisteixo, si som capaços

d'explicar-ho bé, que és molt més el que podem perdre que el que haurien d'aportar aquells que poden aportar.

Per tant, en aquests moments no està en risc aportar o no aportar, sinó que està en risc perdre o no perdre allò que tenim si no es fan les aportacions adients. I, per tant, jo insisteixo a creure que la negociació política ha de servir per alguna cosa. I, si no serveix, doncs, després ja prendrem les posicions oportunes des de la consideració que jo he fet en tots i cada un dels casos.

Hi insisteixo, el nostre model no és un model de seguretat social, no ho és. Una altra cosa és que algú hauria d'haver fet els deures en el seu moment. I els insisteixo que mirin l'informe que he citat abans en l'àmbit de l'Estat, per fer definitivament la normativa que donés de veritat resposta jurídica no a una manera de fer sinó a un sistema nacional de salut.

En segon lloc, entenem que és bo que hi hagi un fons de garantia, però no estem d'acord en el sistema en què accedirem a aquest fons de garantia.

Estem d'acord que la prestació farmacèutica es pagui per nivell de renda; hi estem absolutament d'acord, eh? I per tant hem avaluat bé que els extrems no siguin uns extrems, especialment els extrems de baix, que siguin lesius i que impedeixin l'accés al medicament. Entenem que això serà molt difícil d'aplicar. I, per tant, el rendiment econòmic d'això, que haurem de calcular-ho en una mitat de l'any, la seva aplicació operativa..., no pot ser que unes comunitats autònomes puguin i unes altres no. I, per tant, el gran repte és que es pugui fer totes alhora. I això ho veiem molt difícil.

I després hi han alguns temes en matèria de recursos humans que també inspiren el model seguretat social, que el personal funcional de la Generalitat que està en els serveis sanitaris, per què ha de passar a ser personal estatutari del règim de la seguretat social, eh?, quan a més a més és rebutjat per la majoria dels afectats.

Per tant, hi han una sèrie de coses que totes i cada una d'elles de manera detallada hem transmès al ministeri. I torno a insistir que esperem resposta a través de les correccions. I en funció d'aquesta resposta, com comprendre, mantindrem les posicions respecte al que no estigui corregit i evidentment abandonarem les posicions en allò que estigui corregit. Però li asseguro que totes i cada una de les posicions que hem transmès al ministeri amb la voluntat que el ministeri les escolti, i així ens ho ha dit, i corregeixi, nosaltres les mantindrem; estiguin corregides o no estiguin corregides és el que volia sentir. La nostra posició és la que és i, si aconseguim que estiguin corregides, millor, i, si no, mantindrem aquesta posició i actuarem en conseqüència amb totes les nostres accions polítiques possibles i amb les accions jurídiques i tècniques que es puguin fer en cada cas.

Però insisteixo que ens han de deixar aquest recorregut i pensar que l'acceptació... I jo diria explícita, eh? La ministra en algun cas ha reconegut públicament que hi havien alguns errors en aquest decret que

s'haurien de corregir. Per tant, hem de veure fins a on arriba aquesta solució d'errors, i a partir d'aquí..., sense que això signifiqui canviar cap ni una de les posicions que jo he expressat a la tribuna. Hi insisteixo: no al model de seguretat social, no a un fons de garantia que sigui absolutament impossible que funcioni i no a determinats copagaments que no tinguin barreres, com el del transport sanitari, i que facin que aquell que l'ha d'utilitzar per obligació reiteradament estigui penalitzat i no hi pugui arribar.

També hi han alguns elements molt confosos en el decret, per exemple si parlem de com rescabalar, perquè és una cosa que no acabem d'entendre que la gent hagi d'anar pagant i després la comunitat autònoma li ho hagi de rescabalar en sis mesos.

Per tant, des del punt de vista tècnic, amb independència de la part política, en què discrepem de model, del real decret, des del punt de vista tècnic, aquest decret tampoc és realitzable, eh? Per tant, les dues coses les hem fetes saber al ministeri, i per tant esperem, hi insisteixo. Ara, també li dic que mantindrem les posicions que, des del punt de vista públic i des del punt de vista escrit a la ministra, tenim. És a dir, és evident que no canviarem de posició perquè no es facin les correccions.

Per tant, si volia..., si és suficient aquesta resposta..., si no, en el segon torn ampliaré més la posició. També dir-li que totes aquelles coses que des del punt de vista d'enlairar competències..., també hi ha una voluntat per part del ministeri de corregir-les. I haig de creure en la bondat de les paraules de la ministra. I, si no, actuarem en conseqüència a partir del dia 16 en funció de com surti de les Corts el real decret finalment.

També haig de dir-li que havíem demanat per escrit abans que es fes l'acció en l'àmbit parlamentari que això s'havia de tramitar com un decret llei i no com un *real decreto*. També haig de dir-li que una de les coses de què ens hem queixat i també hem posat en consideració del ministeri ha sigut el procediment. És a dir, quan jo surto amb la ministra a la roda de premsa no teníem ni un paper; simplement m'ho havien anotat. Per això dic: «Escolti'm, va en la bona via des del punt de vista d'un sistema...» No s'havia ni parlat del tema seguretat social, eh? L'únic que s'havia parlat era de situar copagaments en l'àmbit de farmàcia que tinguessin uns límits i tinguessin unes franges a nivell de renda que no impedissin que la gent no tingués accés al medicament per raons de renda. Això és l'únic que hi havia, el dia del *consejo interterritorial*. Tota la resta apareix el dimarts, amb un *real decreto*, i no havia estat tractat amb cap conseller, ni bilateralment ni òbviament al *consejo interterritorial*. També ens hem queixat d'aquesta manera de fer-ho, entenent que era urgent fer-ho, però es poden fer les coses ràpid i no..., amb altres instruments que no el *real decreto ley*. I per tant també hem demanat que això no sigui la manera de fer habitual.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades. Vostè és un home bo, perquè, a aquestes alçades –a aquestes alçades– i després de tot el que hem patit a Catalunya de les deslleialtats contínues per part de l'Estat espanyol, que vostè tingui plena confiança encara en la paraula d'una ministra, francament, li dona a vostè el títol, que se'l mereix, d'home bo. Perquè ni amb governs anteriors ni amb el Govern actual; vostè sap que els incompliments per part de l'Estat han estat una contínua realitat i que els catalans i les catalanes ho hem patit de manera reiterada.

Per tant, jo no hi confio, honorable conseller, que la ministra faci cas. Perquè li pregunto una cosa molt senzilla. És a dir, el dia 17 això es matarà, aquest decret; es matarà aquest decret. I vostè sap que el Partit Popular té majoria absoluta a la cambra. Per tant, el dia 17 això quedarà liquidat i quedarà liquidat amb el contingut que té actualment. Sí que és veritat que s'han de fer reglaments *a posteriori*, i és possible que, amb aquests reglaments..., no?, s'ha de reglamentar per exemple topalls i algunes qüestions pel que fa al copagament en l'àmbit farmacèutic. És possible que, amb aquests desplegaments *a posteriori*, doncs, es pugui introduir. Però vostè realment hi confia que podrà..., que se l'escoltaran, que se l'escoltaran?

Miri, vostè em diu que sí que ha fet declaracions, i és veritat, honorable conseller; vostè les va fer l'endemà i el mateix dia que va sortir del *consejo interterritorial*. Però després no n'ha fet. I, si no, publiqui-les a la seva pàgina web del departament; al gencat/premsa posi-hi..., al gencat/salut/premsa posi-hi les seves declaracions, perquè allà no hi són, no hi ha ni una sola paraula oficial per part de vostè.

I jo continuo preocupada. És a dir, d'entrada no m'ha respost pel tema dels joves, que és una qüestió que realment me preocupa moltíssim.

Però ara també li vull continuar fent preguntes molt concretes. Quan vostè ens diu que les mesures són insuficients –per tant, hi estic d'acord–, d'on creu vostè, honorable conseller, que es podrà reduir la despesa? Digui'm d'on creu..., d'on reduirà despesa per donar compliment als objectius de dèficit que s'ha marcat l'Estat espanyol? D'on ho farà?

Perquè no em parli del pacte fiscal, perquè el pacte fiscal és una qüestió a llarg termini, i en això estem parlant d'una qüestió que passarà passat demà. Per tant, com ho farà vostè? Perquè no han fet mai l'esforç de treballar en la línia de millorar els ingressos, no han fet mai aquest esforç, ni han escoltat les propostes d'altres grups que sí que les han fet en aquesta línia.

Li pregunto, honorable conseller: està d'acord amb el que diu el portaveu del Govern, amb el que diu el conseller d'Economia de cobrar les estades hospitalàries? I quin preu hi posa vostè: deu euros, cinc euros? Està d'acord..., i ho ha dit, i en això és veritat..., és a dir, ha dit que no estava d'acord, doncs, en la vulneració dels drets individuals que ens afectaria aquest decret.

Però –l'altra pregunta que li formulo, molt concreta– vostè creu realment que aquest decret ens permetrà

millorar la sostenibilitat i la qualitat assistencial, amb aquest títol tan «rimbombant» que té el mateix decret?

I li pregunto, honorable conseller: portarà al Constitucional el dictamen, si el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries li diu que envaeix competències? Perquè tenim un exemple clar, recent, que és en el tema de la reforma laboral, que el Govern no l'ha portat al Tribunal Constitucional. L'hi portarà, vostè, el decret?

Jo li demano, honorable conseller, que davant d'aquesta situació que patim –i comparteixo amb vostè que a Catalunya s'han fet ja els deures, els deures que vostè diu– no fem pagar més als catalans i les catalanes, que no fem pagar més als catalans aquest doble peatge. Si vostè té d'aplicar el decret o decideix aplicar el decret, no cobri un euro per recepta; no ens faci pagar doblement –no ens faci pagar doblement.

Jo li demano, honorable conseller, que lideri vostè des del Govern la defensa dels ciutadans i que rebutgi de forma molt ferma totes les decisions que es prenen a l'entorn de l'àmbit de la salut. Mostri-hi la seva disconformitat; que a la seva pàgina web –allí on posa «gencat premsa»– del Departament de Salut hi hagi un manifest amb el qual vostè hi mostri amb fermesa la seva disconformitat, de la mateixa manera que avui ens ho ha dit aquí al Parlament. Utilitzi la interpel·lació i la seva resposta per penjar-la a la seva pàgina de premsa. Faci-ho, conseller, de veritat.

I no permeti que en nom de la crisi el Govern de l'Estat espanyol apliqui mesures recentralitzadores. No ho permeti. Prou de mesures recentralitzadores. I no permeti tampoc que es vagin desmantant poc a poc els serveis públics.

I un últim prec: si vostès opten per portar-lo al Tribunal Constitucional –no sé quina és la fórmula jurídica, eh?, i no li ho sé dir correctament, però sí que m'entendrà el sentit del que li vull dir–, demanin que no s'apliqui aquest decret mentre el Tribunal Constitucional n'estudia i dictamina la incompatibilitat. Això ho han fet al Constitucional amb lleis aprovades per aquest Parlament i que el Partit Popular ha portat al Constitucional. Per tant, suposo que es deu poder fer a la inversa i deu existir aquesta fórmula jurídica. Faci-ho, conseller, i defensi els catalans i les catalanes, i defensi un model, defensi una sanitat pública de qualitat, gratuïta, a Catalunya. I sobretot, honorable conseller, lideri noves formes per aconseguir més ingressos que ens permetin millorar el nostre sistema assistencial.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, estic d'acord que segurament hem d'estar permanentment exposant la nostra posició..., i que aquesta posició sigui accessible, però jo crec que la nostra posició ha estat sempre clara des del primer moment en la defensa del model

sanitari català públic. I, malauradament, hi insisteixo, no prenem decisions amb l'excusa de la crisi. Prenem decisions per culpa de la crisi, que és diferent.

Per tant, nosaltres ens veiem en l'obligació de prendre decisions perquè estem en una situació de crisi econòmica insospitada, no viscuda amb anterioritat, i que ens obliga a prendre una sèrie de decisions precisament per fer sostenible el sistema sanitari i no perdre una cosa que, com dèiem abans, ha estat molt desitjada i que a més a més he de dir que és l'enveja de molts altres països europeus, el nostre sistema de salut. I per això és atractiu per a molts ciutadans de l'estranger que, aprofitant la situació de facilitat d'accés que tenen, utilitzen el nostre sistema sanitari en lloc d'utilitzar el dels seus països europeus. Per tant, aquesta és una realitat, i hem hagut de prendre mesures en aquest sentit.

Des del primer dia jo he dit que havíem de fer dues coses. Una, gastar menys, perquè no teníem..., i vam dir: «Ajustarem fins aquí la despesa», i la resta és augmentar els ingressos. I en el primer consell interterritorial amb el Govern anterior ja vaig demanar que es traslladés aquesta posició a la comissió que correspon, que és el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Decidir que necessitem més diners ja ho vam decidir tots els consellers de sanitat que en aquells moments estàvem al *consejo interterritorial* i ho van ratificar els nous consellers. El sistema sanitari necessita més diners, i vam demanar tots, col·lectivament, a l'anterior ministra i a l'actual ministra que portessin aquest tema al Consejo de Política Fiscal y Financiera per veure d'on havien de sortir aquests diners. I menús d'opcions, n'hi havien molts, a tot Europa; via impostos finalistes, via impostos no finalistes, via taxes i copagaments. I, per tant, que es decidís des del punt de vista del Consejo de Política Fiscal y Financiera com havíem de finançar el sistema sanitari amb recursos addicionals per sobre dels que en aquells moments s'aportaven. I hi vaig insistir en el darrer consell interterritorial, on es va plantejar per sobre aquest reial decret. I continuo amb aquesta posició.

Nosaltres ja hem fet el màxim possible des del punt de vista de l'esforç, de l'ajust en la despesa. No podem anar més enllà si volem mantenir el model que tenim. Amb les dificultats que hem tingut en el 2011 no podem anar més enllà sense que això posi en perill el model sanitari tal com el tenim concebut. Per tant, en això hem estat clars des del principi.

Esperàvem, hi insisteixo, que aquest reial decret comportés elements que permetessin que aquests ingressos, d'alguna manera, encara que no haguessin passat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, poguessin fer-se efectius i contribuir a l'exigència de contenció del dèficit que se'ns fa des del Govern de Madrid.

Això no és així, i això ho vaig dir el primer dia. Perquè amb una regla aritmètica ben senzilla, no cal fer matemàtiques d'alt nivell, si a Catalunya gastem 2.000 milions en medicaments de recepta, el 70 per cent d'aquests 2.000 milions són receptes vermelles, això són 1.400 milions, i en el supòsit que sense topall tots els pensionistes paguessin el 10 per cent sempre, parlem de 140 milions. Si 140 milions per a una po-

blació com la catalana, ho extrapolem a l'Estat, no són 3.500 milions en copagament farmacèutic, que recaptarà l'Estat..., les comunitats autònomes.

Per tant, el tema econòmic no és..., falta allò que jo demanava: un compromís que ha d'estar per sobre dels consellers de sanitat i fins i tot dels ministres de sanitat, que és com..., l'Estat es fa amb mesures que permetin augmentar els ingressos destinats al finançament, hi insisteixo, finalista, en aquest cas, de l'atenció sanitària.

Per tant, a banda d'aquesta realitat, jo, si m'ho permet, ara passaria a la cadena de l'«i si, i si, i si, i si...», no? En primer lloc, insisteixo que mantindrem la posició que dic en aquest sentit respecte al contingut del decret i respecte a les formes del decret. Si el decret és corregit, escolti'm, nosaltres no haurem de fer cap actuació. Si el decret es manté en aquests termes, doncs jo crec que òbviament no sols envaeix competències de l'Estatut; jo crec que envaeix el principi que inspira el sistema sanitari i la nostra pròpia Constitució, i la mateixa llei bàsica, que és la Ley general de sanidad, no?

Però vostè, que em em diu que..., a vegades dir que una persona és un home bo a vegades és titllar-lo d'innocent. Jo hi crec, i mentre no es demostrï el contrari jo seré respectuós amb les relacions entre una ministra i un conseller. Sempre hi seré respectuós. I, per tant, si tinc la paraula d'una ministra que això es revisarà en el sentit que diem nosaltres, m'ho haig de creure. Una altra cosa és si vostè em demana quina expectativa tinc. Això és diferent. Però jo haig de creure'm la paraula de la ministra i respectar-la fins al moment on aquest document, aquest reial decret, sigui reial decret convalidat pel Parlament de l'Estat. I l'expectativa, com comprendrà, és una altra cosa.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, diputada.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració.

Interpellació

al Govern sobre el bilingüisme en l'Administració (tram. 300-00163/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable vicepresidenta Ortega, según el Estatuto de autonomía de Cataluña, artículos 1, 2, 3 y 71, la Generalitat forma parte de la Administración del Estado en Cataluña. Es un sistema institucional de autogobierno autonómico, pero no independiente, que debe cumplir las normas del estado de derecho al que pertenece y actuar con lealtad institucional y con sumisión plena a

la ley y al derecho. Son ustedes, por tanto, honorable vicepresidente, responsables de acatar y hacer cumplir la Constitución y el Estatut en el territorio catalán, incluidos aquellos aspectos que no sintonicen con sus objetivos políticos.

En materia lingüística, tanto la legislación como la jurisprudencia están muy claras. En Cataluña tenemos dos lenguas oficiales: una común con el resto de España y lengua materna y habitual de la mitad de los catalanes, el castellano, y otra originaria, peculiar y privativa, y en ese sentido propia, de Cataluña, por contraste con el carácter compartido del castellano, que es el catalán, lengua materna de la otra mitad de los catalanes y minoritaria en relación a la universalidad del castellano.

La realidad es que ambas lenguas han convivido en Cataluña prácticamente desde su origen, y el hecho de que una haya nacido en Cataluña no se percibe social, cultural o legalmente como más apropiada para la Cataluña del siglo XXI, que compagina y alterna ambas sin problemas.

Esta situación de cooficialidad con normalidad y sin preferencias queda consagrada legalmente tanto en la Constitución, artículo 3, como en el Estatuto de autonomía de Cataluña, artículo 6. El Estatuto de autonomía reconoce a los ciudadanos catalanes, además, en el artículo 33, el derecho de opción lingüística frente a las instituciones, las organizaciones y las administraciones públicas en Cataluña, lo que implica que los ciudadanos deben poder elegir voluntaria y libremente entre el catalán y el castellano sin que su elección les suponga retraso, gasto ni perjuicio alguno. Así lo indica expresamente la Ley de política lingüística en su artículo 10.2.

Como dije antes, catalán y castellano son lenguas usadas de manera equilibrada y estable en el tiempo por los catalanes, lo que hace igual de probable que un ciudadano se dirija a la Administración en catalán o en castellano. Por esto es evidente que solo se podrá garantizar el derecho de libre opción lingüística si las instituciones, las organizaciones y las administraciones públicas catalanas están preparadas y disponibles en ambas lenguas, tanto a nivel oral como escrito, con ecuanimidad y con objetividad.

Sin embargo, los grupos políticos nacionalistas han intentado tradicionalmente corregir este equilibrio legal, social y cultural desde las instituciones catalanas que controlan, abandonando la ecuanimidad y objetividad lingüísticas que la ley les impone y forzando un uso mayoritario y en lo posible exclusivo de la lengua catalana en estas instituciones, un uso que lógicamente no surge con naturalidad de una sociedad que es bilingüe.

Así, durante la elaboración del Estatuto de autonomía del 2006 los políticos nacionalistas intentaron dotar al catalán de la condición de lengua oficial de uso preferente en las administraciones y en los medios de comunicación públicos catalanes, además de imponer a los ciudadanos catalanes el conocimiento obligatorio de la lengua catalana.

Surgió entonces la duda de si este intento de imponer un uso lingüístico determinado queda cubierto por el mandato constitucional de respetar y proteger las distintas modalidades lingüísticas de España o si no se están vulnerando, de hecho, los derechos fundamentales de los propios catalanes, que consagran el Estatut y la Constitución.

Para aclarar este conflicto fue necesario el pronunciamiento de la única institución legalmente habilitada: el Tribunal Constitucional. La Sentencia 31/2010 del Tribunal Constitucional aclaró que ni la preferencia del catalán en la Administración y los medios de comunicación ni la obligación de conocer el catalán son compatibles con la Constitución española. Por tanto, en base a los principios de jerarquía normativa y garantía de la seguridad jurídica, ambos preceptos quedaron sin validez jurídica ni legal.

El fundamento jurídico 14.a de la sentencia nos dice, literal: «Toda lengua oficial es, por tanto, lengua de uso normal por y ante el poder público. También, en consecuencia, lo es el castellano por y ante las administraciones públicas catalanas, que no pueden tener preferencia por ninguna de las dos lenguas oficiales.»

Es decir, la Administración catalana debe ser perfectamente bilingüe, tanto en sus comunicaciones internas como externas, sin preferencias. Sus funcionarios deben poder expresarse en catalán o en castellano, pues ambas legalmente son lenguas de uso normal por el poder público. Asimismo, los ciudadanos deben poder expresarse también en cualquier lengua oficial ante la Administración catalana, pues las dos lenguas son legalmente lenguas de uso normal ante el poder público en Cataluña.

Más adelante leemos, en el fundamento jurídico 14.b, que «no teniendo la Administración derecho alguno a dirigirse exclusivamente a los ciudadanos en la lengua catalana, tampoco puede presumir en estos su conocimiento y, por tanto, formalizar esa presunción como un deber de los ciudadanos catalanes». Sigo leyendo literalmente: «Los ciudadanos residentes en comunidades autónomas con lenguas cooficiales tienen derecho a utilizar ambas en sus relaciones con la autoridad y solo obligación constitucional de conocer el castellano.»

Queda claro, pues, que no es legal la exclusividad de las comunicaciones en catalán. También queda claro que no es legal exigir el conocimiento del catalán a ningún ciudadano, que sí tiene derecho a expresarse en cualquier lengua oficial.

La disponibilidad lingüística afecta y compete a la Administración, pero no individualmente y con carácter generalizado a los ciudadanos que trabajan en ella.

Nos dice el fundamento jurídico 22: «Los particulares pueden preferir una u otra de ambas lenguas en sus relaciones con el poder público ubicado en Cataluña, y hacerlo, además, en perfecta igualdad de condiciones por cuanto hace a las formalidades y requisitos de su ejercicio», lo que excluye que quienes prefieran que su lengua de comunicación con las administraciones sea el castellano hayan de pedirlo expresamente. Es literal,

por tanto, la ilegalidad de la petición expresa. El que un ciudadano se dirija por escrito u oralmente en castellano a una administración o a un representante del poder público es suficiente para que se le conteste en castellano. Además de ilegal, este requisito es una evidente discriminación por razón de lengua, pues solo se impone a una parte de la sociedad por razón exclusiva de su lengua habitual.

Finalmente, el fundamento jurídico 23 nos aclaró que «en el marco de la política de fomento y difusión del catalán, las entidades e instituciones públicas pueden utilizar el catalán con normalidad, sin perjuicio de poder utilizar también con normalidad el castellano en sus relaciones internas, en sus relaciones entre ellas y en sus relaciones con los particulares». Es decir, el uso institucional del catalán no puede ni debe ser excluyente con el del castellano.

Sin embargo, la realidad institucional y pública en Cataluña no se corresponde con este marco. No hace falta buscar un ejemplo muy lejos: este mismo Parlamento, una de las instituciones más importantes del Estado en Cataluña, realiza sus publicaciones íntegramente en catalán, rotula sus dependencias y actos exclusivamente en catalán, realiza sus invitaciones o cualquier comunicación o publicación externa o interna en catalán, contrata traductores habilitados exclusivamente en catalán —no están habilitados para traducir al castellano. Si hubiera libertad de opción lingüística y disponibilidad lingüística reales, los carteles serían bilingües, las publicaciones serían bilingües y los usos lingüísticos bastante más equilibrados. Es evidente que existe un esfuerzo institucional por dar un trato preferente al catalán, en contra del mandato estatutario, en detrimento del uso del castellano, que queda, *de facto*, como lengua meramente tolerada y excluida como lengua de uso, tan normal, tan habitual en esta institución como es el catalán. Es evidente que vivimos una realidad lingüística parlamentaria artificialmente consolidada que se desmorona en cuanto salimos al Parque de la Ciudadela.

Esta situación es la que se repite en todas las administraciones catalanas que no están bajo control directo del Estado, porque el Estado sí cumple con el bilingüismo en Cataluña. (*Remor de veus.*) Tenemos los reglamentos de usos lingüísticos de las diputaciones de Lérida y de Girona, también del Ayuntamiento de Barcelona, que han sido impugnados y suspendidos cautelarmente por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña; suspensión que fue recurrida y sin embargo confirmada por el Supremo. Encontramos multitud de ayuntamientos que no disponen de impresos en castellano; instituciones catalanas como la Sindicatura de Cuentas, que trabaja exclusivamente en catalán, que envía los informes al Tribunal de Cuentas de Madrid en catalán, vulnerando el respeto tanto a las competencias lingüísticas de este tribunal como al criterio lingüístico territorial de sede de la autoridad que marca el propio Estatuto.

Honorable vicepresidenta, ¿cómo van ustedes a garantizar que el Parlament, la Generalitat, las diputaciones, los ayuntamientos, las empresas públicas, todas las instituciones catalanas, como la Sindicatura de

Cuentas o el Síndic de Greuges, utilicen con normalidad y sin preferencias catalán y castellano, que disponen de toda la documentación en soporte papel o informático, en catalán y en castellano, que atienden al ciudadano en la lengua en que el ciudadano se dirige a ellos sin solicitud expresa? ¿Cómo van ustedes a garantizar la rotulación bilingüe en todas las dependencias y edificios públicos? ¿Cómo van a garantizar a los trabajadores públicos la libertad individual para expresarse en la lengua oficial que elijan? Esto es lo que les exige el cumplimiento del ordenamiento jurídico, como le acabo de demostrar.

El límite al proyecto político de cualquier gobierno es el cumplimiento de la ley. Ningún responsable público está exento de esta obligación. Ningún responsable político está por encima de la ley.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, bona tarda; gràcies, presidenta. Diputades, diputats..., diputada García Cuevas, miri, li ho tornaré a dir: el Govern de la Generalitat compleix amb el sòmetiment a la llei i el dret amb lleialtat institucional, tal com li encomanen els articles 103 i 106 de la Constitució i els articles 2, 3 i 71 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que, no ho oblidem, però també és una llei orgànica de tot l'Estat.

Però crec que, abans de començar, potser hauríem d'analitzar què hi ha o què ens ha portat fins aquí. Fa gairebé un any, si no m'equivoco, vostè mateixa feia una interpellació sobre el compliment del principi de seguretat jurídica, en la qual ja em plantejava, en aquell moment, quines actuacions duria a terme el Govern de la Generalitat per tal de garantir el compliment de les sentències dels tribunals. I en aquella ocasió ja vaig tenir l'oportunitat de remetre'm, una altra vegada, als especials sobre la sentència del Tribunal Constitucional que van editar la *Revista Catalana de Dret Públic* i la *Revista d'Estudis Autònomic i Federals*.

Miri, diu el notari i professor de dret civil de la Universitat de Barcelona, Lluís Jou, en el seu article en aquesta mateixa darrera publicació, que en el primer any de la carrera de dret s'aprenen els rudiments de la interpretació de les lleis; però també s'hi ensenya que jutjar és aplicar una llei abstracta i general a un cas de la realitat concreta, de manera que, per dictar una bona sentència, cal que el tribunal es fonamenti no únicament en la llei, que també, sinó en la realitat a la qual s'aplica i la qual s'ha d'esforçar per conèixer.

Podem veure que en la Sentència del Tribunal Constitucional 31/2010, la sentència de l'Estatut, no es van tenir en compte aquestes premisses i, fins i tot, es va anar molt més enllà dictant una sentència carregada

d'apriorismes ideològics, una sentència contradictòria en els seus fonaments jurídics i esdevenia *de facto* una tercera cambra política, usurpava el poder sobirà dels ciutadans i ciutadanes. I mostra d'això, senyora diputada..., ho veiem quan la sentència parla d'una suposada i existent llengua comuna, de la qual no es parla en cap article de la Constitució espanyola; o bé quan tracta el deure de conèixer el català com una imposició mentre que el de conèixer el castellà és un deure exigible constitucionalment.

Si l'article 3.1 de la Constitució espanyola diu que «el castellà és la llengua oficial de l'Estat», també diu –vostè ho sap perfectament– en l'apartat següent que «les altres llengües de l'Estat seran oficials en les seves respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts». Aleshores, o bé el deure de conèixer el castellà ve de la seva oficialitat, o bé hi ha un greu biaix ideològic en el Tribunal Constitucional, que ha acabat afectant la mateixa sentència.

Entrem ja en matèria, pel que fa al bilingüisme a l'Administració: la sentència del Tribunal Constitucional només va declarar, com vostè sap perfectament, parcialment inconstitucional l'article 6.1 de l'Estatut, concretament el matís d'«i preferent». I, com ens ha deixat l'article..., com ens l'ha deixat? Doncs perfectament constitucional. Diu, textualment: «La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal amb les administracions públiques i també en els mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.» Aquest és el text consolidat i permès per l'alta magistratura. Vostè realment creu que, tal com ha quedat aquest article, s'ha de modificar o s'ha de canviar alguna norma del marc jurídic català? Vostè ho creu de veritat? Doncs, cap dels experts consultats i que es varen manifestar sobre la sentència de l'alt tribunal així ho considera.

Així mateix, pel que fa al català en l'ensenyament, com hem vist, i com la mateixa consellera Rigau en un ple anterior, el del mes de juny, ja li ho recordava, a Catalunya el Govern compleix perfectament amb el que hi ha regulat a la Llei general d'educació de Catalunya, a la LEC, que estableix les bases del nostre sistema lingüístic. I, és més, l'auto del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya resolent aquest passat 8 de març en el seu fonament jurídic quart diu que es manté el dret que tenen els fills dels demandants a rebre l'ensenyament en llengua castellana, reconeixent, en tal sentit, la seva situació jurídica individualitzada, situació que ja existeix en el marc jurídic donat per aquest Parlament amb l'aprovació de l'esmentada LEC. Així mateix, deixa sense efecte la possible interpretació d'afectació en el conjunt del sistema d'ensenyament de Catalunya, i estima, en el vot particular d'una de les magistrades, que totes les comunicacions dirigides a les famílies afectades s'han de fer en llengua castellana i que l'Administració de la Generalitat ha demostrat que continua existint una situació de desavantatge en l'ús de la llengua catalana.

Però, si volen, anem també a l'ús del fonament jurídic número 10 de la Sentència 337/1994, que es recupera i

se cita també en la Sentència 31/2010, de l'Estatut, i diu que «resulta perfectamente legítimo que el catalán, en atención al objetivo de la normalización lingüística en Cataluña, sea el centro de gravedad de este modelo de bilingüismo. Los fundamentos jurídicos están redactados con precisión y con claridad». I vostè mateixa ho deia el passat mes de juliol en la defensa de la Moció subsegüent a la interpellació sobre seguretat jurídica.

És cert, però, ho crec, que el que avui ens ha portat a aquest debat va molt més enllà d'una voluntat capficada pel compliment de les sentències. I jo diria que afecta més a la voluntat d'efectuar un canvi de model, no atenent-nos als principis legals o tècnics, sinó a unes voluntats ideològiques; un canvi cap a un model que és perfectament legítim però que en cap cas és el model que té el Govern de la Generalitat de Catalunya.

En qualsevol cas, diputada, com deia en el seu article de la *Revista Catalana de Dret Públic* la professora Pons Parera: «Tant de bo que les lectures que es facin d'aquest marc normatiu i jurisprudencial contribueixin a enfortir, des de la responsabilitat, el pacte exemplar de respecte i convivència lingüística vigent a Catalunya des de l'adveniment de la democràcia.»

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable vicepresidenta Ortega, usted me repite que se está cumpliendo la legalidad respecto al bilingüismo en la Administración, pero yo le he explicado con objetividad lo que dice la ley y la contradicción con el funcionamiento de la Generalitat.

Mire, usted sabe que la interpretación válida de la ley corresponde a los tribunales y no a las revistas jurídicas, y menos si se consultan los expertos jurídicos que convienen al argumento que se defiende. Y se olvida, siempre que menciona la Sentencia 94, la coletilla de «sin excluir al castellano».

Pero, bien, usted me dice una cosa, sabe que la realidad es otra. Le repito que el mandato estatutario y constitucional impide la preferencia en el uso por una u otra lengua en la Administración, impide la exclusividad del catalán en las comunicaciones a los ciudadanos, impide la exigencia del conocimiento de la lengua catalana, anula la petición expresa de lengua y, finalmente, limita el ámbito de la política lingüística a garantizar el uso normal tanto del catalán como del castellano en las instituciones. ¿Cómo vamos a tener un uso normal de ambas lenguas si toda la documentación, la rotulación, los soportes informáticos públicos están en una sola lengua, si las traducciones al castellano a veces se demoran y a veces no existen? ¿Cómo puede decirme que cumple la legalidad si exigen petición expresa para elegir el castellano? El ar-

título 5 de la Ley de régimen local de Cataluña se lo dice. Si el servicio de atención ciudadana, 012, no da opción a elegir la lengua de atención, ¿con qué igualdad se está atendiendo a los ciudadanos? ¿Cómo puede decirme que no exigen al personal que trabaja en la Administración catalana que conozca y utilice, si puede, en exclusiva el catalán?

Ustedes hablan de protección del catalán, de cohesión social, de niveles de catalán y castellano en los escolares, y el papel, el discurso lo aguanta todo; pero cuando vamos a los datos, cuando vamos a la realidad, nos enfrentamos con algo diferente. La realidad es que su política lingüística de imposición y de transgresión de las normas no está ayudando a la lengua catalana. Todas las encuestas así como los datos de la propia Dirección de Política Lingüística nos dicen que cada vez más catalanes conocen el catalán y cada vez menos lo usan fuera de su trabajo o de los estudios. Ustedes lo que están consiguiendo es que la lengua catalana se perciba, sin necesidad, no como una riqueza y un patrimonio cultural de todos, sino como una imposición más del Gobierno.

Tampoco es cierto que su política lingüística de cohesión social sea un modelo de éxito. Usted comprenderá que los ciudadanos que legítimamente conocen y usan con normalidad una lengua oficial no se puedan sentir cómodos, integrados ni en igualdad de condiciones en una administración que, sin necesidad, excluye su lengua. La exclusión nunca puede ser la base de la cohesión social.

Y tampoco hay evidencia de que los niveles lingüísticos de los escolares catalanes sean satisfactorios. Se están haciendo ustedes la trampa en el solitario. Si las pruebas PISA de competencia lingüística se pasan en catalán, entiendo que miden la competencia lingüística en catalán. Es evidente que no se pueden comparar con las pruebas de otras comunidades que se pasan en castellano. Son competencias en lenguas distintas; por tanto, resultados incomparables.

La realidad es que tenemos una generación de catalanohablantes que, sin necesidad, ha tenido que renunciar al nivel culto de castellano que les correspondía.

Honorable vicepresidenta, yo le decía «sin necesidad» porque yo entiendo que una sociedad bilingüe no necesita imposiciones, exclusiones, ni discriminación, no necesita un gobierno que incumpla la legalidad, para garantizar el respeto y la protección de las lenguas minoritarias y de sus hablantes. Hay otros modelos acordes con la legalidad y que sí garantizan el éxito de la convivencia, de la integración, de la igualdad de oportunidades, que es el modelo estatutario, el modelo constitucional del bilingüismo perfecto e integrador. Tiene usted ejemplos en otras comunidades bilingües, como Galicia, Valencia o Baleares.

Usted me acusa de generar confrontación y división, pero yo le pregunto, honestamente, ¿quién genera confrontación, el que pide que se cumplan las leyes o el que se salta las leyes?, ¿quién genera división, el que defiende el uso libre de dos lenguas o el que quiere imponer una de las dos lenguas?

Yo entiendo que para ustedes sería mucho más cómodo que les dejásemos adaptar el cumplimiento de la legalidad a su conveniencia política, que les permitiéramos vulnerar los derechos de los ciudadanos, su derecho a tener una administración bilingüe, su derecho a no cambiar de lengua, su derecho a no hacer petición expresa de lengua, su derecho a educarse en un sistema bilingüe, su derecho a integrarse en dos lenguas. Yo entiendo que para ustedes es mucho más cómodo que los padres catalanes emprendan penosas batallas judiciales para recuperar unos derechos que la ley les da y la Generalitat les quita. Pero, mire, el cumplimiento de la legalidad no se negocia. Tampoco se negocian los derechos de los ciudadanos, que están por encima de los políticos y de los gobiernos; estos derechos sí, ¿sabe por qué?, porque son derechos consagrados por nuestro ordenamiento jurídico y protegidos por el sistema de garantías de nuestro estado de derecho, que funciona.

Siempre se está a tiempo de rectificar. Sepa que, desde la lealtad, y para que esta interpelación sean constructiva, yo le ofrezco toda la colaboración del Grupo Popular para realizar todos los cambios legislativos en Cataluña y funcionales en la Administración de la Generalitat necesarios para garantizar sin discriminación alguna los derechos lingüísticos de todos los ciudadanos catalanes, elijan usar el catalán o elijan usar el castellano.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Senyora Garcia Cuevas, miri, a mi em recorda..., sap aquella pel·lícula *El dia de la marmota*, que passí el que passí anem al mateix debat? Doncs... (*Remor de veus.*) Vostè em recorda aquesta pel·lícula... Senyora Garcia Cuevas, a vostè ningú li impedeix que parli aquí en castellà, en aquesta cambra. (*Persisteix la remor de veus.*) Tampoc estaria de més que algun dia ho fes... Deixi'm que li ho digui, eh? Defensem el bilingüisme en totes les conseqüències. (*Veu de fons.*) Oi, i tant, que és lliure. I així ho demostra. I aquesta llibertat i aquesta no-divisió és el que s'aplica des del Govern i és el que s'aplica sempre des del Parlament de Catalunya. Per tant, no busquem elements que en aquest país han cohesionat i han unit i que no han dividit.

Però jo deixi'm que comenci per on he acabat. Miri, vostè em posava de manifest el seu model, però jo ja li he dit que el seu model no és compartit ni pel Govern ni per la majoria d'aquesta cambra parlamentària, com així es va veure, va quedar reflectit en la moció subsegüent a la seva interpellació en la qual, doncs, no va obtenir cap recolzament de la cambra. I els arguments que ha utilitzat avui, doncs, tornen a ser un altre cop els mateixos que va utilitzar. Vostè ens ve aquí a

fer-nos creure, doncs, que estan basats en arguments jurídics i en raons de dret, i són raons ideològiques totalment. Vostès d'alguna manera fan una cursa també i intenten buscar el seu espai amb Ciutadans. I, per tant, jo el que lamento és que utilitzin la llengua com a element partidista.

Però vostè deia, en el passat, i agafo paraules seves, que els ciutadans no entenen que *los cargos institucionales*, deia vostè, puguin permetre's no complir les normes que no comparteixen, no?, deia, i puguin permetre's no complir les sentències que limiten els seus projectes polítics, que no són interpretables, que estan molt clares, com li he exposat abans, no?

I si bé això és cert, i entenc que sí que ho és, entenc que també ben aviat veurem com el seu partit, amb una majoria molt aclaparant al Congrés dels Diputats, entrarà la reforma de la Llei orgànica del poder judicial per tal de fer complir allò que demana la Sentència, que vostè deu conèixer perfectament, 31/2010 del Tribunal Constitucional, que expressament diu que tots els càrrecs de l'Administració de justícia han de saber i demostrar que coneixen la llengua catalana per tal d'exercir-la a Catalunya, no?

D'altra banda, com deia, entenc que el Govern de l'Estat també acatarà i complirà allò que ha disposat, no únicament el Tribunal Constitucional, que també, en la seva sentència, el passat 8 de novembre, sinó també el Tribunal Suprem en la seva sentència de la sala del contenciós sobre la transferència de l'IRPF a les comunitats autònomes per als programes de cooperació i voluntariat social, que, a més a més, dóna la raó a la Generalitat.

O que complirà d'una vegada també amb la disposició addicional tercera que marca una llei com és l'Estatut, eh?

Per tant, escolti, vostè no pot venir aquí i donar-nos lliçons que les lleis s'han de complir i el seu partit, doncs, a Madrid no complir-les, no? Per tant, aquí sí que li demano la col·laboració. Vostè diu que no complir les lleis divideix; doncs, escolti, mans a la feina, que en tenen molta, no?

Tornant al tema que ens ocupa, senyora García Cuevas, el que no farà aquest Govern, perquè els mateixos tribunals li han donat la raó, és laminar tota aquella legislació que protegeix la nostra llengua pròpia, la nostra cultura. I no ho farem com ho han fet vostès, només arribar al Govern de les Illes Balears, carregant-se tota la protecció legal en la Llei de règim jurídic de l'Administració de les Illes, en la Llei de la normalització lingüística, en la Llei de la funció pública, o mantenint una discriminació de la llengua catalana en l'Administració, com està succeint en el País Valencià.

Per tant, el Govern de la Generalitat, aplicant el principi que Catalunya, tal com marca el nostre Estatut, és Estat, vetllarà per la protecció i la difusió de la llengua i la cultura catalana, vetllarà pel compliment del que disposa el nostre ordenament jurídic actual, incloent també el que disposa l'article 3.3 de la Constitució, que moltes vegades també s'oblida de recordar, i que diu que la riquesa de les diferents modalitats de

llengües existents a l'Estat és un patrimoni, és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i d'especial protecció.

Per tant, amb aquestes paraules acabo la meua interpellació, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyora García Cuevas, per quin motiu em demana la paraula?

María José García Cuevas

Por una cuestión de orden, presidenta...

La presidenta

Per una qüestió d'ordre? Quina qüestió d'ordre?

María José García Cuevas

Son contradicciones, porque yo...

La presidenta

No, senyora García Cuevas... (*Veus de fons.*) Senyora García Cuevas, perdoni, però en les interpellacions normalment mai s'han considerat les al·lusions (*veus de fons*); han tingut dues possibilitats per parlar-ne... (*Veus de fons.*)

La presidenta

No... Senyor Millo, vostè ho sap. Normalment –excepcionalment–, mai s'ha donat la paraula. Per tant, no la hi dono.

Interpel·lació

al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials (tram. 300-00161/09)

Continuem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la Llei orgànica del poder judicial i la planta i la demarcació judicials, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, honorable vicepresidenta, sembla que avui el tema estatutari formarà part dels debats d'aquesta tarda, perquè jo també insistiré en temes estatutaris.

Aquesta interpellació aborda dos temàtiques diferents, però amb un únic objectiu, que és tenir un autogovern més fort a Catalunya en l'àmbit de l'Administració de justícia. Els socialistes volem una administració de justícia més eficaç, més eficient, amb un model respectuós amb les competències que té la Generalitat de

Catalunya i amb un objectiu molt clar: facilitar l'accés de la ciutadania al servei públic de la justícia.

La primera de les temàtiques que abordem a continuació s'ha de situar precisament en el marc de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006, un estatut aprovat per aquest Parlament de Catalunya, referendat pel poble de Catalunya, aprovat per les Corts Generals i retallat pel Tribunal Constitucional; un estatut que dedicava tot un títol a la justícia i que, entre les seves novetats, tenia l'article 97 i en ell un òrgan anomenat el Consell de Justícia de Catalunya, definit com l'òrgan de govern del poder judicial a Catalunya, com a òrgan desconcentrat del Consell General del Poder Judicial.

La Sentència 31/2010, de 28 de juny, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat presentat per noranta-nou diputats del Partit Popular, precisament, contra l'Estatut va qüestionar l'existència d'aquest òrgan. L'anul·lació de l'article 97 i d'altres articles frustra inicialment l'objectiu perseguit per l'Estatut i deixa sense efecte els requeriments que es dirigia a la Llei orgànica del poder judicial per tal que preveïés l'existència del Consell de Justícia de Catalunya com a òrgan, ho repeteixo, desconcentrat del Consell General del Poder Judicial.

Els experts, en l'informe sobre la sentència demanat pel president de la Generalitat José Montilla, van considerar que en la sentència s'efectuaven afirmacions que permetien confirmar que un consell de justícia de Catalunya no estava totalment vetat en la perspectiva constitucional i, per tant, opinaven que la reparació dels efectes d'inconstitucionalitat de la sentència podrien venir de la mà de la incorporació d'aquest Consell de Justícia de Catalunya a la Llei general del poder judicial.

Què ha canviat des de la sentència del Tribunal Constitucional fins a la data? Quina és l'oportunitat política de plantejar avui aquesta interpellació i parlar del Consell de Justícia de Catalunya? Doncs, l'oportunitat ens ve donada pels nous esdeveniments polítics que s'han succeït amb les eleccions generals i amb el triomf del Partit Popular.

El Grup Parlamentari Socialista considera que ha arribat el moment de proposar ara la creació del Consell de Justícia de Catalunya, tenint en compte que el Ministeri de Justícia ha plantejat la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, i ha de ser, segons l'opinió dels experts, el que ens ha de permetre en aquest marc situar aquest òrgan del Consell de Justícia de Catalunya.

Ara, honorable consellera, entenem nosaltres que és el moment, més tard ja no serà possible. I ens preguntem quin és el capteniment del Govern al respecte, què pensa fer el Govern de la Generalitat per aconseguir la creació d'aquest òrgan del Consell de Justícia de Catalunya? Ha plantejat aquesta qüestió davant del Govern central? Em consta que sí. Tinc davant, precisament, la nota de premsa que va sortir el passat dia 7 de maig en què reclamaven l'existència d'aquest consell, la creació d'aquest consell.

Però, bé, nosaltres voldríem saber quins passos pensa fer des de la conselleria, des del Govern de la Generalitat, per fer possible aquest òrgan. Entenem que cal aconseguir-ho, honorable consellera. Ens tindrà al seu costat si així ho fa. I creiem que és molt oportuna. Nosaltres vam plantejar aquesta interpellació sense saber que vostè tenia aquest consell de la sectorial de justícia. Però si això ho aconsegueix, si ens necessita, ens tindrà al seu costat. Però volem que vostè passi al davant, volem que vostè lluiti per aconseguir aquest òrgan.

Bé, l'altra de les temàtiques que volem abordar també la considerem de summa actualitat i constitueix una preocupació per als operadors jurídics, per als usuaris de la justícia, per als col·legis d'advocats, de procuradors, per als ajuntaments, i considerem que aquesta també ha de ser una preocupació per al Govern de la Generalitat, i és la que fa referència a la proposta del Consell General del Poder Judicial respecte a l'agrupació de partits judicials.

El Grup Parlamentari Socialista aquí vol saber quin és també el posicionament del Govern davant la proposta del Consell General del Poder Judicial sobre aquesta agrupació de partits judicials. I tot això s'ha produït, evidentment, davant de la proposta de modificació de la Llei de demarcació i planta judicial.

Coneixem i coincidim amb el comunicat que precisament es va produir per part del Departament de Justícia el passat dia 27 de maig, però entenem que en aquest... (*veus de fons*) –ai, perdó, d'abril, 27 d'abril–, comunicat del Departament de Justícia –gràcies. I el que ens sorprèn és la poca fermesa que en ell es manifesta respecte a aquesta proposta. Sabem que és una simple proposta del consell general, però entenem nosaltres que aquí s'havia de manifestar una major fermesa i contundència enfront d'aquesta proposta que es plantejava. I una de les coses que ens han sorprès d'aquest és que el departament diu: «El Departament de Justícia no ha iniciat la preparació de la proposta que li correspon en l'àmbit de les seves responsabilitats executives per modificar, si escau, aquestes agrupacions judicials.» Perquè és precisament aquí on el Grup Parlamentari Socialista vol saber quin és el posicionament del Govern davant d'aquesta proposta. Ens preocupa. Ens preocupa molt que, davant d'una possible modificació de la Llei orgànica de demarcació i planta judicial, aquí, la Generalitat, que té competències sobre la matèria, competències reconegudes tant en la Llei orgànica del poder judicial com en l'Estatut d'autonomia, doncs, digui: «Miri, nosaltres encara no ens hem plantejat el que farem.» És preocupant.

És preocupant perquè entenem que haurien de tenir, com a mínim, els criteris establerts, pensats, tot i que sabem que hi ha molts canvis legislatius que pensa plantejar el ministeri i que ha anunciat el ministre en les seves primeres compareixences, tant en el Congrés com en el Senat, que puguin servir d'excusa, en el sentit de dir: «Bé, com que s'han de plantejar molts canvis, nosaltres ja veurem el que farem.» No, jo crec que es poden avançar propostes al respecte.

No ens oposem nosaltres, eh?, que hi hagi una modificació de la Llei de demarcació i planta judicial; el que esperem és que, per part del nostre Govern, doncs, es tingui preparada quina és la resposta que ha d'introduir davant de les propostes que ens puguin fer i tenint en compte les competències que tenim al respecte.

Honorable consellera, jo li vull fer una sola pregunta, i aquesta interpellació té aquesta finalitat. Vostè pot tranquil·litzar els usuaris de la justícia del Prat, d'Esplugues, de Cornellà, de Sant Boi, de Santa Coloma de Gramenet, de Berga, d'Igualada, de Vilafranca del Penedès, de Mollet del Vallès, de Vic, de Ripoll, de Santa Coloma de Farners, de la Bisbal d'Empordà, de Balaguer, de Cervera, de Falset, de Valls, de Gadesa i d'Ampostà? Pot tranquil·litzar-los i dir que no es durà a terme la proposta presentada pel Consell General del Poder Judicial?

Consellera, digui'ns quina és la seva proposta. Esperem una resposta al respecte, perquè entenem que aquesta proposta que s'ha presentat no és altra cosa que una retallada del nombre de partits judicials; no aporta cap modernització a l'organització judicial; és contradictòria amb la pretesa proximitat de la justícia; no racionalitza l'organització judicial. Els serveis resultaran, sens dubte, més costosos per als ciutadans sense cap garantia de major eficiència. No es preveu un desplegament immediat de totes les comunicacions telemàtiques. No es preveu un desplegament de l'oficina judicial. No es tenen en compte les càrregues de treball, etcètera.

Per tant, consellera, digui'ns, tranquil·litzi'ns de quin és el model, com ho pensen, això, defensar i, sobretot, garanteixi'ns que això no es durà a terme.

Però, abans d'acabar aquesta interpellació que ha arribat al punt, sí que voldria dir-li que tenim altres motius de preocupació el Grup Parlamentari Socialista i que volem aprofitar aquest moment per a traslladar-los-els: és el tema que acaben d'entrar en vigor les taxes judicials catalanes.

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar...

Agnès Pardell Veà

I aquestes taxes judicials catalanes –gràcies, presidenta; un segon– s'afegiran a les estatals, i donaran com a resultat que a Catalunya, els usuaris de la justícia de Catalunya pagarem el doble que la resta de l'Estat per interposar exactament els mateixos litigis. A Catalunya estem davant d'una cursa d'obstacles d'accés a la justícia per als més necessitats. Ho diem així d'alt i fort. En aquest àmbit es farà una Catalunya de les dues velocitats.

Honorable consellera, cal garantir un accés a la justícia des de la proximitat, des de la concepció del servei públic. Volem un govern que no només defensi les competències, sinó que també defensi els drets dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, estem d'acord: hi ha una part important de l'Estatut d'autonomia de Catalunya sense que s'hagi produït el desplegament, i també pensem, nosaltres, que aquest desplegament ha de ser efectiu.

Diu que els últims esdeveniments polítics en facilitaràn el desplegament. Bé. A mi el que em fa pena és que el desplegament es pot fer en qualsevol moment sempre que es modifiqui la Llei orgànica del poder judicial. La veritat és que en relació amb aquest tema durant l'últim any de l'anterior legislatura estatal no es va aconseguir del ministre de Justícia el suficient compromís per tirar endavant aquesta modificació de la Llei orgànica del poder judicial. I no només per al desplegament en matèria de consells de justícia, sinó també de traspassos del personal de l'àmbit de la justícia, que també és una prioritat absolutament necessària perquè aquesta justícia que volem tots sigui més eficient i més eficaç.

Bé, em pregunta què faré respecte d'aquest tema per aconseguir..., o què he fet, podríem dir, fins ara. Doncs, immediatament després que l'actual Govern de l'Estat va prendre possessió, i concretament el ministre de Justícia, em vaig reunir amb ell el 8 de gener del 2012 i ja li vaig parlar d'aquest tema. El ministre es va mostrar receptiu a la proposta i em va demanar que li presentés una proposta per escrit. El mateix dia, 8 de gener, a la tarda vaig anar al Consejo General del Poder Judicial i em vaig reunir amb el vicepresident del *consejo general*, que li vaig explicar també l'oportunitat de posar en marxa el desplegament d'aquest òrgan de govern, atès que el ministre de Justícia ja havia fet moltes manifestacions al respecte, i em va dir també que fes una proposta.

Per tant, a tots dos els vaig traslladar ja, el 8 de gener del 2012, l'oportunitat de desplegar en aquest sentit l'Estatut. Però, en relació amb aquest tema, a petició meua, en data 2 de febrer del 2012, l'Institut d'Estudis Autònomic va emetre un informe, que li vaig encarregar, sobre les, diguem-ne, modificacions que cal dur a terme en tota la normativa estatal per implementar totes les previsions del capítol tercer, dedicat al poder judicial, tal com analitza la Sentència 31/2010; informe que va referir al desplegament d'aquest títol i, per tant, d'aquest capítol II, que estableix la creació dels consells de justícia. L'informe fa una anàlisi de tota la normativa que s'ha de modificar –si vol el posaré a la seva disposició– i fa una valoració del que diu la sentència en relació amb tota la normativa estatal.

A banda d'això, el 17 de gener de 2011, ja quan vaig arribar al departament, vaig demanar al Gabinet Jurídic de la Generalitat un informe sobre els termes amb què calia plantejar la negociació amb el Ministeri de Justícia de cara a la futura implantació del Consell de Justícia de Catalunya. En data 22 de febrer del 2011, el

Gabinet Jurídic va emetre aquest informe, en el qual va identificar també els articles de la llei orgànica que haurien de ser modificats, però no ens va donar unes propostes de redacció d'articulat en substitució de l'articulat actual.

Doncs, amb això i amb aquest informe de l'Institut d'Estudis Autonòmics hem estat treballant i tenim una proposta de redacció que pràcticament ja està enllestida; el que passa és que voldré, abans de presentar-la al ministre de Justícia, demanar nous informes a l'Institut d'Estudis Catalans, perquè m'agradaria que es pronunciés sobre aquesta proposta d'articulat i també al mateix Gabinet Jurídic central.

Respecte a la modificació de la llei orgànica amb els consells de justícia..., per a la creació dels consells de justícia, efectivament no anem sols en aquesta petició, perquè no només Catalunya, sinó sis comunitats autònomes més tenen previst en el seu estatut la creació dels consells de justícia, que són Aragó, Andalusia i València, que, a més, tenen les competències en matèria de mitjans materials i personals transferides a les comunitats autònomes, però també Castella-Lleó, Illes Balears i Extremadura. Atès que hi han comunitats autònomes interessades en els consells de justícia, però que no estan representades a la sectorial de justícia, jo..., vam tocar el tema de la llei orgànica l'altre dia, es va comentar aquest tema, però prefereixo, tal com vaig quedar amb el ministre i amb el vicepresident del Consejo General del Poder Judicial, enviar-los directament aquesta proposta a tots dos perquè es pronunciïn al respecte. Aquestes són les actuacions que, de moment, hem dut a terme.

Respecte de la demarcació i planta, home, vostè em diu que el comunicat de premsa del Departament de Justícia del 27 d'abril no és prou contundent. Pot ser que no sigui prou contundent dir que el Consell General del Poder Judicial no té competències al respecte i que l'estudi esmentat –tal com el qualifico jo, d'estudi– no té cap validesa jurídica i la seva aprovació per part del ple del *consejo* no tindrà efectes pràctics. Si això no és ser prou contundent, doncs..., pot ser que no, ja em dirà quines paraules he d'utilitzar perquè sigui més contundent de cara al futur.

D'altra banda, és cert que el consell de ministres ha aprovat una comissió per modificar l'elaboració d'una nova llei de demarcació i planta judicial. El *Butlletí Oficial de l'Estat* diu «text articulat», i penso que en aquesta utilització de termini, aquest termini o aquest nomenament, encomanda de funcions que s'ha de fer és correcte, perquè, si veiem la Llei de demarcació i planta, una cosa és el text articulat i una altra cosa són els annexos que acompanyen el text articulat.

Per tant, sembla que el Ministeri de Justícia el que farà és, efectivament, un text articulat, que és en el qual és competent. Perquè, després, tal com diu, no només la Llei orgànica del poder judicial, el mateix Estatut d'autonomia i també la Constitució espanyola, realment qui ha de proposar la demarcació en aquest àmbit són les comunitats autònomes, i a més a més també es fixa des d'aquí la capitalitat del partit judicial; qüestió que va explicar erròniament la portaveu del Consejo Ge-

neral del Poder Judicial, que va dir que corresponia al Ministeri de Justícia.

El passat 3 de maig el *consejo* va aprovar en el ple, efectivament, aquest document de treball, i el dia 4 també en una roda de premsa convocada al departament vaig ratificar-me en el comunicat del dia 27 i vaig tornar a aclarir que aquest document és un simple informe, que la llei orgànica estableix un procediment i que, per tant, vaig expressar de manera clara, ho crec, que el consell no ha respectat aquest procés, i el que ha fet és fer entrada a una proposta de demarcació en un moment que, ho sap, és inoportú i absolutament improcedent des del punt de vista procedimental, quan sap que el Ministeri de Justícia ha nomenat un grup de treball per elaborar el text articulat.

El *consejo* fa una sèrie de propostes que no li corresponen fer, perquè, segons el procediment aplicable i previst en tota la normativa, el *consejo* no fa propostes, sinó que fa, al final d'aquest procés d'elaboració del projecte legal, un informe, que la mateixa Llei orgànica del poder judicial diu que no és vinculant, abans de trametre tot el projecte a les Corts Generals, que seran les que definitivament aprovaran la llei.

En qualsevol cas, nosaltres no opinarem del que dirà o farà ni el Tribunal Superior de Justícia ni la resta dels tribunals superiors respecte del contingut de l'informe, però sí que manifestem que és un moment que, no només per al moment en què s'ha produït, sinó també per al moment que vivim de modificació normativa, és ple d'incerteses perquè hi ha modificacions tan importants que poden modificar la planta i el funcionament dels tribunals en el nostre país, que és millor esperar. I hem proposat a la sectorial de l'altre dia, al ministre, que la demarcació i la planta siguin els últims elements que es modifiquin dins de tot aquest context. Perquè, primer ell ha comentat que vol presentar una modificació o una nova llei d'enjudiciament criminal, atorgant la instrucció al fiscal, que passarà als jutjats d'instrucció, i creant una segona instància penal; per tant, això modificarà substancialment des del punt de vista penal. I també la Llei orgànica del poder judicial està previst que incorpori la creació dels tribunals d'instància. Això, des del punt de vista civil, és també un canvi substancial en tota l'organització judicial. I, des d'aquest punt de vista, considerem que no és oportú ni adient que es comenti ara l'abast on han d'arribar els partits judicials.

M'he comunicat amb tots els alcaldes que han trucat al Departament de Justícia interessant-se en aquest tema. Em vaig reunir amb el de Ripoll el 25 d'abril; amb el de Cervera hi va parlar la secretària de Relacions amb l'Administració de Justícia i tinc una reunió pendent amb ell; amb el de Balaguer hi vaig parlar personalment el 27 d'abril; amb el de Berga el 3 de maig, i amb el d'Igualada, amb el qual també tinc una reunió pendent, el pròxim 4 de maig.

Igualment, vaig enviar el mateix 4 de maig al president del *consejo* una carta, que també podria posar a la seva disposició, en què expressava la improcedència formal i substantiva de la proposta feta.

Només em manca explicar-li què va passar l'altre dia a la sectorial de justícia. El ministre va ser l'únic que va agrair al *consejo* aquest esforç. Es va comprometre a parlar amb les comunitats autònomes. Pot ser que, per prudència, no va dir, no va voler dir en aquell moment que el procediment que s'havia seguit era inadequat, però va dir que tindria en compte les comunitats autònomes. Va justificar la proposta del *consejo*, perquè diu ell que hi ha una urgent necessitat de transformar unes demarcacions del segle XIX, basades en el món rural i en les deficient comunicacions, el segle XXI, quan l'única demarcació que és del segle XIX crec que és la província –la demarcació judicial és de 1988 i ha patit modificacions posteriorment. I totes les comunitats autònomes van manifestar de manera unànime el procediment que havia seguit el Consejo General del Poder Judicial...; tots els consellers van expressar allà, en la seu de la sectorial, el seu rebuig.

Respecte a la reacció del Departament de Justícia, va manifestar amb claredat...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...que no era el moment adequat...

La presidenta

...hauria d'acabar.

La consellera de Justícia

...per posar en marxa una modificació de demarcació i planta, atesa la gran quantitat de normes processals que el mateix ministre havia anunciat que voldria posar en marxa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, li agraïm, jo en concret, no només, i el grup interpellant, sinó tots els grups parlamentaris presents en la cambra, aquesta àmplia informació que ens ha donat respecte a tots els tràmits i passos i reunions que s'han fet per part del Departament de Justícia.

Però jo el que vull és traslladar una preocupació molt gran que existeix en tots els partits judicials pel que està passant. I començaré la meua intervenció tal com he acabat, que aquí el que ens ha d'importar és no només l'exercici de les seves competències com a govern de la Generalitat sinó també la defensa dels drets dels ciutadans de Catalunya.

I, clar, aquí tenim el tema que jo crec que ha de ser el *leitmotiv* de la nostra actuació. Tenim pàgines i pàgines de diaris que s'han estat publicant en tots mitjans, locals, comarcals, però jo crec que aquest, per exemple, és una síntesi molt bona del que han estat dient els operadors jurídics i usuaris de la justícia; diu: «Rebuig total de Balaguer i Cervera a la supressió dels partits judicials.»

I agafem les opinions, i aquí en trobarem d'àmplies i variades, que ens diuen: «Si ens traslladen als jutjats de Lleida, el problema de falta de mitjans i de personal serà el mateix o més greu, i la justícia serà menys accessible.» Una opinió des de Cervera: «No he vist res semblant en trenta-sis anys de professió; encareix els tràmits i és una greu pèrdua per a la Segarra i l'Urgell.»

Si anem a veure..., i és un exemple, eh?, és un exemple, simplement, del que està succeint arreu del territori de Catalunya, davant d'aquesta proposta d'agrupació de partits judicials. Si agafem un exemple, molt gràfic, tenim Cervera. Cervera té vuit segles –vuit segles– de tradició jurídica; una tradició jurídica que es remunta al segle XII, en plena edat mitjana, i que ha continuat de forma ininterrompuda fins avui. El partit judicial de Cervera ha donat noms de juristes memorables, com Roca Sastre, Faus i Condomines.

Si anem al partit judicial de Balaguer, aquest es va crear l'any 1835. Actualment està format per quaranta-un municipis de la Noguera, el Segrià, l'Urgell i el Pla d'Urgell. La població total del partit ascendeix a 65.143 habitants, 16.779 dels quals viuen a Balaguer.

D'altra banda –d'altra banda–, tenim un tema, pel que fa a Balaguer, que encara és més colpidor, perquè en aquest moment s'està construint l'edifici judicial, que segurament acabarà 2012-2013, amb un cost de 5,5 milions. I el qui diu Balaguer..., existeixen altres edificis judicials que o bé s'han acabat recentment o bé estan en construcció, que suposen inversions importantíssimes per a edificis judicials. Ens preguntem: què farem amb aquests edificis judicials? Què passarà amb aquests?

Per això jo demano al Govern de la Generalitat que ens digui quina és la seva proposta. Sabem que s'hi està treballant, i molt, segurament, però hem de saber quins seran els seus criteris, quin és el seu plantejament, com pensen defensar tot això. Perquè aquí tenim..., jo he volgut recordar que existeix el Llibre verd de la justícia a Catalunya, i en aquest llibre verd, que data de l'any 2005, ja es van incorporar alguns criteris pensant en la modificació de la Llei de demarcació i planta judicial.

Allà ens parlaven que calia tenir en compte factors com població empadronada i estacional, càrrega de treball real i potencial dels òrgans judicials, ajust amb les demarcacions i ubicacions de centres i altres serveis públics relacionats amb l'Administració de justícia, distància i temps de desplaçament dels usuaris, organització territorial, organització eficient de l'Administració de justícia, recursos financers disponibles, etcètera.

Per tant, hem de tenir, hem de tenir plantejaments, hem de tenir criteris per saber, en un moment determinat, si ens arriba una proposta, com aquesta impacta en el territori, perquè, de fet, del que avui estem parlant és de l'impacte que hem vist que es pot produir amb aquesta proposta d'agrupacions de partits judicials que ens ha fet el *consejo*.

Estic parlant d'això: volem saber, volem conèixer quin és el posicionament del Govern respecte al futur, a futures agrupacions judicials, quins seran els criteris. Ja sé que hi ha moltes novetats en marxa i que aquestes impactaran a l'hora de pensar, però pensem en criteris. Pensa consensuar aquests criteris? Pensa consultar amb els col·legis d'advocats? Pensa consultar amb altres organitzacions, alcaldes, ajuntaments, etcètera?

Aquest és el tema que nosaltres avui plantejem i del que ens interessaria tenir una resposta a l'efecte.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Illustre diputada, bé, té vostè tota la raó. Evidentment, ens ratifica tot el que ha dit en la nostra posició. S'ha d'estudiar tots els factors i elements que poden intervenir en una modificació de partits judicials, tal com són les càrregues de treball actuals, circumstàncies geogràfiques de transport, la segona instància penal o no, la creació dels tribunals d'instància o no, la possibilitat de la creació dels tribunals de base o no, justícia de proximitat, que a més a més nosaltres defensem, perquè també així està recollit en l'Estatut d'autonomia, i que el ministeri sembla que no està..., mal alineat, atès que proposa una desjudicialització de les faltes i bàsicament el desenvolupament de l'expedient electrònic.

El que està clar és que no s'ha de tocar allò que funciona, si no hi han nous elements que ens aboquin a modificar en benefici del ciutadà. I això és el que farem. I això és el que proposarem al *ministerio* en el seu dia; que penso que el *ministerio* tampoc va en una línia diferent. Perquè si mirem, en el pressupost del 2012, les inversions en equipaments judicials que farà el Ministerio de Justicia, miri, tenim: des de Múrcia, l'edifici judicial de Múrcia, de 565.000 habitants, el partit judicial, baixant a Ponferrada, 134.000; Plasencia, 100.000; Almendralejo, 65.000, però també farà un edifici per a Almagro, de 30.000 habitants. Per tant, home, penso que el *ministerio* tampoc està en la mateixa línia del Consejo General del Poder Judicial, si aquest any de prioritzar les inversions fa un edifici per a un partit judicial de trenta mil habitants.

En conseqüència, crec que, bé, hem d'esperar a veure com es desenvolupen aquestes qüestions. I crec que a aquest efecte és important un informe de veritables experts que es va elaborar durant l'any 2009 per en-

càrrec del consell de ministres, de 24 d'abril, que sense definir i dibuixar cap mapa, va establir uns principis de demarcació i planta de futur molt interessants.

Per tant, el que hem de fer és tranquil·litzar clarament tots els nostres alcaldes; no es tocarà res sense que hi hagi motius per tocar; els equipaments que estan en marxa continuaran i s'acabaran, i es posaran, evidentment, en ús i en funcionament.

I així ho vam demanar també al ministre, que si es plantejava una modificació de la demarcació i planta, primer, el més essencial, que no tingués cost durant els pròxims anys i que s'establís una entrada en vigor amb el suficient sentit comú per poder amortitzar totes les inversions que s'estaven fent en aquest moment, precisament quan és tan costós mantenir equipaments, i segur que nosaltres dos sabem perfectament que en el món de la justícia encara costa més mantenir aquests equipaments quan en la prioritització en l'àmbit social és on ara s'han d'esmerçar els esforços.

Només dues paraules respecte a les taxes, perquè també li donaré la informació de la sectorial de l'altre dia. El ministre va proposar la possibilitat d'augmentar..., bé, ell diu que augmentarà les taxes de funció jurisdiccional d'una manera que va expressar..., amb efectes dissuasius, no amb efectes recaptatoris només, per evitar la interposició de futures reclamacions en segona instància, fet que ens preocupa, primer, perquè, bé, la segona instància és un dret del ciutadà a obtenir la tutela judicial efectiva, i a més a més un 30 per cent de les sentències en aquest moment es revoquen en la segona instància, potser que perquè hi han molts jutges, fiscals, etcètera, de naturalesa substituïda.

Per tant, esperarem a veure quina és la proposta que fa. Ell vol vincular el resultat d'aquesta recaptació a cobrir les despeses de la justícia gratuïta a tot l'Estat, però també va dir que, si es produïa un doble finançament perquè aquestes despeses ja estan incorporades als costos dels traspassos, doncs, hauríem de retornar la gran part del que en principi donaven per cobrir aquestes despeses. Per tant, hem d'esperar.

Ens van prometre un informe per escrit; ens van dir que ens enviarien l'avantprojecte de llei d'aquestes taxes. I, quan tingui més informació, estic a la seva disposició per parlar de tot allò que calgui i que la pugui tranquil·litzar, per a una millor defensa dels interessos dels ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Interpellació

al Govern sobre les concessions de peatges a la xarxa de carreteres (tram. 300-00158/09)

Té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, vamos a seguir hablando de peajes –vamos a seguir hablando de peajes. Y vamos a seguir hablando de peajes porque los ciudadanos han dicho «basta». Vamos a seguir hablando de peajes, repito, porque los ciudadanos han dicho «no vull pagar». No vamos a hablar de peajes porque hubiese una inquietud en esta cámara acerca de un *greuge històric*, un agravio permanente, no, no; estamos hablando en esta cámara, porque los ciudadanos, una vez más, se han adelantado, han tomado posiciones y han decidido que no quieren seguir pagando unas autopistas amortizadas.

Y vamos a seguir hablando porque, ¿qué ha hecho el Gobierno al respecto?, ¿ha salido a dar explicaciones?, ¿a hacer pedagogía política?, ¿a explicar el por qué, el cómo, el cuándo y el dónde se decidió prorrogar determinados peajes y explicar a los ciudadanos las bondades de prorrogar las concesiones en determinados peajes? No.

Estamos aquí para hablar de peajes porque el Gobierno lo que hizo fue actuar con nocturnidad y alevosía, con nocturnidad y alevosía pasando de una forma rapidísima, prácticamente a velocidad de autopista, de ser comprensivo con la decisión de los ciudadanos, de algunos ciudadanos, a ser el cobrador del frac de una concesionaria, a salir amenazando con sancionar de una forma irregular, porque no hay ningún artículo en ninguna ley que permita a la Generalitat sancionar a los ciudadanos que deciden no pagar un peaje, una relación privada entre un ciudadano y una concesionaria. Salieron ahí a hacer de cobrador del frac para amedrentar a los ciudadanos. E hicieron lo que suelen hacer: propaganda. Propaganda, ¿cómo? Pues no sé si induciendo una reunión el pasado Pleno, el miércoles, con Abertis –espero que en la réplica pueda explicar algunas cosas en función de lo que usted me diga– para emitir un comunicado una noche sin firma advirtiendo de unas sanciones y después para convocar, no sé si con nocturnidad, un grupo de peajes a las ocho de la noche el día 14 para intentar desviar la atención, una atención que también se ha desviado esta mañana haciendo renacer o revivir un Frankenstein que se presentó hace muchos años aquí, que no ha servido para nada más que para pasearlo indolentemente por el Pleno del Congreso de los Diputados.

Y hoy vamos a hablar aquí de la verdad sobre los peajes en Cataluña, una verdad incómoda. Es una verdad incómoda para aquellos que son cómplices de la prórroga de unas autopistas amortizadas en nuestra comunidad, cómplices de que los catalanes llevemos pagando la friolera de cuarenta y cuatro años autopistas. Cuarenta y cuatro años. Yo tengo cuarenta y dos. Fíjense, tota la vida. ¿Deberíamos seguir pagando peajes? No, porque se amortizaron estas inversiones, la mayoría de ellas. ¿Por qué se siguen pagando peajes? ¡Ah!, esta es la gran duda. Quién, cómo y por qué, la verdad sobre los peajes. ¿Por qué seguimos pagando peajes amortizados en Cataluña? ¿Quién tomó esas decisiones? Y ¿por qué se tomaron? ¿Por qué tenemos que seguir pagando los catalanes tramos de autopis-

ta que hemos pagado veinte, treinta y cuarenta veces? ¿Por qué? ¿A quién beneficia? ¿A quién beneficia?

Hablaba esta mañana el *conseller* del agravio y del abuso que sufrimos los catalanes en materia de peajes, palabras textuales suyas. El agravio real..., «a los catalanes se les ha acabado la paciencia». ¡Oh, y tanto, que se nos ha acabado la paciencia! Lo que no se les ha acabado a algunos es la capacidad de manipular e intoxicar. Esa no, esa permanece estable y permanente. De intoxicar y manipular la verdad. Porque de dónde procede este agravio, quién lo provoca y a quién beneficia es lo que nunca se dice. Según usted el problema es Madrid. Madrid, la pérdida Albión. Madrid, gran responsable de todos los males de Cataluña. No de Almansa. De Madrid. Todos los males vienen de Madrid.

Hombre, y en parte es cierto. No se lo voy a negar. Es cierto. En Cataluña hay dos tipos de autopistas: las de titularidad estatal y las de titularidad autonómica. Y sí, es cierto que los diferentes gobiernos de España... Por cierto, socialistas, ¿eh?, ustedes, porque sus diputados ahí están en el Grupo Socialista, ustedes prorrogaron las autopistas del Estado, cuyo corolario de ineptitud es Magdalena Álvarez y su prórroga, que puede llegar a penalizar la construcción de la N-II con 2.000 millones de euros. ¡Toma ya! ¡Sí señor!, eso es luchar por los intereses de Cataluña. Pero, claro, esas decisiones en Madrid se toman también gracias al lobbista particular que tenemos en Madrid destinado, el del «Grup Català», que hace todo lo que tenga que hacer para defender los intereses no solo de Abertis, sino del conjunto de concesionarias en Madrid.

Y, claro, pero ¿y las de titularidad de la Generalitat? ¿Qué pasa con ellas? Porque aquí en Cataluña hay una concesionaria que actúa en régimen de monopolio, que fundamenta su negocio en tener un usuario cautivo, sin alternativa real de movilidad, un usuario que o paga peaje o se ve obligado a transitar por carreteras propias de los años cincuenta, por ineptitud del Gobierno de España, pero por complicidad del Gobierno de la Generalitat de Catalunya; complicidad absoluta, porque su partido pudo condicionar diferentes presupuestos generales del Estado para garantizar desdoblamiento de vías e inversiones en vías rápidas en Cataluña. No lo hizo, nunca fue una prioridad. Pero ¿por qué? ¿Por qué si es tan evidente no lo fue? Pues porque, desde luego, eso, alternativas rápidas, harían inviable el multimillonario negocio que tiene una compañía como es Abertis, participada en un 27 por ciento por «la Caixa» y en un 10 por ciento por ACS. Concesionaria monopolista en Cataluña, prácticamente, ¿eh?

Entonces, ¿cómo actúan los gobernantes en Cataluña, en beneficio de los ciudadanos o en beneficio de las grandes empresas? Y si es en beneficio de las grandes empresas, ¿a cambio de qué? ¿De condonaciones de créditos? ¿De créditos laxos? ¿De facilidad de financiación cuando uno está en la oposición o quiere acceder al Gobierno? Porque en Cataluña y en España existe una oligarquía político-financiero-empresarial, recordando aquellas palabras de Eisenhower, un complejo político-económico-financiero-empresarial en

Cataluña que pone en riesgo los intereses de la nación en defensa de los propios intereses de ese complejo.

Pero, por suerte, ahora hay formaciones libres, como Ciudadans, que no obedecen más que a los intereses y necesidades de los ciudadanos, que no tienen más hipotecas que su compromiso con sus votantes, que no pagamos ni cobramos peajes a nadie para financiar nuestro partido. Y es desde esa libertad y ese compromiso con la verdad que exigimos una solución al espolio que llevan sufriendo los catalanes desde hace cuarenta y dos años, sobre todo desde que se amortizaron las diferentes autopistas en nuestra comunidad. Hablamos siempre de un capitalismo del palco del Bernabéu, pero también existe un capitalismo del palco del Camp Nou, y esa distancia que hay deportiva, en lo económico está muy próxima, ¿eh? Desde la libertad que tiene Ciudadans, exigimos y decimos la verdad, y queremos romper el pacto de silencio que algunos insinuaban por aquí, el señor Rull esta mañana, en el cual se ha movido la política catalana. No estamos dispuestos a aguantar la *omertà* que sobre este tema se ha sedimentado en nuestra comunidad.

Exigiremos al Gobierno de España que en las autopistas de titularidad estatal actúe en consecuencia, renegocie los contratos y las libere de los peajes. Pero vamos a señalar aquí en Cataluña quién es el responsable de aquellas que corresponden a la titularidad autonómica. Ustedes renovaron los peajes cuando una parte de estas autopistas estaba amortizada, porque ustedes, Convergencia, tienen estrechos vínculos, directos, osmóticos, entrelazados, con empresas, personas y entidades financieras con las que se relacionan de forma simbiótica, ¿eh? Los pasos de *consellers* de Economía a directivos de Abertis, de prohombres convergentes al Consejo de Dirección de Abertis, un presidente de Abertis que es presidente del CAREC, o del Consejo Asesor de Convergencia, uno que sonaba para ser *conseller*, uno que cobra 3,7 millones de euros, a los que supongo que no quiso renunciar para ser *conseller*, pero daba igual, porque era nuestro hombre en Abertis, o es nuestro hombre de Convergencia. No lo sabemos. ¿Dónde está qué? Porque aquí están desdibujadas las fronteras público-privadas entre partido, empresas y entidades financieras, una situación que pone en peligro el interés general.

Mire, los ciudadanos tenemos un problema, que no es el 3 por ciento, sino una situación insostenible de pago de unas infraestructuras que ya hemos pagado. O sea, hablamos aquí del repago, pero es que el repago es permanente. Llevamos repagando demasiado tiempo para beneficio de una empresa –para beneficio de una empresa–, beneficio de una empresa y perjuicio de la movilidad y la competitividad de Cataluña –y acabo, presidenta– y del conjunto de España. Convergencia es el verdadero peaje en la sombra de los catalanes, Convergencia es el peaje en la sombra de los catalanes para mantenerse o alcanzar el poder.

Y acabo. También decía Eisenhower: «No podemos dar nada por sentado ni por seguro. Solo una ciudadanía despierta y bien informada puede obligar a esta maquinaria» –financiero-económico-empresarial-política– «a ajustarse a nuestros derechos y procesos

democráticos.» Ciudadans quiere que se conozca la verdad, porque los que toman las decisiones sobre los peajes, los que los prorrogan, los que influyen en el beneficio de unos pocos y no del conjunto de los ciudadanos, no están a seiscientos cuarenta kilómetros, sino escasamente a tres metros y medio.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, li haig de confessar, senyor Cañas, que encara em recupero de la seva intervenció. Escolti, jo fa molts anys que sóc diputat, no pas en aquesta cambra. He estat tretze anys diputat al Congrés dels Diputats, set en aquesta, he participat en molts debats, i estic acostumat, si més no... Ja sé que la demagògia forma part del joc polític, però sempre és d'esperar un mínim de rigor. Jo no sóc dels que crec que tot s'hi val per desqualificar l'adversari i per aconseguir rèdits polítics. Veig que en això vostè i jo no convergim en absolut, eh? Els seus plantejaments són uns altres. En tot cas, escolti'm, jo li intentaré contestar des de la meua perspectiva i des dels meus valors, que ja ha quedat molt clar que no són els de vostè.

Escolti'm, parlem de peatges. Vostè diu: «Tornem a parlar de peatges.» Miri, sap què passa? Que nosaltres no hem deixat mai de parlar de peatges, no ho hem deixat en cap moment. Per nosaltres el tema dels peatges no és una qüestió conjuntural, com sembla que és per vostè. No li recordo gaires intervencions a la cambra, ni a vostè ni al seu grup, interessant-se per aquest tema. En canvi, el grup polític del qual formo part no hem parat d'interessar-nos per aquesta qüestió.

Hi ha un grup de treball sobre peatges constituït en aquest Parlament que ha fet propostes, ha tirat endavant iniciatives, va recolzar el nou sistema de tarifació que va entrar en vigor el dia 1 de gener, amb aquells famosos descomptes del 30 per cent per recurrència, 30 per cent per vehicles ecològics i 40 per cent pel fet de conduir un vehicle amb tres o més ocupants, que permeten que a la majoria de peatges de titularitat de la Generalitat qui reuneixi aquests tres requisits pugui passar gratis. I ho subratllo, perquè aquest matí, sentint algunes intervencions, hi ha qui s'ha desmemoriat de cop. És a dir, hi ha qui en aquell grup de treball, en el darrer, va donar el seu vistiplau a aquesta proposta, i avui semblava que no se'n recordava i defensava una bonificació per allà, una bonificació per l'altre costat, i es carregava l'intent d'homogeneïtzació que hem fet.

Evidentment, que nosaltres comprem el malestar dels ciutadans. I tant, que el comprem, perquè existeix un greuge, i un greuge important. El que no m'ha quedat clar en la seva intervenció, perquè ha estat la cerimònia de la confusió, és si vostès estan a favor de la campanya «No vull pagar». No ho tinc clar, senyor

Cañas. No ho sé, m'agradaria saber-ho. Nosaltres, en tot cas, és una campanya que ni hem promogut ni des del Govern de la Generalitat recolzem, eh? Podem estar d'acord amb els principis que la inspiren, però nosaltres no recolzem aquesta campanya. No sé si vostè ho fa i es llança cap a la via de la insubmissió. En tot cas, també seria interessant poder-ho saber.

Dins de les moltíssimes inexactituds –de fet, em costa trobar alguna afirmació que tingui el mínim rigor, en la seva intervenció–, vostè ha dit que varem convocar a corre-cuita el grup de treball de peatges. No és cert, senyor Cañas. Estava convocat amb anterioritat. És igual, no discutiré amb vostè, però estava convocat amb anterioritat. Ho afirmo. Queda en el diari de sessions, i per tant sóc responsable de les meves paraules.

Perquè, senyor Cañas, ja sé que a vostè li costa assumir-ho, perquè no entra dins del que inspira tota les seves intervencions, que és una desqualificació constant i permanent, permeti'm que li ho digui de la forma que ho sento, de l'autogovern de Catalunya. Jo crec que l'autogovern de Catalunya és quelcom que no encaixa dins dels seus principis polítics, dins de la seva ideologia. És molt legítim que sigui així, i a més és molt legítim que ho pugui fer des d'aquesta tribuna. Òbviament, en això també estem molt lluny. Però a Catalunya existeix un greuge, un greuge molt important –molt important: a Catalunya tenim una xarxa viària de 12.000 quilòmetres, 1.479 quilòmetres de vies d'alta capacitat, 849 quilòmetres d'aquesta xarxa són de l'Estat i el 56 per cent són de peatge, enfront del 21 per cent a la xarxa d'alta capacitat de la resta de l'Estat.

Per cert, senyor Cañas, permeti'm, doncs, una correcció: la «pérfida Albión» no és Espanya; la «pérfida Albión» era Anglaterra. Ho dic per si ha tingut un lapsus en aquest sentit.

Els ciutadans de Catalunya paguem 97,73 euros de mitjana en peatges al llarg de l'any. Al conjunt de l'Estat els ciutadans paguen 30,30 euros de mitjana. Per tant, estem pagant el triple, un altre element que se suma a aquest concepte de greuge.

Continuem aprofundint amb el greuge que senten els ciutadans de Catalunya: l'any 2005 es va firmar un protocol entre el conseller Nadal i la ministra Magdalena Álvarez pel qual se'ns va dir que s'acabaria la sequera d'inversions de l'Estat a Catalunya en matèria d'infraestructures viàries. Això es va vendre a bombo i plateret. Una quarta part dels diners compromesos s'han llicitat. El dèficit, el deute és de 1.800 milions d'euros. Exemples d'incompliment? La nacional II a Girona, la nacional 340 a Vallirana, a l'Aldea, l'A-27 entre Valls i Montblanc, la B-40 al Vallès, el viaducte de Castellbisbal, etcètera.

A Catalunya, com a *Mister Marshall*, a la famosa pel·lícula del Berlanga, va passar el Pla d'autovies sense que el veiéssim. No arriba ni al 5 per cent la inversió a Catalunya en el conjunt de l'Estat amb el famós Pla d'autovies, que ha dotat tot el territori estatal d'autovies gratuïtes per tot arreu; un altre greuge.

Bé, existeix un greuge evident... –prou que ho saben vostès perquè com a ciutadans de Catalunya també el pateixen–, és cert que la Generalitat ha fet autopistes de peatge, 220 quilòmetres, li ho diré exactament. I a més hi ha un altre tipus d'autopista que també és de peatge, 341 quilòmetres, que els ciutadans cada vegada que hi passen, diguem-ne, que no paguen, sinó que la concessionària envia una factura al Govern de la Generalitat. És això el que en diem el peatge a l'ombra: 140 milions d'euros que pagarà el Govern de la Generalitat aquest any. La immensa majoria, per no dir la totalitat d'aquests peatges a l'ombra són dels darrers set anys. Per tant, són iniciativa del Govern tripartit. Però, fixi's, no he pujat en aquesta tribuna per criticar-ho, perquè, per què s'ha produït tot això? Per què el Govern de la Generalitat ha construït autopistes de peatge o el Govern anterior va fer peatges a l'ombra, amb una, diguem-ne, proliferació que graven d'una forma molt dura el que és el pressupost d'aquest departament? Doncs, escolti, perquè Catalunya pateix un dèficit de finançament endèmic.

En el problema de la manca d'inversions de l'Estat tenim la sequera econòmica de la nostra institució nacional que fa que si volem tenir infraestructures i pensem que les infraestructures poden ajudar-nos a desenvolupar-nos, doncs, escolti, ho hem de fer d'aquesta manera, hem de buscar algú que ens les pagui i, a canvi, doncs, retornar-ho amb un peatge directe o a l'ombra.

En resum, manca d'inversió de l'Estat, excés de peatges, greuge comparatiu, dèficit de finançament. Aquesta és la nostra realitat, senyor Cañas, no ens agrada, però és la que tenim.

Què és el que fem? Doncs, miri, aquest matí hem aprovat aquesta iniciativa, una vegada més, per tal de demanar a l'Estat aquest fons de rescat que ens permetria poder jugar amb 320 milions d'euros que són els que paguen els impostos que paguen les concessionàries des de Catalunya. Per descomptat, el tema del pacte fiscal que penso jo que és la gran solució en aquest problema de manca d'inversions. Que no les facin? Ja les farem nosaltres, amb els nostres diners, però que ens els deixin gestionar; de fet, hi tenim dret.

Un nou sistema de tarifació, des del dia 1 de gener. Hem trencat aquesta cadena de bonificacions territorials moltes vegades que han estat aplicades en funció dels decibels de la protesta. Hem anat a buscar un sistema que fos homogeni en el conjunt de Catalunya. Estem reclamant a l'Estat que posi en els pressupostos aquells 20 milions d'euros que té obligació de posar per compensar les concessionàries amb el tema de les bonificacions i estem reclamant l'eurovinjeta.

Bé. La darrera part de la seva intervenció, la història negra aquesta..., aquesta mena de conspiració que vostè, doncs, ens ha suggerit i que jo no sé entendre... Escolti'm, senyor Cañas, miri..., escolti, vostè digui el que vulgui, eh? –vostè digui el que vulgui– i vostè sabrà, doncs, perquè ho diu. Home, però, francament..., que digui que aquest conseller té vinculacions amb «la Caixa», té vinculacions amb ACS o té vinculacions amb Abertis..., a part de ser una fallàcia total i absoluta –em sento absolutament lliure amb les meves

decisions—, jo crec que el situa, a vostè, en un paper molt trist, perquè si vostè pensés que això fos veritat, jo el que espero és que vostè immediatament presenti la corresponent denúncia contra qui està parlant. Òbviament no ho farà —no ho farà—, les seves paraules quedaran aquí i com que no ho farà quedaran immediatament desqualificades.

I, per últim, escolti'm, les concessionàries... Bé. Les concessionàries..., no em faci defensar-les. Les concessionàries, doncs, són unes empreses —en molts casos diverses, en altres casos, diguem-ne, que no tant— que han fet una inversió i que hi ha un marc contractual que les empara; un marc contractual que, per descomptat, està fiscalitzat pels organismes que fiscalitzen els comptes públics i també pel sistema judicial.

Si de la seva intervenció haig de deduir que vostè no creu en el sistema de garanties judicials de l'Estat espanyol, doncs, és una conclusió que també espero que vostè me l'aclareixi; però, en tot cas, crec que de la seva intervenció es podria deduir, perquè vostè ens ho ha estat explicant aquí, que tothom pot fer el que vulgui que en cap cas hi haurà ningú que a qui incompleixi la llei li pugui exigir responsabilitats.

Bé. Escolti'm..., una intervenció, la seva, si més no, doncs, sorprenent, pròpia d'una història d'aquelles que a vegades et fan entrar el son abans d'anar a dormir, si més no és distreta, absolutament mancada de fonament.

I, en últim lloc, home, escolti'm..., vostès són capaços de posar-hi molta imaginació —molta imaginació— per intentar desprestigiar l'autogovern de Catalunya. Però, escolti'm, avui, li asseguro, senyor Cañas, que s'ha superat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, ara, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente... *Conseller*, diputados y diputadas, hombre, podría perder mi tiempo intentando entrar al trapo de su, digamos, formalmente reproducible réplica. Porque usted no está aquí para interpellarme a mí, sino para dar respuesta a lo que yo le interpelo, y mucho menos para juzgar el turno de mi intervención. No sé si usted se cree juez de algo, pero está usted muy equivocado, ¿verdad?, está usted muy equivocado.

Ustedes siguen con la vieja cantinela de confundir las críticas a su partido y a su gestión con Cataluña. Si ustedes entienden el autogobierno como gobernar para ustedes y en su beneficio, sí que obviamente estamos en contra de ese autogobierno. Porque el autogobierno es otra cosa: es trabajar para el beneficio del conjunto de ciudadanos de Cataluña, y no para el suyo propio, el de sus intereses y el de sus amigos. Y si usted confunde el todo con la parte es su problema, no el mío. Si usted confunde el ataque a Convergencia y sus

decisiones políticas y su entramado interrelacionado con determinados sectores económicos y financieros de Cataluña, usted sabrá porque se lamenta. ¿A que es obvio? Y tan obvio.

Perdone, en mi partido nadie ha sido *exconseller* de Economía y se ha puesto a dirigir Abertis. Y no uno, dos. ¿Le digo los nombres? Francesc Homs, supongo que lo conoce, ¿verdad?, y Macià Alavedra, más conocido todavía. Vamos, poco más que decir, ¿eh?; alguna interrelación habrá. Las inferencias después dependen de cada uno. A mí, a mi partido, no le deben..., no debemos 21 millones a «la Caixa» en ningún crédito..., ninguno —ninguno—; luego, cualquier posicionamiento político que podamos adoptar no tiene una condición o puede ser sospecha de algo.

Pero eso no solo lo digo yo, algunos que quieren ser sus socios preferenciales denunciaban, el señor Puigcercós, que su postura en defensa de Ferrovial en Madrid con las radiales, tenía que ver con el caso Palau. Y tengo por ahí el artículo, si quiere, después se lo doy. Igual también tenía que haber ido a la fiscalía. No sé, dígaselo en las reuniones que tienen ahora..., en contactos económicos y de actividad parlamentaria, se lo dicen, que si tiene esa información por qué no la llevaron.

Es decir, la sombra de la duda pende encima de algunas decisiones porque evidentemente hay beneficios directos o indirectos o cruzados. Y entonces..., ya sé que a ustedes les molesta que les digan según que cosas, pero es que a mi también me molesta estar intoxicado permanentemente por la manipulación y la mentira en conceptos, cifras y datos —también me molesta. Y me molesta que a los ciudadanos de Cataluña se les intoxique, se les manipule directamente. Y me molesta que de un *conseller* que está cada día hablando aquí de la nacional II, cuando en declaraciones de hace escasamente quince días, usted estaba diciendo que había que reflexionar en profundidad sobre la necesidad de desdoblar la nacional II, y la 340, dos carreteras criminales.

¡Claro que usted se lo plantea! Porque alguien firmó un contrato que puede significar la indemnización o la compensación a Abertis con 2.000 millones de euros. ¿Esto también es mentira, sus declaraciones? ¿Son mentiras? Bueno, pues, hombre, pues, mire, vaya usted a la fiscalía y denuncie al *directe.cat*, ¿vale?

Entonces, bueno..., ya está bien. O qué pasa aquí, ¿solo hay que venir a aquí a dorarles la píldora a ustedes?, ¿a no decir nada, a no inferir nada, a no pedir explicaciones porque se prorrogan los peajes de las autopistas que ya están amortizadas y en qué condiciones? Pues nosotros lo vamos a pedir. Queremos ver los contratos que se firmaron y en qué condiciones se firmaron las prorrogas, qué inversión tenían que hacer estas concesionarias y qué beneficios tenían previstos. Porque a mí me avergüenza —me avergüenza— como ciudadano de Cataluña que defiende el autogobierno, pero no la autogestión de unos pocos para beneficiarse de ese autogobierno, como algunos consideran que debe de ser, como deben de ser, como Dios manda. Pues, como Dios manda, el autogobierno tiene que be-

neficiar a todos los catalanes y no solo a algunos que se apropian del conjunto y se apropian del propio concepto. Porque tan catalán es usted como yo y como todos los que estamos en este Parlamento. ¡Y ya basta de dar lecciones de catalanidad y de autogobierno! No confunda el autogobierno con hacer lo que a alguno le dé la gana, ¿eh?

Porque a mí me avergüenza ver que hay, por ejemplo, tramos de autopistas que costaron 19 millones y se van a ingresar 535, o 68 y 3.000, ¿eh?, o 126 y 4.000. Pues, como yo esto no lo quiero ver y sospecharlo, quiero tener esa información, quiero saber cuáles son las proyecciones de ingresos en las prorrogas de los peajes. Quiero ver y poder analizar los contratos, cómo se firmaron, con qué contrapartidas y con qué inversión de las concesionarias. Y determinar por qué en Cataluña hay un monopolio de concesión de autopistas, de tramos de autopistas, que beneficia y que tiene suculentos beneficios, y cuando tiene pérdidas les tenemos que compensar.

Porque dejen ustedes de hablar de bonificaciones, ¿eh? ¡Por el amor de Dios! Aquí no se bonifica nada, aquí lo que se hace es que los ciudadanos dejan de pagar y lo pagan con sus impuestos y a compensaciones a las concesionarias, que siguen cobrando por esos tránsitos, que no se bonifica nada, que lo seguimos pagando y las concesionarias siguen ingresando ese dinero. ¿Y por qué esas concesionarias, en plena época de crisis, siguen teniendo 700 millones de beneficio? ¿Y por qué en Cataluña son capaces de doblar el rendimiento que tienen las autopistas en Francia?

Pero, vamos a ver, ¿no se puede preguntar eso? No es que se pregunte, es que vamos a hacerlo en la moción. Vamos a querer que haya información y transparencia de cómo, cuándo y por qué y quien prorrogó los peajes, en qué condiciones, con qué márgenes de beneficios, con qué retorno de la inversión a las concesionarias, y por qué los catalanes tenemos que decir *no vull pagar* ante esta situación.

Y fíjese en una cosa. Mire, yo no tengo por qué a usted contestarle este tipo de preguntas, porque esto no es una fiscalía, usted no es el fiscal, pero yo personalmente... y mi partido no apoya la campaña «No vull pagar». Ahora, lo que no vamos a permitir..., y lo hacemos por responsabilidad, pero no por la misma que ustedes, nosotros no salimos a cubrir a una concesionaria porque alguien viene a Palau como una mona, ¿eh? Si quieren hablamos también de eso, ¿eh?

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Jordi Cañas Pérez

Lo que quiero decir...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps...

Jordi Cañas Pérez

...lo que quiero decir –acabo, presidente–, lo que quiero decir es que nosotros lo hacemos por responsabilidad. Pero lo que no vamos a permitir es que ningún gobierno se convierta –se convierta– en el cobrador de unas concesionarias que tienen un trámite para cobrar esos peajes, que es vía administrativa.

Y lo que no vamos a permitir es que ninguna consejería amedrente y meta miedo en el cuerpo a los ciudadanos a la hora de tomar una decisión que tendrá un coste, porque si esa concesionaria va a vía administrativa podrá reembolsarse y cobrar ese importe, lo que no vamos a permitir es que un gobierno está al servicio de los intereses de una concesionaria y no a los intereses de esos ciudadanos que también les pagan a ustedes...

El vicepresident primer

Senyor Cañas, se li ha acabat el temps.

Jordi Cañas Pérez

Ya, ya sé que usted, señor *conseller*, ya ha hecho el gesto de que me estoy excediendo del tiempo, tiene usted, en su turno...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor Cañas, bé, diguem-ne que insisteixo més encara en la meua idea de la primera intervenció. Senyor Cañas, fa molts anys que sóc diputat i, a vegades, i justament ara fa una estona, no sabia si estava en el Parlament de Catalunya o discutint en la barra d'una taverna, eh? Ho dic... (*veus de fons*) –no, no–, ho dic pel to i ho dic per les acusacions que vostè fa.

Escolti'm, jo he fet només una apreciació: estar a la barra d'una taverna no és un delicte, és una opció personal. I, per tant, no crec que vostè es pugui sentir ofès. I, si se sent ofès, després de la quantitat d'invectives i d'atribucions pseudodelictives que m'ha adreçat, doncs, escolti, és que vostè té la pell tan fina que s'ho ha de fer mirar.

Jo li parlo amb tot el respecte. Vostè no ha pogut, doncs, evitar de recaure en els seus vells tòpics –m'ha faltat sentir-li la paraula «victimisme»–, que si vostè és tan català com jo o jo com vostè... Però, escolti'm, a què ve, tot això? –a què ve, tot això?–; qui li ho ha plantejat? –qui li ho ha plantejat? Escolti'm, vostè..., jo sóc més català que vostè o vostè és més català que jo? Això és un concurs! Si us plau, senyor Cañas, siguem seriosos! Escolti'm, que no sap que jo pertanyo a un partit que fa molts anys va dir que català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya..., i que ho vol ser, perquè no podem obligar a ningú a ser-ho? Per tant, no ens vingui amb històries d'aquestes de disgregació,

que suposo que li van molt bé per tal de poder assolir els seus objectius polítics, però que, en tot cas, aquí, a nosaltres, no ens hi trobarà.

Miri, vostè ha fet una llista d'afirmacions tan barroeres i tan fora de to, que faré algunes petites puntualitzacions. Escolti'm, faci bé els números i no faci demagògia, senyor Cañas, quan parla de l'amortització d'una inversió. Perquè, és clar, si vostè agafa els diners que s'inverteixen per fer una carretera, eh?, posem per cas, i els compta al cap dels anys, els diners que s'obtenen per un peatge que es paga per utilitzar aquella carretera, però no actualitza el cost inicial i el posa en euros constants al final, no hi descompta l'amortització, no descompta el cost financer que té aquella inversió, no descompta els sous que es paguen a les persones que treballen en aquelles empreses i no hi descompta, per exemple, el 35 per cent de l'impost de societats, doncs, potser que li sortirà una xifra bastant inferior a aquella que vostè ha dit, eh?, bastant inferior a aquesta que vostè ha dit, però li sortirà una xifra elevada. Però siguem rigorosos i no transmetem a la ciutadania, doncs, coses que no són.

En segon lloc, senyor Cañas, escolti'm, no digui en aquesta tribuna que «exigiré», que «demanaré». No cal que exigeixi, si està a la seva disposició tota la documentació que, al llarg de no sé quants anys, la Generalitat de Catalunya, el Govern anterior, l'anterior, l'anterior, l'anterior, l'anterior..., ha anat elaborant i que té relació amb els peatges de Catalunya.

Per tant, escolti'm, la història aquesta de la conspiració i de la mà negra que vostè vol construir, això existeix..., jo crec que ni existeix a la seva ment, eh?, perquè vostè no és tan illús; vostè construeix un relat adreçat, doncs, al públic que el vulgui escoltar i que el vulgui creure, però òbviament sap vostè que està fent un muntatge que és, al final, una gran fallàcia. Perquè la documentació està tota a la seva disposició. Només faltaria! Vostè és membre del Parlament de Catalunya. Però en el cas que hi hagués algun aspecte irregular en aquesta documentació –que suposo que no és el cas–, escolti, hi ha un sistema de garanties en el nostre país.

Abans li ho he dit; és que vostè ho posa en dubte? És que vostè posa en dubte que la contractació pública està sotmesa a allò que decideixen els tribunals, a la tutela judicial? Miri, jo no sé la seva professió, però la senyora diputada que s'asseu a la seva dreta és advocada i potser li podrà transmetre alguns coneixements bàsics del nostre sistema legal i potser es quedarà més tranquil i dormirà al vespre més relaxat, perquè alguns dels fantasmes que li donen voltes, doncs, han desaparegut.

I, per últim, escolti'm, només a tall d'anècdota, no?, a tall d'anècdota, vostè ha fet una afirmació contundent: «Vostè va dir que estava en contra del desdoblament de la nacional II i de la nacional 340.» Doncs, miri, senyor Cañas, no és veritat –no és veritat. O sigui, és tan veritat això com totes les coses que vostè ha anat dient des d'aquesta tribuna, aquesta tarda. És absolutament fals, ja li ho dic..., ja sé el que dic, i no me n'amago, no tinc cap problema a reconèixer el que

he dit. Això no és veritat. Per tant, ho situo a la mateixa alçada d'una intervenció plena de tòpics, plena de falsedats, plena d'insinuacions indemostrables, perquè són absolutament falses, i que només tenen una finalitat, que és fer oposició política, i, després, doncs, permeti'm que també li ho digui, així sigui..., de pas, contribueixen a allò que és el seu gran objectiu polític, que és poder desprestigiar el Govern de Catalunya, aquesta cambra i la nostra institució nacional.

Sent tant catalans l'un com l'altre, diguem-ne que la nostra aproximació sentimental al que representa la Generalitat de Catalunya, senyor Cañas, em sembla que és ben diferent. Si desaparegués la Generalitat de Catalunya, aquest ciutadà lluitaria per restablir-la. En el seu cas, doncs, no tinc gaire clar que això fos així, o potser sí que tinc bastant clar que no seria així.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Senyor Cañas, sap que a les interpellacions no la donem per al·lusions ni per contradiccions...

Interpellació

al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació (tram. 300-00162/09)

Passem al següent punt, que és el desè de l'ordre del dia, i que serà el darrer d'aquesta tarda, i que és la interpellació al Govern sobre la situació financera del sistema de ciència, recerca i innovació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i, en el seu nom, té la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, avui, al llarg d'avui, i fa dies, senyor honorable conseller, que parlem molt de peatges, però jo li vull parlar d'una hipoteca.

A la vida i a la política vostè sap que hi han decisions que, per acció i per omissió, no només hipotequen el present sinó que també poden hipotecar el futur. Estaríem, segurament..., és la primera qüestió que m'agradaria compartir, com un punt zero, honorable conseller.

La clau del canvi de model econòmic i social, quina és? El coneixement, segurament; el coneixement al servei de tot: el coneixement al servei de l'economia, el coneixement al servei de la societat, el coneixement en la presa de decisions. «Coneixement» vol dir moltes coses, eh?, vol dir «rigor», vol dir «recerca prèvia», vol dir «aplicació», vol dir «innovació», vol dir «acció».

Per tant, la nostra interpellació és la contesta a tres qüestions, honorable conseller: la preocupació que Catalunya, amb les decisions de retallades i el canvi

de model que s'estan produint i que es poden produir a curt termini, estigui perdent el tren de la qualitat i l'excel·lència en la ciència, i també de la recuperació econòmica.

Vostè sap millor que ningú que Catalunya excel·leix en el món en poques coses. Per sort, una d'elles, en producció científica. És la dotzena potència mundial en producció científica; és la quarta receptora europea de fons de programes marc, d'aquest programa marc ara vigent, aviat..., que s'acaba, de recerca a la Unió Europea; que després d'Holanda i Suècia, Catalunya és la tercera receptora del Consell Europeu de Recerca; que produeix el 24 per cent de la producció científica agregada d'Espanya; que ens semblava que havíem fet un acord, honorable conseller. Aquesta és la primera qüestió. Per què vostè no ha utilitzat el Pacte nacional per a la recerca i la innovació? Per què ni tan sols l'ha convocat?

El grup parlamentari que li dóna suport el va signar; entenem que amb entusiasme. I vostè, que va voler fer, o el president Mas, un departament d'Economia i Coneixement..., i ens hem dedicat –necessàriament, no li ho dic...– a ser comptables, a fer d'hisenda dels altres, i ara a reclamar una hisenda.

Però no, no; jo li parlo d'una altra cosa, concreta. Per què? –per què? No hi està d'acord? Em semblava que compartia fins i tot l'avaluació d'experts externs que ens deien, a finals del 2009, el que havíem de fer fins al 2020. Eh que vostès reclamen pactes, el pacte fiscal? Aquest paper ja estava fet. O és que perquè el va fer aquest «maleït» tripartit no el van convocar? Ho han fet malament, els anteriors governs, en recerca i innovació, honorable conseller? Sí o no? –sí o no? Perquè si diu que ho hem fet raonablement..., no el Govern, el país, eh?, perquè aquest és un tema de país, haurem de començar a excepcionar algunes coses en les anàlisis del passat.

Però no vull parlar del passat, eh?, vull parlar del present i del futur. En aquest context, la segona qüestió, important, eh? I parlo de recerca i innovació, vostè ho sap perfectament, no només de recerca. Les retallades: d'un 12 per cent en la Direcció General de Recerca, un 13 per cent en innovació –del Govern de la Generalitat–, del 18 per cent menys en universitats, del 14 per cent de menys en salut, del 30 per cent de menys en agricultura. I tal com s'han fet no poden ser una hipoteca per a aquells sectors més dinàmics en recerca i transferència a l'activitat econòmica i social?

En què excel·lim, honorable conseller, en recerca en el món? El primer, en ciències de la salut, que arrossega tota una activitat econòmica extraordinària, de valor afegit. I que ara poden començar a pensar que el nostre país ha deixat de ser un país per invertir. I molta més preocupació, honorable conseller, si es canvia el model.

Per què en salut excel·leix un país petit com el nostre, en el món? Perquè la recerca fonamentalment està en el sistema públic, perquè tenim un model de sistema nacional de salut a on indestructiblement la recerca aplicada, la mirada clínica dels pacients han convertit això en un èxit. Som capaços de fer..., competir amb

Suècia, competir amb molts llocs del món, per fer as-sajos clínics. I, per tant, estem arrossegant una indústria farmacèutica nacional i multinacional. Som capaços de fer convenis amb la major part d'indústries de tecnologia mèdica del món. I ara la gent comença a pensar que ja no cal tenir seus a Catalunya. Estic parlant d'economia, eh?, d'economia productiva.

Segon, també excel·lim curiosament en economia i societat –vostè ho sap, eh?, vostè va ser líder...–, en recerca i en innovació. Per què no hem aplicat el coneixement econòmic en el model de canvi productiu? Per què no parlem... –i aquest dematí ja hi ha hagut un debat...–, i apliquem el nostre coneixement al canvi del model energètic? Per què no ens especialitzem, amb un teixit productiu incipient a casa nostra, en energies renovables alternatives? Afectarà a l'IRTA, a la producció agrària del país, la falta de lideratge?, a Agricultura, la falta d'incentius a la innovació?

Li parlo fins ara de Catalunya. El Pacte nacional de la recerca i la innovació, per què està en un calaix?

Segon, canvis de model, retallades indiscriminades, falta de lideratge, falta de visió..., o estreta del món entre aquesta cosa de servei públic que gasten, malgasten i activitat productiva. Però li he posat..., li voldria parlar de nanobiotecnologia, li podria parlar de tecnologies aplicades, de sistemes, que fonamentalment al nostre país teníem una aliança estratègica entre el sector públic, els serveis públics, i el sector privat –que se'n poden anar en orris. Per què una part del sector productiu agrari ha aconseguit ser internacional i competitiu? Precisament perquè tenim l'IRTA.

Tercer tema. Quines negociacions porta amb l'Estat amb relació a les retallades anunciades al Pla nacional de recerca, desenvolupament i innovació, de l'Estat? D'un 25 per cent.

La recerca i la innovació a Catalunya es nodreixen aproximadament de 40 per cent de recursos de Catalunya, privats i públics, 30 per cent de recursos de l'Estat i 30 per cent, ja, europeus i internacionals.

Si retallem el 25 per cent dels recursos i si som aproximadament, tant estructurals com competitiu, el 20 per cent del Pla nacional de recerca, desenvolupament i innovació, quants de menys en vindran? Aquesta sí que és una negociació política en què li demanem què ha fet fins ara. Perquè vostè sap que ens hi juguem, les grans infraestructures tecnològiques i de recerca del país, les plataformes, que són cofinançades, col·laborades per l'Estat i la Generalitat: la supercomputació, el sincrotró Alba, el Mouse Clinic o la plataforma de seqüenciació genòmica, per posar-ne unes quantes. Són compartides, eh?, amb el Govern d'Espanya i la Generalitat.

Segon, què passarà, com es distribuiran els recursos destinats...? O es desestimaran aquells convenis plurien-nals amb molts, molts centres de recerca del nostre país? Des de l'IRTA, als dependents del Carlos III, en salut; l'Idibell, el Vall d'Hebron, Germans Trias i Pujol o el Clínic, per posar-ne uns quants.

Tercer tema. Vostè sap que, curiosament, en fons competitiu, fonamentalment de fidelització de «pre-

docs» i «postdocs», Catalunya a vegades arriba a tenir el 35 per cent i, a vegades, fins al 50 per cent de les convocatòries. Ens ho hem guanyat a pols..., s'ho han guanyat a pols. Quins són els criteris pactats? No els veig amb la mateixa energia que vostès estan discutint altres qüestions? Què podem..., menys 200 milions d'euros? No ho vull ni imaginar –ni imaginar–; vull esperar que no..., i que vostè està negociant amb l'Estat les bases. Entenem el moment crític, eh?, però vull saber les bases; volem saber les bases de l'acord, que aquest sí que és un gran acord polític.

Perquè, finalment, això redunda –i és el quart tema, honorable conseller– en l'economia productiva. Parcs científics i campus d'excel·lència. Aquests no són la clau de la sinergia amb l'empresa? No hem de convertir els nostres parcs científics i campus d'excel·lència en aquest model d'empresa competitiva, de sectors competitius, internacionalitzats, productius? No hem de posar coneixement a l'economia? Ens hem afartat de parlar de l'economia del coneixement. No, no, jo li parlo d'una cosa més terrenal: posar coneixement a l'economia. I això es pot fer amb aquest lligam, extraordinàriament necessari, entre la universitat, els cicles formatius de grau superior, la formació professional, amb els parcs científics i amb els campus d'excel·lència que havíem començat. Amb dificultats; les coneixem.

I aquests són fonamentalment els grans temes: Pacte nacional, perquè està al seu calaix, no sé a quin calaix està; retallades i canvis de model a Catalunya; decisions d'estat, i, el quart, com podem contribuir, allò més important, a un model productiu que sigui realment competitiu per al nostre país.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyora diputada, en certa forma m'és molt fàcil adreçar-me al que vostè ha plantejat, i en certa forma m'és molt difícil. Perquè hi ha un aspecte que ja ho sé, per què es planteja així, però que em deixa perplex.

Nosaltres estem d'acord amb moltes coses, eh? Estem d'acord amb el diagnòstic, amb la importància del coneixement per al futur econòmic i nacional de Catalunya, estem d'acord que s'han fet moltes coses... Vostè m'ha preguntat si penso que s'ha fet raonablement bé aquests anys anteriors. Doncs sí, s'ha fet raonablement bé. Crec que millor en recerca que en innovació, però raonablement bé. Fins i tot hi trauria el «raonablement»: s'ha fet bé. Crec que ambicionem coses similars per al futur.

Ara, mentre que tot això ho diu, i amb això estem d'acord, vostè no vol partir de la base que tenim, i la base que tenim és la base determinada per la crisi. Nosaltres..., el nostre Govern administra una contracció, administra una davallada. I, sí, vostè no està al Govern, i suposo que pot prescindir d'aquest fet i

imaginar-se que continua administrant una expansió o que pot administrar una expansió que passa encara que l'economia baixi, perquè es pot anar endeutant durant un temps. Nosaltres no; nosaltres no ens podem pràcticament endeutar més i administrem una davallada.

Per tant, el tema, per nosaltres –jo crec que estem d'acord amb les finalitats–, és com evitar que se'ns deteriори d'una manera decisiva el magnífic sistema de recerca que entre tots hem construït i que ha de ser base de represa. I aquest és el problema. Oblidar les circumstàncies de l'entorn és moure's a un nivell de completa irrealitat.

I, per tant, en fi, jo li explicaré com ho hem intentat fer, i després aniré apropant-me a algunes de les seves altres preguntes. Hem hagut de reduir la contribució a recerca, en particular de la Direcció General de Recerca. Ara no entro en la recerca que va a través del professorat universitari, directament al seu sou, diguem-ne. L'hem hagut de reduir? Sí, l'hem hagut de reduir. En dos anys s'ha reduït el 12 per cent. Suposo que si no ho haguéssim reduït, vostè o algun company seu ens diria que com és que reduïm això i no toquem recerca. Hem tocat recerca, efectivament, un 12 per cent.

Això ho hem fet amb molta cura, no ho hem fet amb linealitats, prioritzant internament i assegurant la represa. És a dir, assegurant el nucli dur del sistema de recerca. Per tant, les polítiques de recursos humans en recerca no només no han baixat, sinó que han augmentat un 9 per cent. En aquest dos anys, eh?, l'11 i el 12. Les grans instal·lacions, que són el Barcelona Supercomputing Center, l'Alba, el CNAG, han augmentat un 8 per cent. El global dels centres de recerca han augmentat un 6,5 per cent. No és fàcil encabir això en pressupostos que baixen. És una feina que s'ha fet i que es continua fent amb uns ajustos molt fins que, ho repeteixo, estan orientats a mantenir aquesta gran força que té la recerca catalana i que ara no repetiré els seus èxits, perquè vostè els coneix bé, els compartim i tots en derivem satisfacció. Aquest és el primer punt que volia tocar. Vostè n'ha tocat quatre.

Passo al segon punt, que és el pacte nacional. Com ja vaig dir en el Parlament, nosaltres vàrem votar el pacte nacional, vam participar en el pacte nacional, i a grans trets el considerem completament vàlid, especialment com un marc de referència. La literalitat de les previsions quantitatives, és clar, no s'aplica a causa de la crisi. De fet, el seu Govern, a l'etapa anterior, ja no va complir les previsions per al 2010, perquè estava tot basat, i no diré que no fos raonable, en hipòtesis d'expansió econòmica que en aquell moment, per tant, justificaven una expansió de la inversió en recerca. Per tant, en termes quantitativs, simplement, el pacte nacional està obsolet. Però com a marc de referència certament no ho està. Li puc dir que la comissió de seguiment es convocarà el mes vinent. Això és, em permeto dir-ho, divuit mesos després que es fes l'última sessió, l'última reunió, de la comissió, la qual va succeir divuit mesos després de la penúltima. O sigui que el que passa simplement és que la comissió de seguiment es reuneix cada divuit mesos. Potser s'hauria de reunir amb més freqüència. Potser sí, potser no, però en tot

cas tant el Govern anterior com aquest Govern la convoca cada divuit mesos. Creiem que el Pacte nacional per a la recerca és un bon instrument, és un instrument que exemplifica el tret de país, el tret essencial que té per a tots nosaltres potenciar la recerca i la innovació, que denota el compromís global de Catalunya amb una economia basada en el coneixement. I, per tant, ho repeteixo, per a nosaltres el Pacte nacional per a la recerca està completament viu.

Per tant, diria –després continuaré amb altres temes– que no tingui por, que en el que depengui de nosaltres –i en aquest context de contracció, en el qual preferiria no viure, preferiríem no viure-hi, però hi vivim– la recerca a Catalunya no se n'anirà en orris. Pot estar completament tranquil·la. I estic segur que en evitar que se'n vagi en orris comptarem amb la seva col·laboració.

Continuaré més endavant.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

La responsabilitat no és patrimoni de Convergència, honorable conseller, si us plau. La responsabilitat. Vostè quasi m'ha tractat d'illusa, de viure en un món naïf, no?, com si jo no conegués des de l'oposició i des de les meves anteriors responsabilitats de govern la crisi.

La comissària de Recerca, Innovació i Ciència de la Comissió Europea considera que en la conjuntura econòmica actual els governs dels estats comunitaris han d'apostar per la recerca, el desenvolupament i la innovació com a sortida de la crisi. I, malgrat que entén que és època de sacrifici, subratlla que és important ser estratègic a l'hora de retallar. Vostè sap que va estar aquí i que va dir que Catalunya havia fet bé els deures i que Espanya no els feia bé. És clar, això ho deia amb l'anàlisi fins al 2010.

Però hi torno a insistir –hi torno a insistir... No sé si és que m'he perdut el significat d'algunes paraules o no les he entès bé. «Obsolet» i «vigent», el Pacte nacional per a la recerca, vostè ha dit? «Vigent», em quedo amb això de «vigent». Jo sóc una persona positiva. I em sembla que vostè ha dit que es reuniria aviat. Hi estarem no només amatents, sinó totalment proactius, com ho estem en la Comissió de Governança per arribar a un pacte nacional de les universitats, i vostè sap perfectament que té bastant a veure també amb això de què parlem.

Perquè el que vostè i jo hauríem d'estar discutint és com pot contribuir la recerca en la producció científica, que som bons, i en algunes àrees és veritat que no ha fet suficient transferència a l'activitat econòmica i al model productiu del país, format per moltes pimes. I de com podem reforçar els sectors estratègics que van bé precisament perquè havien fet bé la recerca i l'aplicació a la innovació de les empreses: els sectors

de la biotecnologia, els sectors industrials, el químic, el farmacèutic, la fotònica, la nanotecnologia, els que tenen aplicacions de nanotecnologia, alguns sectors de l'automoció, alguns sectors del sector agroalimentari... I, en canvi, han caigut sectors especulatius que precisament no els havíem posat coneixement. D'això, és del que hauríem d'estar parlant. I per això li torno a dir... Deixem el pacte nacional, perquè em quedo que es reunirà aviat. Hi estarem totalment proactius des del nostre grup parlamentari.

Segon. No és veritat que hagi augmentat la recerca a Catalunya. Ha augmentat en alguns centres de recerca i s'ha minimitzat l'aportació en altres. Un dia discutirem la qualitat i l'excel·lència. Jo vull un país de qualitat, i no només d'alguns centres d'excel·lència. Per nosaltres s'arriba a l'excel·lència quan tothom té qualitat o quan té una base de qualitat. I aquest és un element molt important que ja discutirem en algun altre moment: el model de recerca universitari, perquè tot és universitari, i el model empresarial privat lligat al coneixement.

I a mi no em pot explicar que no estic a favor dels centres d'excel·lència, perquè no només hi estic a favor, sinó que els hem impulsat en aquest maleït Govern que vostès sempre recorden des d'aquesta tribuna. O és que el doctor Massagué va venir..., quan va venir? O és que el sincrotró Alba..., quan va començar? O és que el doctor Ispizúa..., quan va venir aquí? I no és gràcies a cap govern. És gràcies a trenta anys de feina molt silenciosa de molta gent que havia donat fruit de qualitat per portar-nos a l'excel·lència. I li discuteixo la qualitat ara, i no l'excel·lència. Només faltaria que no miméssim l'excel·lència, que deu ser de les poques coses que ens queden en aquest país.

I, finalment, molta més preocupació de la que té vostè per la retallada. Perquè no ho dic jo, ho diu tota la comunitat científica espanyola, que se'n pot anar en orris un camí que tot just estava ben orientat –ben orientat, ben orientat.

I tenim encara massa dependència dels fons estructurals i competitiu de l'Estat. Perquè a la Comunitat de Madrid..., és veritat, honorable conseller, qui el defensarà, el nostre Govern? Em sembla que no tenen ni direcció general de recerca, perquè no la necessiten, perquè les grans infraestructures estan a Madrid, però són de l'Estat.

Al Departament de Salut, quan jo parlava amb els altres consellers, em deien: «No sé per què parles tu de recerca.» No, perquè nosaltres coneixem que precisament l'excel·lència en la recerca biomèdica ha d'anar lligada a la clínica. Per això hem excel·lit. És el sector que més excel·lència té i que arrossega un sector econòmic molt important. I si canviem el model, que és el que vull sentir. No parlo només de..., eh?, perquè també li podria parlar del decret d'universitats, on, al barem dels professors, el tema de la transferència desapareix o queda minimitzat.

Per tant, estem davant de canvis profunds i li parlo..., i aquí acabo. Parlar de peatges em sembla molt bé, però són molt més greus hipoteques que no es puguin pagar en el futur. Perquè vostè sap que ens ha costat molt

arribar fins aquí: trenta anys, i Catalunya especialment. Jo sempre he pensat que..., mira, l'únic element positiu de no ser capital deu ser que ens hem hagut d'espavilar, i que les sinergies amb l'activitat econòmica han estat superiors, encara que haurien de ser millors, amb l'empresa, des del punt de vista de la recerca i la innovació; però estem en un moment cruïlla.

Governar, honorable conseller, és preferir *–preferir–*, *prioritzar*. Estem parlant d'un volum de diners que en un quilòmetre d'AVE..., l'AVE entre Girona i Barcelona val 1.000 milions d'euros. Molt important –molt important. Però gastem les mateixes energies a defensar les infraestructures del coneixement, perquè, si no, estem abocats a ser un model econòmic..., el balneari del sud d'Alemanya, mentre el nostre talent universitari l'enviem a tot el món, amb aquesta *mala* universitat, que ara l'hem de capgirar de dalt a baix. Això és el que està passant, no és que passarà: 36.000 joves van marxar de Catalunya. I, per tant, ens hi estem jugant quelcom que havia començat bé. Hem dit que se'n vagin, que sàpiguen que poden tornar, perquè estem capgirant un model econòmic que..., li ho asseguro –jo hi era–, el president Maragall tenia l'obsessió des del 2005 de canviar el model productiu. Potser ho vam fer massa tard, però ho vàrem intentar.

Moltes gràcies, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller, el senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bé. No sé perquè s'enfada tant. Jo he tractat de ser conciliador, però es veu que no me n'he sortit. Per què parla de «maleït Govern anterior», si li he donat crèdit que ho van fer bé? Vostè deia «raonablement bé», i jo li dic que, fins i tot, bé. No sé a què ve. I això d'illús i d'illusa..., en absolut. Vostè ha ignorat la situació de crisi perquè li convé, perquè està a l'oposició, i ara li convé ignorar-ho per fer els punts que vostè ha fet. I ja ho sabem, i així és com són les coses. Vostè d'illusa no en té un pèl. Fa política. I jo també. Bé. Però estem molt d'acord; estem en aquest tema..., si és que estem molt d'acord. Si no estem fent grans contrastos.

Al pacte nacional, el que volia dir que era obsolet són les prediccions quantitatives pel que fa a inversions, etcètera; però, qualitativament, és vigent.

Hi ha un punt que voldria tractar perquè toca, amb el que ha dit vostè, que és el tema de les relacions amb l'Estat i les negociacions amb l'Estat. Evidentment, el sistema de recerca de Catalunya és extremadament dependent de l'arribada de fons externs a Catalunya, tant fons espanyols com fons europeus. Hem tingut molt

èxit tant amb uns com amb els altres, la qual cosa demostra que tots ho hem fet bé en la manera com hem promogut les polítiques de recerca. Però això vol dir que ens fa dependents –és inevitable–, ens fa dependents d'altres i ens fa vulnerables als errors d'altres.

Afortunadament, Europa no s'està equivocant i està, més aviat, invertint més recursos en recerca, i, com que nosaltres ens hem internacionalitzat molt, doncs, ara ens arriben molts recursos de l'exterior. Però, pel que fa a Espanya i a l'Administració central, diguem-ne que no està afinant gens, i una retallada, una baixada del 25 per cent en un any és una barbaritat –és una barbaritat– que farà mal al sistema de recerca global espanyol i certament al sistema de recerca de Catalunya, encara que, com que també tenim molta arribada de fons europeus, això ens pot temperar el cop. I és altra vegada una conseqüència d'haver fet una política de talent correcta.

Hi han moltes negociacions amb l'Estat i s'estan defensant molts fronts. Els parc científics són molt centrals. Com vostès saben, els parcs científics s'han finançat amb endeutament, que ara està arribant al seu final, i planteja una situació seriosa en els parcs científics. Hi han moltes converses, constantment. De moment, aquest any, com l'any anterior..., però aquest any està garantit que hi hagi una moratòria i aquest tema s'haurà de continuar; hauran d'haver-hi més moratòries, haurà d'haver-hi refinançament. Aquest és un tema molt seriós perquè estem parlant de centenars de milions.

Pel que fa als campus d'excel·lència, que això en part entra en el paquet de deutes i de crèdits que estan quedant per al futur, fa la sensació que la intenció del Govern central és liquidar la política de campus d'excel·lència. Això, a nosaltres, ens preocupa.

Evidentment, també estem molt amatents a tot el que és la col·laboració amb grans infraestructures i a assegurar-ne la continuïtat del finançament. A l'Alba, al CNAG, al supercomputador hi estem dedicant, li ho puc assegurar, molts –molts– esforços, i no tinc cap dificultat a explicar-li, en detall, tot el que s'està fent per assegurar la continuïtat de les grans infraestructures.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Amb aquest punt acabem la sessió per aquesta tarda; la suspenem i la reprendrem demà matí a les deu, amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el de l'estabilitat pressupostària.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i onze minuts.

